ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Svandrlik_Miroslav-Kopyto_a_Mnouk_07-Kopyto_Mnouk_a_mimozemsťane.pdb

PDB Name: Svandrlik Kopyto a Mnouk 07
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.10.2007
Modification Date: 21.10.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

MILOSLAV ŠVANDRLÍK

Žáci Kopyto a Mňouk a mimozemšťané

1995

Ukřivděný
Bičiště
První objevení mimozemšťanů v Sázavě nebral nikdo vážně. Zprávy o něm se všem zdály nevěrohodné zejména proto, že jejich šiřitelem nebyl nikdo jiný než nezdárný žák a syn věčně opilého obuvníka, ryšavý Bičiště. Čím vzrušeněji a hlasitěji tvrdil, že na vlastní oči spatřil pověstné "zelené mužíčky", tím méně mu bylo věřeno. Zejména spolužáci se mu posmívali a mnozí si významně ťukali na čelo. Ale i pan učitel Pěnička se zapojil do vědecké diskuse a zle Bičištěmu vyčinil, jak ostatně bývalo jeho zvykem.
"Žák Bičiště chce být opět středem všeobecného zájmu," hřímal ze stupínku, "a proto si vymýšlí nesmyslné historky. S něčím tak hloupým by na veřejnosti nevystoupili ani známí nezdarové Kopyto a Mňouk. Na rozdíl od Bičištěho mají alespoň špetku soudnosti. Vědí, že šíření poplašných zpráv je trestný čin. I když Bičiště nemůže být za své prohřešky, vzhledem ke svému mládí, soudně trestán, mohu mu snížit známku z chování o dva stupně. Tu mu ovšem snížím stejně, neboť se chová ustavičně jako skoták a při vyučování soustavně vyrušuje. Úkoly nepíše, ale zelené mužíčky si vymýšlí!"
"To není pravda!" zavřeštěl dotčeně Bičiště. "Já jsem je opravdu viděl! Zrovna tak, jako teď vidím vás!"
"Nesrovnávej mě se zelenými mužíčky," napomenul ho pedagog, "a nad svým pošetilým tvrzením se zamysli! Existence mimozemských civilizací nebyla dosud přesvědčivě vědecky prokázána. Jestliže přesto nějací mimozemšťané dorazí na naší planetu, nebudou se producírovat před nejhorším žákem naší školy! Co by tím získali? Obyvatelé Marsu nebo jiné planety, kteří by naši zem navštívili, by jistě patřili k diplomatické elitě a jednali by se sobě rovnými! Necachtali by se v Sázavě, ale vyhledali by ministra zahraničí pana Zieleniece, nebo dokonce samotného pana presidenta Havla. Chápeš to, Bičiště?"
"Chápu," děl Bičiště, "ale co jsem viděl, to jsem viděl! Možná, že ve mně zelení mužíčkové viděli příštího presidenta!"
"Žáku opovážlivý!" zahřímal Pěnička, "jsi skvrnou třídy a odvažuješ se spojovat své jméno s presidentským úřadem? Mám-li odhadnout tvoji životní kariéru, tedy mám za to, že půjdeš z jednoho nápravného ústavu do druhého! Bude z tebe nebezpečný recidivista a tak se modli, aby u nás nebyl obnoven trest smrti!"
Bičiště se ušklíbl a zarputile hleděl pod lavici. Uvědomil si, že v diskusi s učitelem Pěničkou nemůže nikdy uspět. Ačkoliv pravda byla tentokrát na jeho straně. I kdyby dostal šestku nebo sedmičku z mravů, zelené mužíčky viděl a nezapře je, i kdyby ho měli pro pravdu upálit jako Jana Žižku. Nebo to byl Komenský?
Učitel stále řečnil, ale Bičiště ho už neposlouchal. Zíral na podlahu a vybavoval si své pozoruhodné zážitky, o kterých měl zřejmě raději mlčet. Mohl si své tajemství nechat pro sebe. Jenže bylo příliš veliké, než aby to dokázal.
Stalo se to předevčírem. S Bičištěm, jakožto renomovaným zločincem, to šlo ustavičně z kopce. Už mu nestačilo, že otci tajně upíjel pivo, ale dostal zálusk na jeho cigarety. Něco takového ovšem vzteklý švec nehodlal trpět. Jelikož byl přítelem tělesných trestů, seřezal syna důkladně potěhem a navíc rozhodl, že si provinilec vzniklou škodu odpracuje.
"Rozneseš škrpály po okolních vesnicích," rozhodl nesmlouvavě, "tuzéry, které dostaneš, mi v pořádku odevzdáš! Hned po návratu domů obrátíš kapsy naruby! Já z tebe udělám abstinenta, že se nepostačíš divit!"
To se žáku Bičištěmu ani trochu nezamlouvalo. Otcovu výchovu považoval za zcela nepatřičnou a neodbornou.
"Když se to vezme kolem a kolem," vrčel potupený ryšavec, vycházeje z domova s batohem plným opravené obuvi, "jsem vlastně týrané dítě a měli by se mě zastat lékaři. Tátu by se slušelo pohnat k soudu, aby věděl, co to je správná výchova. Co ze mne takhle vyroste? Tuhle jsem si přečetl v novinách, že týrané dítě citově zakrní a stane se samo tyranem! To je přesně můj případ! Až se jednou zmohu na děti, budu je mydlit hlava nehlava! Zvláště, když neuznají moji genialitu a začnou se mi posmívat jako žáci Kopyto a Mňouk! To potom poznají, co je to pádná ruka! Se svými nepřáteli se mazlit nebudu, to ať ode mne nikdo neočekává! U nás doma bude tvrdý režim! Bičiště jednoho dne prokáže

své výchovné kvality!"
Bičiště s rancem spravených škrpálů na hřbetě si to vykračoval podél Sázavy k Malenčicům. Nešel po silnici, ale po úzké pěšině, která se klikatila v pobřežních houštinách a místy se téměř dotýkala vodní hladiny. Ryšavec dal přednost nerovné a kamenité cestě proto, aby náhodou nepotkal některého ze svých spolužáků. Mnozí se mu totiž pro roznášku bot nepěkně posmívali. Nazývali ho prťavcem juniorem a tropili si šašky z počestného řemesla ševcovského. Bičiště byl zcela bezmocný, protože s obuví na zádech nemohl nepřátele stíhat, a kdyby vak odložil, určitě by obuv záhy byla rozmetána po okolí. S tím už měl své zkušenosti.
Znovu se rozzlobil na svého otce. "Kdyby byl opravdický podnikatel," mumlal zlostně, "spravoval by škrpály a vydával je zákazníkům pouze ve svém krámku. Takhle se jim podbízí a mne honí jako nadmutou kozu. Kvůli pár korunám, které dostanu jako tuzér, a z nichž mi nenechá ani vindru! Kdybych si něco neschoval pod placatý kámen u vepřína, tak bych ostrouhal kolečka! Ještěže jsem takový génius! Ale za tu ostudu to nestojí. Jestliže chci být slavným zločincem, měl bych si zachovat důstojnost. Takhle se nevyšvihnu mezi lepší lidi ani kdybych se přetrhl! Kopyto s Mňoukem si chodí po městě s tím svým velepsem Baskervillem a já roznáším škrpály! A za všechno může můj krkavčí otec! Už se těším, až ho vrazím do domova důchodců! A ani jednou ho tam nenavštívím! Já mu ukážu, zač je toho loket!"
Tato představa dostala Bičištěho do poněkud lepší nálady. Vždycky když myslel na pomstu, byl rázem v daleko lepší formě.
"A pomstím se nejenom tátovi," svítily mu oči. "Odskáčou si to všichni, kdo byli proti mně! Učitel Pěnička, žáci Kopyto s Mňoukem a všichni, kdo se mi posmívali! S nikým nebudu mít slitování, všechny převálcuju, rozsekám a zničím! Za mnou zůstanou stovky mrtvol a hektolitry krve! Odpustím jen těm, kteří mě odprosí na kolenou a nazvou mě Velikým šéfem!"
Představy to byly zajisté velice krásné a ušlechtilé, ale životní realita prozatím tak radostná nebyla. Bičiště si pojednou uvědomil, že ho stále nepříjemně pálí zadní část těla. Výprask potěhem zanechal stopy, které o sobě dávaly vědět.
"Má zranění jsou proklatě vážná," uvědomil si Bičiště, "a měl bych si je ošetřit. Nejlepší bude, když si je zchladím ve studené vodě."
Nápad to byl znamenitý, ale nepodařilo se mu jej uskutečnit. Z důvodů krajně podivných a zdánlivě nepravděpodobných. Bičiště sešel z cesty k Sázavě, ale to bylo všechno, co stačil udělat. Potom ztuhl hrůzou a vytřeštil oči. To, co spatřil, způsobilo, že se nezmohl na jakýkoliv další pohyb, nebo vyděšený výkřik. Zůstal stát jako solný sloup.
Několik metrů od něho na pokraji řeky stály dvě prapodivné postavy. Rozhodně to nebyli lidé. Jejich vzrůst připomínal liliputány, ale zelená barva pokožky napovídala o něčem jiném. Bičiště si okamžitě vzpomněl na zelené mužíčky, kteří k nám údajně létají ve vesmírných korábech a tajně sledují život na této planetě. Také podivní hosté zaznamenali přítomnost ševcova synka a zašklebili se. Těžko říci, jestli dobromyslně nebo zlověstně. Bičiště si to ovšem vysvětlil po svém a dal se na zběsilý útěk.
"Nemá smysl stát se obětí vesmírných oblud," říkal si v běhu, aniž zaregistroval, že ztrácí otcem spravené boty, "protože by o mém hrdinství ani neměl kdo vyprávět. I kdybych se bránil jako lev, nikdo by o tom nepodal svědectví. Taková smrt není k ničemu! Nesmím si počínat jako hlupák. Kopyto a Mňouk jsou slavní proto, že si dovedou udělat reklamu. Když se předvedou, tedy před celou třídou, popřípadě před celým městem! Tohle se od nich musím naučit. Nebudu sám čelit zeleným mužíčkům, kteří mohou mít laserové nebo jiné nebezpečné zbraně! To ode mne nikdo nemůže chtít! Ale jsem povinen obyvatelstvo města před vesmírnými bandity důrazně varovat!"
Tohle ovšem Bičiště jaksepatří nedomýšlel. Rozhodně by udělal lépe, kdyby sesbíral boty a mlčel jako hrob. To bohužel nesvedl a tak znovu trpěl. Nikdo mu samozřejmě nevěřil. Švec ho opět seřezal potěhem, spolužáci se jeho domnělým fantaziím posmívali a učitel Pěnička byl velice rozhořčen. Nenašel se nikdo, kdo by ryšavci popřál sluchu; takový debakl snad ještě Bičiště nezažil.
"Žiju v městě plném idiotů," mumlal Bičiště a oči měl zalité slzami, "kteří mě jednoho dne upálí pro pravdu jako Jana Nerudu nebo Palackého? Na koho se tedy mám obrátit? Soukromý detektiv Ošmera hledá ukradené králíky a nikdo rozumný se zelenými mužíčky nezabývá. Nosím v sobě důležité tajemství a jak to vypadá, tak s ním taky umřu."
Jenomže umřít s velkým tajemstvím není nijak snadné. Bičiště, jakkoliv byl zarputilý a sveřepý, toužil po tom, aby byl vyslechnut, pochopen a pochválen. Někdy se mu o takovém úspěchu dokonce zdálo. Před nastoupeným žactvem mu učitel Pěnička předával veliký barevný diplom a vyzdvihoval jeho nesmrtelné zásluhy.
"Žák Bičiště," deklamoval, "budiž pro všechny světlým příkladem. Jeho jméno vejde do čítanek a budou se o něm učit ještě vaši vnuci. Možná i pravnuci. Díky jeho prozíravosti zavládne ve vesmíru věčný mír!"
Učitel Pěnička by jistě hovořil mnohem déle, ale Bičiště se v tu nejméně vhodnou chvíli ke své smůle a žalu probudil. Nikdy mu nebylo dopřáno, aby pedagogův projev vyslechl do konce. Musel si promnout oči a vykročit do nevlídného dne, který mu nesliboval nic jiného než nový posměch, pohrdání, a ústrky.
"Takhle přece nemohu trpět věčně!" zlobil se a kousal se přitom do rtů. "Cožpak mi nikdo nepomůže? Vždyť už jsem se pomodlil i k andělíčkovi strážníčkovi! Nakonec mi nezbyde nic jiného, než uzavřít mír s žáky Kopytem a Mňoukem. Ti jediní by mi možná dovedli pomoci!"
Moc se mu do toho nechtělo, ale pak se s povzdechem rozhodl. Jiné řešení opravdu nebylo.
Podivné
spojenectví
Žáci Kopyto a Mňouk si neměli na co stěžovat. Jejich detektivní i jiné úspěchy jim zaručovaly náležitý obdiv a úctu všech spolužáků. Soukromý detektiv a bývalý kapitán Ošmera je zdravil jako první a učitel Pěnička je káral spíše ze setrvačnosti. Dobře si uvědomoval, jaké klenoty má ve třídě. Však mu je záviděl i okresní školní inspektor Koláček!

Mňouk měl značné úspěchy i u třídní krasavice Jindry Benecké. Vytrvale jí psal milostné básně a ona si je vylepovala do sešitu s červenými deskami. Tvrdila sice, že se patrně provdá za Janka Ledeckého, ale určitě to nemyslela vážně. Tím spíše, že její vlastní kariéra světové manekýnky byla dosud v nedohlednu.
Patřičné úctě se těšil i mohutný pes Baskerville. Neuvěřitelně ztloustl, neboť ho nyní živilo téměř celé město. Kdekdo mu přinášel pamlsky a přičiňoval se o to, že hafan vážil bezmála půldruhého metráku. Bylo nade vší pochybnost, že tuto hranici v krátké době překročí.
"Jenom se bojím," strachoval se Kopyto, "aby náš krasavec nedostal z té tloušťky infarkt. Víš, jak to dopadlo s čuníkem čalouníka Doláčka! Praštilo to s ním z neděle na pondělí a bylo po zabíjačce! Paní Doláčková, která pochází z šetrné rodiny, si žalem rvala vlasy a pláče dodnes!"
"To není vhodný příklad," mínil Mňouk, "protože duševně zakrnělého vepře nemůžeš srovnávat s naším bystrým a inteligentním psem! Baskerville má vysoký inteligenční kvocient a stále je připraven k akci. Žere sice víc než je zdrávo, ale na druhé straně je připraven vydávat energii. Viď, Baskerville?"
Psí hromotluk souhlasně zavrtěl ocasem. Bylo pravděpodobné, že sám v sobě nacházel zalíbení. Valil se městem jako tank, koulel očima a spokojeně poštěkával. Možná měl radost i z toho, že si ho krátkozrací občané pletli s medvědem.
Starý kastelán Štětka dokonce navrhl Kopytovi a Mňoukovi, aby Baskervilla alespoň v sezóně umístili v hradním příkopu.
"Kdysi zde běhali dva medvědi - brtníci," vzpomínal, "a byla to náramná paráda! Škoda, že byli převeleni na hrad Mydlištejn, který potřeboval oživit. Někomu nahoře se zdál příliš ponurý a málo optimistický. Přišli jsme o dvě nádherné šelmy a od té doby jsme se na nic pořádného nezmohli! Tu a tam přeběhne po dně příkopu potkan, ale to není nic oslňujícího. Ten váš Baskerville by nám opravdu píchnul!"
Byl to jistě podnětný nápad, ale Kopyto s Mňoukem ho se vší rozhodností zamítli. Nechtěli se jedinečného psa zbavit a museli ho mít ustavičně na očích. Tlusté zvíře nesmělo zlenivět a povalovat se někde na dně příkopu! To by pak doopravdy mohlo dopadnout jako Doláčkův čuník!
Proto také nyní Baskervilla v jednom kuse cvičili a pilně ho zaměstnávali. Přetahovali se s ním, házeli mu balónek a hráli s ním cosi, co se nápadně podobalo japonskému národnímu zápasu sumo. Tuto hru huňáč zbožňoval a pochopitelně v ní ani jednou nepodlehl. Pouze tehdy, když chtěl Kopytovi a Mňoukovi udělat radost.
Přesto údobí, které tři hrdinové prožívali, nebylo naplněno vzrušením. Šlo o jakousi etapu klidu, míru a nuceného odpočinku. Nikde na obzoru se neobjevoval nový vzrušující případ, který by volal po okamžitém řešení.
Kopyto a Mňouk už začínali být trochu nervózní. Byli zrozeni pro dobrodružství a nicnedělání jim nesvědčilo. A tak alespoň doufali, že se jedná o pověstný klid před bouří. Ani se nenadějí a něco vzrušujícího se stane! Zločinci si přece nedají pokoj jednou provždy! To by bylo krajně nespravedlivé a zcela nepřijatelné.
V této ospalé situaci se na obzoru zcela neočekávaně objevil ryšavý nezbedník Bičiště. Ještě ježatější a ukoptěnější než kdykoliv jindy. Mračil se, jakoby právě utloukl vlastního otce. To byl samozřejmě jen povrchní dojem, protože vzteklý švec ozbrojený potěhem by se tlouci nedal. Nedávno se postavil chrabře a statečně dvěma bezdomovcům, kteří po něm loudili pivo. Zahnal je na útěk, ačkoliv ho to stálo zlomený malíček na levé ruce. Ani žák Bičiště nepatřil k úzkostným zbabělcům. Pral se při každé příležitosti a v duelech často vítězil. Ovládal veškeré nadávky a neváhal zaútočit zezadu. Byl povahy úskočné a podlé.
Nyní se ovšem nutil zahnat chmury na svém pihovatém obličeji a zlý kukuč zaměnit v přátelský úsměv. Moc se mu to nedařilo. Vlídného a ušlechtilého prince Bajaju by rozhodně hrát nemohl.
"Tak co, mazlíčkové?" zachraptěl. "Kdy budete zase v televizi nebo alespoň v novinách?"
Baskerville na něho zavrčel a poté dvakrát krátce, ale významně štěkl. Naznačil tak příchozímu, že není vítán a měl by se klidit, dokud je čas. Jenomže Bičiště byl na nepřívětivé přijetí zvyklý. Nikdo ho totiž nevítal se zářivým úsměvem a otevřenou náručí. Takový už je osud proslulých padouchů s tou nejvyšší kvalifikací.
"Zdá se, Bičiště," řekl Kopyto, "že ses vydal nesprávnou cestou. Nemáme v plánu probírat s tebou své umělecké plány."
"Ani bys je nepochopil," dodal Mňouk, drbaje Baskervilla za ušima. "Protože upíjení otcova piva má na tvůj mozek neblahý vliv. Už teď jsi zralý pro protialkoholní léčebnu!"
"Urážejte si mě," odvětil Bičiště hrdě, "posmívejte se mi a hanobte mě, jak uznáte za vhodné. Můžete mě i předhodit svému podvyživenému hafanovi jako potravu. Ale uvědomte si, že jsem přišel v míru, neozbrojen a s důležitými návrhy."
"No ne!" vyprskl Kopyto, "co nám zločinec tvého kalibru může nabídnout?"
"Spolupráci," řekl ryšavec, "a to takovou, že z ní budete mít užitek. Stanete se ještě slavnějšími. Vaše sláva hvězd se bude dotýkat."
"K tomu nepotřebujeme tebe," ušklíbl se Mňouk, "už o nás projevují zájem i za hranicemi. Nebude to dlouho trvat a někdo nás navrhne na Oscara."
"Proč ne?" pokrčil rameny Bičiště, "s vaší klikou je možné všecko. Jenomže já vám mohu navrhnout něco lepšího. Můžete se stát slavnými nejenom v Americe, ale i na Marsu! A možná i v celé Mléčné dráze."
Kopyto s Mňoukem se rozchechtali, zatímco Baskerville táhle zavyl. Dost možná, že neměl dostatek smyslu pro humor, nebo ho po sladkém rozbolel jeden z jeho mohutných zubů.
"Smějete se," vrčel ryšavec, "protože nejste na úrovni. Jste peciválové, kteří se spokojují s pátráním ve Zruči nad Sázavou a blízkém okolí. Pro větší akce nemáte talent ani pochopení!"
"Tak nám je nevnucuj," poradil mu Kopyto, "a nemysli si, že se od tebe necháme zesměšnit. Vsadím se, že nám chceš vnutit svou pohádku o zelených mužíčcích!"
"To není žádná pohádka," zaječel Bičiště, "ale pravda pravdoucí! Co jsem viděl, viděl jsem! Nemohlo jít o žádný

prchavý přelud nebo halucinace, protože jsem si ty kosmické nestvůry mohl prohlížet libovolně dlouho! Kdybych měl fotoaparát, určitě bych si je vyfotografoval! Jenomže nemám v ruce žádny důkaz a tak mi nikdo nevěří! Když jsem chtěl veřejnost seznámit s výskytem zelených mužíčků, dočkal jsem se pouze posměchu! Všichni na mě hleděli jako na šaška nebo jako na lháře!"
"To tě odhadli dost přesně," pochvaloval si Mňouk, "protože s tebou mají své zkušenosti. Ocitl ses na šikmé ploše a skončíš někde na dně hladomorny."
"Možná, že skončím," připustil Bičiště, "ale bude to strašlivá nespravedlnost. Protože já jsem v tomhle případě čistší, než svatej Václav! Přísahám, že nelžu! Viděl jsem zelené mužíčky, jako že můj otec je alkoholik!"
"Nepomlouvej tatínka," napomenul ho Kopyto, "který tě svědomitě řeže, aby z tebe něco bylo. Jestliže jsi viděl zelené mužíčky, tak se z toho raduj, jiní to štěstí neměli."
"Nemohu se radovat," vysvětloval Bičiště, "když mi to nikdo nevěří a Pěnička mi chce dát čtyřku z mravů. Tu nedostal ani můj táta! Pokusil se před třiceti lety zapálit školu a vyvázl z toho s pouhou trojkou!"
"Ale nelhal!" upozornil ho Mňouk, "a nevymýšlel si vesmírné příšery."
"Já si je taky nevymýšlím!" málem se rozbrečel Bičiště, "a přitom se se mnou jedná jako s prašivým psem. Možná ještě hůř! Jestli mi nepomůžete, tak si něco udělám!"
"A proč bychom ti měli pomáhat?" podivil se Kopyto. "Pomohl bys ty nám?"
"Nepomohl," připustil ryšavec, "ale já jsem bezcharakterní lotr. Zločinecký typ a budoucí recidivista. O vás se píše v novinách, že jste ušlechtilí chlapci. Něco jako Rychlé šípy, nebo president Havel. Vy nemůžete lhostejně přihlížet, jak se po hlavě vrhám do propasti!"
"Nebyl by to špatný pohled," soudil Mňouk, "ale i kdyby se naše tvrdá srdce nad tebou ustrnula, nevím, jak bychom ti mohli píchnout. Přece se nezesměšníme tím, že potvrdíme tvé směšné výmysly."
"Nejde o výmysly," trval na svém Bičiště, "ale o nesporná fakta. Nechci, abyste mi věřili, ale vaší povinností je přesvědčit se o návštěvě z vesmíru. Nic přece neriskujete. Leda špetku volného času - a toho máte habaděj. Co vám to udělá, když se mnou půjdete na místo, které vám označím?"
Tentokrát se žáci Kopyto a Mňouk přece jen trochu zamysleli. Prosby ryšavcovy byly příliš naléhavé, než aby nad nimi mohli jen tak ledabyle mávnout rukou. Bičiště se pokořil jako ještě nikdy a z očí mu začínaly kanout opravdové slzy. Při jeho tvrdé a výprasky zocelené povaze to byl zcela mimořádný úkaz. Svědčil o tom, že třídní zloduch je skálopevně přesvědčen o své pravdě a zároveň se ocitl ve skutečné tísni. Obrátil se o pomoc k úhlavním nepřátelům jen proto, že mu už nic jiného nezbývalo. Jedině Kopyto s Mňoukem mu mohou vrátit důvěryhodnost a s ní ztracenou autoritu. Ostatně ještě zdaleka neprohrál!
Jestliže Kopyto a Mňouk potvrdí existenci zelených mužíčků, začnou se dít pozoruhodné věci. Přijedou televizní redaktoři a kamery proslaví městečko i celé Posázaví. A když bude televizi zajímat, kdo první spatřil zelené mužíčky, rázem se všichni rozpomenou, že to byl opovrhovaný žák Bičiště! Kopyto s Mňoukem budou nuceni ustoupit do pozadí a ševcův synek se stane hrdinou číslo jedna! Koneckonců plným právem! Je skutečným objevitelem a prvenství mu nikdo nesmí upřít. Jeho spojenectví s Kopytem a Mňoukem je dočasné a důvody jsou ryze taktické. Kopyto a Mňouk ovšem nijak nepospíchali. V nabídce bylo až příliš úskalí. Bičiště je osoba nedůvěryhodná, podlá a veskrze prolhaná. Co když se jedná o jeho další trik? Přece nenaletí na jeho řečičky a neocitnou se s ním v jedné řadě!
"Dejme tomu, žes opravdu něco viděl," zamumlal Kopyto, "a že se to podobalo zeleným mužíčkům. To ovšem neznamená, že tito živočichové, nebo co to je, dávno někam nezmizeli. Třeba uplavali, nebo odletěli. Proč by měli zůstat na jednom místě?"
"Taky se mohli utopit," řekl Mňouk, "protože Sázava není nějaký bezvýznamný potok. Když dáme, Bičiště, na tvá slova, můžeme se nepěkně blamovat. Už to, že se tady s tebou vybavujeme, nás do jisté míry kompromituje. Správně bychom ti měli nařezat!"
"To byste si mohli zkusit!" vyprskl Bičiště. "Zmydlil bych vás i s tím čoklem! Jenomže se teď musíme spojit a nepřijít o světovou slávu! Jestli zelené mužíčky objeví porybný nebo nějaký rekreant, budeme toho nadosmrti litovat!"
Na tom něco bylo. Pokud se vesmírní hosté dosud zdržují v místech, kde je Bičiště spatřil, je třeba jejich výskyt neprodleně potvrdit a zmapovat. I když si od toho pokusu Kopyto s Mňoukem příliš neslibovali a spojenectví s Bičištěm nepokládali za ideální řešení, cítili, že zkusit by se to mohlo. Což když měl ryšavec přece jen v něčem pravdu? Pozorují-li nás vesmírné potvůrky, je záhodno zjistit, co mají za lubem. A kdo jiný by měl nést odpovědnost za meziplanetární vztahy, ne-li Kopyto s Mňoukem?
"Dobrá, dáme se do toho," řekl posléze Kopyto a zatvářil se odhodlaně. "Prozkoumáme, co se prozkoumat dá. Ale nemysli si, Bičiště, že s tebou půjdeme přes město! Natolik se kompromitovat nemůžeme!"
"Nejlepší by bylo sejít se až u Sázavy," navrhl Mňouk, "a rozhodnout o dalším postupu."
Bičiště s tím naprosto souhlasil. Navrhované řešení mu plně vyhovovalo, neboť i on si přál, aby letité nepřátelství zůstalo alespoň naoko zachováno. Procházet se městem s odvěkými rivaly Kopytem a Mňoukem - to by bylo něco jako konec světa!
"Sejdeme se u ohbí řeky," instruoval dočasné spojence, "tam, co je osika s vytesaným srdcem a nápisem MILUJI JINDRU BENECKOU."
Mňouk se poněkud zasmušil. Takové nápisy neměl rád a každý nový přijímal se zjevnou nelibostí. Bylo jasné, že má v okolí mnoho konkurentů. Ale teď nešlo o Jindru Beneckou, nýbrž o zelené mužíčky. Jestliže se usadili opravdu v Sázavě, budou neprodleně odhaleni! Naše i světová věda si přijde na své.
Hosté
z Aldebaránu
Bičiště se zcela nečekaně projevil jako zbabělec. Sešel se sice s Kopytem a Mňoukem a Baskervillem na sjednaném

místě, ale s následnou akcí nechtěl mít nic společného.
"Já už jsem si své užil," tvrdil, "a ty nestvůrky jsem viděl pěkně zblízka. O tom, jak se na mne šklebily, se mi bude zdát do konce života. Jděte dolů k řece sami a já počkám tady za olší. Budu vás sledovat a hlídat každý váš pohyb. Kdybyste se ocitli v nebezpečí, přivolám pomoc."
"To bychom se dočkali," ušklíbl se Mňouk. "Ještě jsem nepotkal nikoho, kdo by věřil tvým informacím!"
"Na naší ochranu postačí Baskerville," přidal se Kopyto, "a kdyby bylo třeba, přivede i pomoc. Nebo je přinese v zubech!"
"Jak myslíte," řekl Bičiště, "vnucovat se vám nebudu. To nemám při své inteligenci a vzdělání zapotřebí. Ale v každém případě tady zůstanu jako válečný pozorovatel!"
Na to mohl Kopyto s Mňoukem leda pokrčit rameny. Pes Baskerville nemohl ani to. Nechali Bičištěho přikrčeného za olší, ozdobenou srdcem a nápisem MILUJI JINDRU BENECKOU, a statečně vykročili dolů k vodě. Toutéž cestou, kterou ševcův synek nesl opravené škrpály. Baskerville poněkud nespokojeně vrčel, neboť chůze z kopce mu příliš nevyhovovala. Leč smířil se s tím jako rozený dobrodruh. Tušil, že se nevalí k řece pro nic za nic. Měl už s žáky Kopytem a Mňoukem své zkušenosti.
Výzkumníci se narozdíl od vyděšeného válečného pozorovatele chovali klidně a důstojně. Možnému nebezpečí šli vstříc s hlavou hrdě vztyčenou a se srdcem přetékajícím odvahou. Hleděli na hladinu řeky jako hypnotizér na králíka a z očí jim čišela výzva.
Možnému nebezpečí prozatím nic nenasvědčovalo. Sázava se valila svým staletým korytem jako kdykoliv předtím. Voda mírumilovně šplouchala, přívětivě bublala a skotačivě tančila přes kameny. Její tůně působily jako balzám na duši. Kopyto a Mňouk se pátravě rozhlíželi a zvolna nabývali dojem, že se nic mimořádného nemůže přihodit.
"S Bičištěm není všechno v pořádku," konstatoval Kopyto téměř s obavami, "a nejspíš to dělá to pivo! Chlapec nám zvolna, ale jistě blbne."
"Jednou z něj vyroste šílený švec," těšil se Mňouk, "který bude děsit široké okolí. Při pohledu na jeho krvavé oči, jimiž se naučí strašidelně koulet, začnou lidé zběsile prchat do svých domovů. Záchranka nestačí odvážet omdlelé matky a děti se rozječí hrůzou. Sám pan farář ho přijde pokropit svěcenou vodou, aby se alespoň trochu uklidnil."
"Jenomže to vůbec nepomůže!" tvrdil Kopyto. "Jelikož s Bičištěm ještě nikdo nikdy nic nesvedl. Jednoho dne při návratu z hospody spadne do příkopu a zabije se. Tím ovšem nic neskončí, protože šílený švec bude strašit i po smrti. A ještě víc než zaživa!"
"Skoro je mi toho zrzavého kluka líto!" vzdychl Mňouk. "Jestli by mu nebylo lépe, kdyby ho sežraly vesmírné příšery! Kdekdo by nad ním zaplakal a učitel Pěnička by pronesl smuteční projev. Jako tenkrát, když žáka Konvalinku přejel autobus s holandskými turisty."
Nebyl však čas přemítat nad osudy ukoptěného ševcova syna. Nyní šlo o věci mnohem vážnější. Co když tak důvěrně známá Sázava přece jen skýtá nějaké závratné tajemství? A co když právě nyní dojde k jejich odhalení? Nestanuli žáci Kopyto a Mňouk na předělu dvou epoch? Nevkročí během několika minut do světové historie?
Prozatím všude panoval naprostý klid. Jen Baskerville občas významně zavrčel, ale to on dělal poměrně často. Patrně se snažil být zajímavým.
"Jak to vypadá," soudil Kopyto, "budeme zírat do vody jako nepříčetní." Ale sotva to dořekl, Baskerville zavrčel ještě významněji než obvykle. A vzápětí se zuřivě rozštěkal. Nakláněl se nad hladinu tak intenzívně, že to oba žáky vyvedlo z míry. Bylo jasné, že je psisko chce upozornit na cosi velice podstatného. Takhle jejich čtyřnohý přítel nevyváděl už hezky dlouho!
"No tak," napomenul zvíře Kopyto, "chovej se trochu důstojně! Vždyť není nic vidět - všude je jen samá voda!"
Leč Baskerville byl jiného názoru. Pojednou se vzepjal jak bájný Šemík na vyšehradských hradbách, místo efektního zaržání táhle zavyl a stejně statečně skočil do chladných vln Sázavy.
Zmizel pod hladinou, ale jen na okamžik. Vzápětí se opět vynořil a v zubech držel mrskajícího se zeleného tvora. Kopyto s Mňoukem se málem zalkli překvapením a vzrušením. Neboť nebylo možné pochybovat o tom, že Baskerville ulovil skutečného zeleného mužíčka! Tvora, o kterém se až dosud zmiňovali jen autoři vědeckofantastických románů. Zelený mužíček se marně snažil osvobodit. Neměl nejmenší šanci. Mohutné čelisti ho svíraly jako ocelová pouta a Baskerville se svou obětí se bezpečně drápal na břeh. Kopyto s Mňoukem si mohli vesmírného hosta velice dobře prohlédnout. Byl veliký jako předškolní dítě, zelený jako boleráz a kvičel silněji, než pronásledované podsvinče.
"Přikažte svému psu," pištěl, "ať mne nesežere! Jsem ochoten vyjednávat!"
Z čehož vyplývá, že uměl docela obstojně česky. Žáci si nepovšimli ani cizího přízvuku, který cizinec málokdy utají. Baskerville vylezl s funěním na břeh a složil zeleného mužíčka žákům k nohám. Host se s námahou posadil a vyděšeně zíral.
"Dobrá práce, Baskerville," pochválil psa Kopyto. "Tohle vypadá na úspěch mezinárodního významu."
"Pokud ovšem nedostanu infarkt!" zahučel zelený mužíček, "protože se celý třesu a tlak mi stoupl nejméně o třicet stupňů. Možná i o víc!"
"To se určitě spraví!" uklidňoval ho Mňouk, "protože s námi jste v naprostém bezpečí. My jsme mírumilovní tvorové a o naší nadprůměrné inteligenci se píší tlusté knihy. No, moc tlusté ne, na to je pan spisovatel příliš líný, ale knihy to jsou. Jmenujeme se Kopyto a Mňouk, psisko sluje Baskerville."
"Já jsem Ferdolín," představil se zelený mužíček, "což je jedno z nejhezčích jmen na Aldebaránu. Odtamtud pocházím, stejně jako moji kolegové, kteří nepochybně co nevidět vylezou z vody."
Což byl přesný odhad. Zelení mužíčkové Rudolín a Pepolín nehodlali svého druha opustit v nouzi, neboť na Aldebaránu jsou inteligentní bytosti zvyklé držet pohromadě. Jeden za všechny a všichni za jednoho.
"To jste všichni?" podivil se Kopyto. "Představoval jsem si, že zelených mužíčků jsou celé šiky."

"Svým způsobem máš pravdu," řekl Ferdolín, "protože se vyskytujeme v českých řekách od Úpy až po Nežárku. Posledních sto let to není žádná lahoda. Lidé jsou čím dál větší čuňata a otravují nám životní prostředí, jako by vůbec nepočítali s naší existencí."
"Taky nepočítají," pravil zahanbeně Mňouk, "protože vás pokládají za výmysl autorů fantastických románů. Ani my jsme si nebyli příliš jisti a Bičištěho jsme považovali za lháře. On taky lhář je, i když tentokrát měl pravdu."
"Bičiště je to ryšavé individuum," zajímalo Rudolína, "které před námi prchalo, bázlivě kvičelo a ztrácelo boty?"
"Je to skvrna lidského rodu," vysvětloval Kopyto, "se kterou máme neskonalé potíže. My i pan učitel Pěnička. A to už vůbec nemluvím o kastelánu Štětkovi nebo správci muzea Erblovi. Ty už Bičiště málem přivedl do hrobu."
"Zapomněl jsi na soukromého detektiva Ošmeru," doplnil ho Mňouk, "a mistra obuvnického, pana Bičištěho staršího. Ten je z nás na tom nejhůř."
Žák Bičiště proti svému příkrému hodnocení neprotestoval. Ani nemohl. Sotva totiž spatřil prvního zeleného mužíčka, kvapně opustil své stanoviště. Tentokrát ne ze strachu, ale z touhy triumfovat. Napadlo ho, že sem musí co nejrychleji přivést hodnověrné svědky. Všichni se musejí dovědět, že prvním objevitelem vesmírné civilizace nebyli pseudohrdinové Kopyto s Mňoukem, ty dvě ubohé nastrčené a zcela bezvýznamné figury, které pouze dostaly příležitost zaskočit za skutečného hrdinu! Jediným, kdo si zaslouží všeobecný obdiv a nekonečné ovace, je žák Bičiště, o jehož zásluhách se jednoho dne bude psát i ve školních učebnicích! Takové zásluhy se nedají upřít a nedokáže to ani všeobecné spiknutí, jemuž musí ustavičně čelit! Bičiště, celý vzrušený a vyjevený, pádil hledat svědky a všechno ostatní mu mohlo být ukradeno!
Smutný úděl
zelených mužíčků
Bičiště prozatím zmizel ze scény a Kopyto s Mňoukem zůstali na břehu Sázavy s trojicí zelených mužíčků. Ti poněkud bázlivě pokukovali po mohutném Baskervillovi, ale záhy pochopili, že odtud akutní nebezpečí nehrozí. Velepes dával zcela zřetelně najevo, že je stvoření mírné, neútočné a přátelské. Rozhodně nemá v úmyslu kohokoliv roztrhat nebo jiným způsobem poškodit.

"Nejsme zbabělci," řekl trochu rozpačitě Ferdolín, "ale přece jen trochu propadáme nervozitě. Psi patřili během posledních tří století k našim úhlavním nepřátelům."
"Během posledních tří století?" vykřikl Kopyto. "To už jste tady tak dlouho?"
"Přiletěli jsme za vlády Ferdinanda I.," udivil žáky Rudolín, "s těmi nejlepšími úmysly. Bohužel to byla doba nevýslovných zmatků a neměli jsme nejmenší naději se sebeméně prosadit. Tehdy, ani později. Chtěli jsme navázat spojení s velmoži i s politiky a se zlou jsme se potázali."
"Lidstvo nebylo na vyslance z vesmíru připraveno," pokračoval smutně Pepalín, "a také s námi jako s takovými nejednalo. Pokud jsme byli vůbec vzati na vědomí, zařadili nás u šlechtických dvorů mezi obyčejné trpaslíky. Spolu s cvičenými liliputány jsme se museli pitvořit, šklebit a dělat kotrmelce. Dovedete si vůbec představit tu hanbu? Učenci a vědci, kterých si na Aldebaránu všichni vážili, byli vystaveni té největší potupě! Mnozí se z toho zhroutili, div nevyrosili!"
"Ah, ano," potvrdil jeho stesky Ferdolín, "byly to příšerné doby! S lidmi nebyla řeč a kosmické koráby odletěly bez nás, aby se vrátily až za tisíc let. Mezitím jsme měli na zemi zmapovat vše, co se zmapovat dalo. Leč nevycházelo to. Nezbývalo nám nic jiného, než dočasně ustoupit. Nejsme přece žádní komedianti! Jeden po druhém jsme prchali z měst na venkov, nejčastěji do lesů."
"Ale ani to nebylo nic pro nás," vysvětloval Rudolín, "protože hvozdy byly tehdy pro osoby malého vzrůstu velice nebezpečné. Žili v nich vlci a medvědi, kteří nám nebyli ani trochu nakloněni. A což teprve černá zvěř! Kanec je velice agresivní všežravec, pro kterého je zelený mužíček vítanou pochoutkou. Zkrátka jsme nabyli dojmu, že jsme se dostali z deště pod okap."
"V lesích bychom určitě vyhynuli," konstatoval Pepalín, "neboť zde pobíhalo mnoho toulavých psů a koček. Žili jsme v ustavičném nebezpečí a smrt nám stála v patách takřka na každém kroku. Naštěstí nás zachránila voda. Na rozdíl od lidí můžeme dýchat i pod vodou a skryti pod hladinou nejsme terči dravých šelem. S vodními tvory vycházíme vcelku dobře. Ryby na nás neútočí a vydra se nám vyhýbá. Pouze sumec pro nás může znamenat jisté nebezpečí, ale to bychom museli zabloudit do hlubších vod. Svou situaci jsme tak vlastně vyřešili celkem přijatelným způsobem. Až na to, že jsme nedokázali splnit své původní poslání. Sblížit se s lidmi se nám nepodařilo, ačkoliv jsme zvládli český jazyk téměř dokonale. Problémy nám nečiní ani příčestí minulé trpné."
"To jste tedy kadeti!" vydechl obdivně Mňouk. "Učitel Pěnička by vás poslal na gramatickou olympiádu!"
"Neposlal," zavrtěl hlavou Pepolín, "protože by se nás polekal nebo by nás bezdůvodně napadl. Tak to dělají téměř všichni lidé, když se s námi střetnou. Bojí se nás nebo si nás oškliví. Je to důsledek starých pověr a pomluv, které šířili vaši spisovatelé. Byli jsme terčem jejich bezdůvodné nenávisti. Jistě jste také četli příběhy o zlých hastrmanech topících ty, kteří vstoupili do řeky či rybníka.
"To jste tedy vy?" vykulil oči Kopyto. "My jsme se ve škole museli naučit baladu Vodník z Kytice Karla Jaromíra Erbena a ta vám ani trochu nelichotí!"
"To bych řekl!" ozval se Rudolín a jeho hlas se třásl bolem z přetrpěné křivdy. "Podívejte se na mne! Měřím pětaosmdesát centimetrů a vážím sotva třicet kilogramů. Cožpak bych mohl někomu vážně ublížit? A ten vodník z Kytice si počíná jako nějaký Golem! Utopí si ženskou jako kyrysar, vystrojí si na dně jezera svatbu a pak ještě zavraždí vlastní dítě! To všechno odporuje našemu dobrému vychování! Kde to ten Erben jenom sebral?"
"Vycucal si to z prstu!" zlobil se Ferdolín, "stejně jako tenhleten Jirásek! Nejprve pomlouval jezuity, a když mu to nestačilo, vrhl se na vodníky! Znáte, prosím pěkně, jeho Lucernu? To je paskvil nad paskvily! Vodník je zde líčen jako

šašek bez špetky důstojnosti. Převlečen za tkalounkáře usiluje o přízeň jakési Haničky ze mlejna. Takový nesmysl!"
"A to není zdaleka všecko," stěžoval si Pepolín. "Spisovatelé a jiní umělci si na nás tak zasedli, že jsme byli pokládáni takřka za masové vrahy! Podle nich jsme nebohé lidi topili jako koťata a jejich dušičky si dávali do hrníčků pod pokličky! Co je tohle za nesmysl? K čemu by nám byly nějaké dušičky dobré? Proč bychom takové nemožné sbírky zakládali? Tady šlo zřejmě o úmysl zkompromitovat zelené mužíčky a ztížit jejich život na této planetě! Čert ví, jaké temné síly za tímto záměrem stály!"
"V každém případě jim to stoprocentně vyšlo," vzdychl Ferdolín, "a my jsme jen s obtížemi přežívali. Lidé nás začali nenávidět víc než líté šelmy v lesích. Z malých zelených mužíčků se stali krvežízniví hastrmani a satanovi pomocníci, obchodující s dušičkami. Proto nám byl vyhlášen boj na život a na smrt. Písmáci sepisovali recepty na naše potrestání. Doporučovali, abychom byli svazováni lýkovými provazy a poté sušeni nad pecí. Každé násilí proti nám bylo nadšeně přijímáno a nezletilá mládež zpívala na březích řek a potoků zvlčilou píseň:
Hastrmane, tatrmane,
dej nám kůži na buben,
my budeme bubnovati,
až polezeš z vody ven!"
"Co jsme mohli za těchto okolností dělat?" lkal Pepolín. "Byli jsme na dně a cítili jsme se hůř než škeble. Kdykoliv jsme se pokoušeli navázat s lidmi kontakt, příkře nás odmítli. V zajetí pověr a bezostyšných pomluv se k nám chovali jako k nepřátelům. Jakmile se nějaký člověk topil nebo dokonce utopil, nastala nelítostná štvanice na vodníky. Běda zelenému mužíčkovi, který se dostal do rukou nevědomých násilníků! Proto se nikdo nemůže divit, že jsme plaší a nevýbojní."
"Ale to všechno je dávná minulost," namítl Kopyto a Mňouk horlivě přikyvoval. "Dnes by vás přece nikdo nad pecí nesušil. Potíž je spíše v tom, že jste plaší až příliš a lidé ve vaší existenci nevěří. Zmiňují se o vás jen někteří spisovatelé vědeckofantastické literatury."
"A opět jsou k nám krajně nespravedliví," vypískl plačtivě Rudolín, "buď jsme militantní vesmírné potvůrky, které chtějí v nestřeženém okamžiku zaútočit na lidskou civilizaci ze zálohy, nebo nás obviňují ze špionáže pro nepřátelskou galaxii. To je ještě horší, než kdybychom topili lidi a jejich dušičky přechovávali pod hrníčky!"
"Představte si," dodal Pepolín, "kdyby sdělovací prostředky rozšířily zprávu o naší existenci! Rázem bychom se stali nebezpečím číslo jedna! Splynuli bychom s mezinárodními mafiemi a nikomu bychom nevysvětlili, že nejsme zločinecká organizace. Zvláště když nemáme cestovní pasy, ani jiné doklady. Jsme vlastně bezdomovci, kteří nemají žádná práva."
"Ale co chcete dělat?" zajímal se Mňouk. "To máte v úmyslu schovávat se v řekách dalších pět set let? A co když mezitím na Aldebaránu na vás zapomenou?"
Zeleným mužíčkům při této představě rozhodně nebylo do smíchu. Bylo patrné, že o této eventualitě dosti často a velice intenzívně přemýšleli.
"Říkali jsme si," pravil posléze Ferdolín, "že se lidstvo přece jen vyvine k lepšímu. My jsme tvorové dlouhověcí a také trpěliví. Můžeme čekat stovky let, dokud nenastane příhodný okamžik. Několikrát jsme již byli připraveni dát o sobě vědět a navázat s lidmi přátelské styky, ale pak jsme znovu zaváhali. Naše špatné zkušenosti nás svazovaly. Nechtěli jsme riskovat a tak jsme se znovu ponořili do hlubin mlčení."
"Ale teď už byste s tím měli přestat," řekl Kopyto, protože jste mluvili s námi a to je ta nejlepší záruka, že všechno dobře dopadne. Kdo se spojí s Kopytem a Mňoukem, nemůže nikdy prohrát."
"Nechceme se vytahovat," dodal Mňouk, "a dlouze hovořit o svých zásluhách. My jsme totiž skromní chlapci, kteří se vyšvihli pouze vlastní pílí."
"O tom nepochybujeme," řekl přece jen trochu nedůvěřivě Ferdolín, "ale přece jen jsme čekali staletí a tak se nemůžeme rozhodnout z minuty na minutu. Což kdyby všechno dopadlo poněkud jinak, než si představujete? Třeba by nás začali zkoumat vědci, nebo by nás umístili do zoologických zahrad! Chodili by se na nás dívat jako na medvídka pandu a házeli by nám cukroví. Naše hrdost by dostala poslední ránu a navíc bychom utrpěli naprostý neúspěch. Naše mise by skončila debaklem a z Aldebaránu by pro nás neposlali kosmický koráb. Zřekli by se nás, a to plným právem. I když si vás obou velice vážíme, nemůžeme se střemhlav vrhnout do nějakého nepromyšleného dobrodružství. Pochopte, že si všechno musíme bedlivě promyslet. Navíc nemůžeme hovořit za všechny zelené mužíčky. Jenom v tomto úseku Sázavy nás žije devadesát."
"Pane jo!" vydechl Kopyto. "To je celá armáda!"
"Proto se musíme sjednotit na dalším postupu," vysvětloval Ferdolín, "ale mohu-li říci, co cítím, tedy prohlašuji, že jsem velký optimista. Mám k vám značnou důvěru."
"Já rovněž!" vykřikl Rudolín. "Považuji vás za ozdobu lidského rodu."
"Jste skvělí," přidal se Pepolín, "a už se nebojím ani toho vašeho na první pohled strašlivého psa!"
Baskerville tuto pochvalu zřejmě rád slyšel, neboť přátelsky zakňučel a zavrtěl ocasem. Dalo by se říci, že na břehu Sázavy panovala příjemná atmosféra.
"A jak to tedy uděláme?" zeptal se nedočkavě Mňouk. "Svoláte na dně Sázavy plenárku, kde všechno proberete?"
"Ne docela," řekl Ferdolín, "ale bude to probíhat velice podobně. Jestliže se zde sejdeme pozítří ve stejnou dobu jako dnes, povíme vám, na čem jsme se usnesli. Budete se moci uvolnit?"
"Žádný problém!" vykřikl Kopyto. "Budeme tu přesně, jak je ostatně naším dobrým zvykem. Dochvilnost je vlastností nejen králů, ale i žáků Kopyta a Mňouka!"
"Pokud by nás Pěnička nechal po škole," dodal Mňouk, "tak vezmeme roha bez ohledu na následky. Dějiny mají přednost!"
Takže bylo rozhodnuto. Kopyto s Mňoukem se srdečně rozloučili se zelenými mužíčky a vesmírní hosté pak jeden po druhém naskákali do Sázavy. Hladina se nad nimi zavřela a Baskerville žalostně zavyl, což bylo možno považovat za

hluboký projev upřímného smutku.
"Uklidni se, Baskerville," podrbal ho za ušima Mňouk, "neloučíme se na dlouho. Dvakrát se vyspíš a zelení mužíčkové se zase vynoří. A tentokrát to bude světová senzace!"
Ryšavcova
nezdařená akce
Bičiště se projevil velice nešťastně. K vodě se zelenými mužíčky se bál a přihlížet jen tak z dálky nedokázal. Navíc byl přesvědčen, že musí co nejrychleji prokázat své objevitelské prvenství. Upaloval pryč bez zjevného cíle a rozčileně se rozhlížel po hodnověrných nebo alespoň přijatelných svědcích. Po několika stech metrech narazil na hajnou Matrasovou, což byla žena mocné postavy a energické povahy. Málokdo se jí odvážil odporovat. Hajný Matras už vůbec ne.
"Paní Matrasová," zafuněl Bičiště, "chcete vidět zelené mužíčky? Pojďte se mnou, já vám je ukážu!"
"Nemám zájem!" vyštěkla hajná, "mně stačí můj zelený mužíček v hájovně. Nejradši by seděl v hospodě u půllitru, ale na to nesmí ani pomyslet! Musí poklidit zvířata a oloupat cibuli!"
"Ale já myslím zelené mužíčky z vesmíru!" vysvětloval ryšavec. "Ty, o kterých nikdo nemá ani potuchy! Budete první ženská, která je uvidí!"
"Nebudu," ušklíbla se tučná dáma. "Za prvé nejsem zvědavá a za druhé ti nevěřím ani slovo. Jestli hned neodpálíš, tak ti vrazím pár pohlavků!"
"Paní Matrasová!" naléhal Bičiště. "Nezahazujte svou životní příležitost! Taková šance už se vám v životě nenaskytne! Jestli půjdete se mnou, dostanete se do televize!"
"Děkuju, nechci!" odmítla lákavou nabídku. "V televizi jsem byla, když táta prodával načerno dříví! Málem ho zavřeli a my jsme měli z ostudy kabát! Tak co? Půjdeš, nebo tě mám něčím přetáhnout?"
Bičiště žalostně rozhodil ruce, ale pochopil, že tvrdohlavou hajnou nepřemluví. Se zelenými mužíčky se zkrátka nemínila seznámit a bylo marné v tomto směru cokoliv podnikat.
Nezbylo tedy nic jiného než pádit dál a hledat někoho povolnějšího. Ale štěstí mu toho dne nepřálo. Opodál skloněn nad mraveništěm stál učitel Pěnička a s pomocí velké lupy sledoval mravenčí rej. Bičiště se snažil uhnout, avšak pedagog měl oči všude.
"Bičiště," zvolal, "žáku lenivý, neposedný a prolhaný! Jistě zase myslíš na nějaká skotáctví, ale já tě nyní přivedu k ušlechtilejšímu konání. Umožním ti, abys sledoval vyspělé hmyzí společenství a podám ti k tomu odborný výklad. Zdalipak víš, že mraveniště má mnoho společného s lidskou civilizací? Je zde pozoruhodná organizovanost, Bičiště, jen se pojď podívat. Sám se podivíš, jak je to zajímavé!"
Ale Bičiště se divit nehodlal. Zasténal, že ho strašně bolí břicho, a ačkoliv mu nebylo uvěřeno, řítil se z nebezpečného místa, div se přitom nepřerazil. Vůbec si nepřipouštěl, že Pěničku doopravdy rozhněval.
"Takový nezájem o přírodu," hučel učitel rozzlobeně. "Co z toho chlapce bude? Pohrdnout takovou unikátní možností! Na tak krásné mraveniště hned tak nenarazí."
Bičiště skutečně na mraveniště nenarazil. Zato vběhl takřka do náruče vlastnímu otci. Podnapilý švec se kymácel lesní cestou od kamaráda, s kterým slavil narozeniny.
"Co tu děláš, uličníku?" houkl na nezvedeného syna. "Máš doma málo práce? Asi si tě musím zase podat!"
Bičiště z tohoto setkání velkou radost neměl. Dokonce ani malou. Tatík byl krajně nevhodnou osobou pro tolik potřebné svědectví a navíc jevil snahu zahnat ryšavce domů. Ten sice unikl z dosahu ševcových rukou, ale tušil, že se to neobejde bez bolestných následků. Nicméně hledal dál. Někoho hodnověrného přece najít musí!
Doběhl k louce, kde několik zvlčilých žáků honilo merunu. Sotva spatřili ryšavce, začali se posmívat: "Hele, zelený mužíček!" povykovali. "Vesmírná příšera si přišla s námi začutat!"
Bičiště se zamračil, ale vzdát se nemínil.
"Hlavy skopové," zadeklamoval, "dávejte pozor! Teď vás přesvědčím, že jsem si nic nevymýšlel. Zelené mužíčky uvidíte tak jasně a zřetelně, jako teď vidíte mne! Stačí, když se mnou sejdete k Sázavě. Kopyto a Mňouk se s nimi vybavují. To proto, že jsem je s vesmírnými hosty seznámil! Když pochybujete o mých slovech, určitě uvěříte slavným a oblíbeným mazánkům, kteří se po mých zádech šplhají ke hvězdám. Vyzývám vás, abyste nechali vzájemného okopávání a neprodleně se šli přesvědčit o pravdivosti mých slov!"
"Neřečni, Bičiště," houkl na něho žák Patera, "a nech nás dohrát zápas! Jde o mistrovský titul!"
"Jsi hlupák a primitiv, Patero!" kvičel Bičiště pronikavě a naléhavě zároveň, "vůbec si neuvědomuješ, že máš příležitost zúčastnit se velikého objevu! A vy ostatní rovněž!"
Patera odvětil, že mu veliký objev může být ukraden, ale jeho spoluhráči přece jen dopřáli Bičištěmu sluchu. Ještě chvíli ho nechali pištět a potom prohlásili, že se tedy půjdou na zelené mužíčky podívat. I když se při tom cítí tak, jako když je na apríla někdo posílá do krámu koupit semtele.
"To je veliký rozdíl!" polemizoval Bičiště s davem, lákaje ho na jedinečnou podívanou. "Tentokrát vás nikdo nenapálí a uvidíte, co jste ještě nikdy neviděli! Po mně a Kopytovi s Mňoukem se stanete prvními diváky a svědky. Dříve než profesoři, vědci a policajti spatříte hosty, kteří k nám přiletěli z dalekého vesmíru! Budete mi děkovat, že jsem vám to divadlo umožnil."
A tak se Bičiště, doprovázený nedůvěřivým pošklebujícím se davem, vydal k Sázavě. Nebylo mu však dopřáno cestu dokončit. Kde se vzali, tu se vzali, stáli proti němu na cestě Kopyto a Mňouk s Baskervillem.
Bičiště se rozčilením rozškytal. "Jak to, že jste tady?" zamutoval, "a kde máte zelené mužíčky?"
Kopyto s Mňoukem na něho pohlédli s netajeným překvapením. Jako by právě potkali člověka se sníženými rozumovými schopnostmi.
"Co to meleš, Bičiště?" otázal se po chvilce mlčení Kopyto. "Máš vůbec všech pět pohromadě? O jakých zelených

mužíčcích mluvíš?"
"Dej si na hlavu obklad," poradil mu Mňouk, "nebo ještě začneš vidět mužíčky červené, žluté a fialové. A bude se to stále zhoršovat, halucinace jsou vážná nemoc."
Bičiště chvíli nevěřil svým očím ani uším a jenom lapal po dechu. Teprve, když se rozchechtali všichni kluci, které přivedl s sebou, začal nepříčetně řádit.
"Vy podrazníci!" šermoval rukama. "Spojili jste se s vesmírnými civilizacemi proti mně! Ale já to tak nenechám! Zničím vás a zachráním veškeré lidstvo před zelenými mužíčky. Jedině já to mohu dokázat! Na mne jsou všichni krátcí! Já jsem totiž Bičiště!"
"Ale to my přece víme, chlapče," konejšil ho Kopyto. "Chodíme spolu do jedné třídy. Jenže jsi zřejmě z náročného učiva poněkud unaven…"
"To určitě přejde," usmíval se Mňouk. "Psychická choroba u tak mladých lidí nebývá obvykle trvalého rázu. Uvidíš, Bičiště, že se z toho brzy dostaneš a budeš svému tatínkovi dělat radost!"
Svědkové padali smíchy na zem, ale Bičiště pro to neměl nejmenší pochopení. Z očí se mu řinuly slzy a u úst se objevila bílá pěna.
"Žádné stromy nerostou do nebe," zvedl ryšavec pravici se sevřenou pěstí, "a kdo seje vítr, sklízí bouři. Kopyto s Mňoukem budou smeteni z povrchu zemského a pravda vypluje na povrch jako olej na vodu! Děláte ze mne cvoka, ale budete překvapeni, až zelení mužíčkové zaplaví tuto planetu!"
Chtěl ještě něco moudrého dodat, ale bouřlivý smích přítomných mu to nedovolil. Bičiště pochopil, že se v této chvíli už neprosadí. Proto se otočil a důstojně odcházel od chechtajícího se davu. Leč ani to mu nevyšlo. Po několika krocích zakopl o drn a jako podťatý klesl k zemi. Vzápětí ho zasáhla salva škodolibého smíchu.
Navíc právě přicházel učitel Pěnička, vracející se z pozorování přírody. Když spatřil ležícího žáka Bičiště a chechtající se žactvo, vyložil si to po svém.
"Co to provádíš za alotria, Bičiště?" zvolal pobouřeně. "Před chvílí jsi odmítl sledovat život mravenců a nyní se válíš po zemi pro pobavení spolužáků! Nestydíš se, ty uličníku? Umažeš si šatstvo, na které tvůj otec musel tvrdě pracovat, a patrně se i nastydneš! Když chceš spolužáky pobavit, přednes jim nějakou žertovnou básničku, nebo zapěj veselou národní píseň! Třeba tu: A já su synek z Polanky! Zábava má mít vysokou úroveň a ty se válíš po zemi jako nějaký kašpar! Na domácí úkoly jsi jistě ještě ani nesáhl, ale zato máš dost času dělat ostatním šaška! Co z tebe bude, Bičiště? Jak se chceš uplatnit v počítačové éře, když se chováš jako nějaký primitiv? Doufám alespoň, že jsi již pustil z hlavy ty nesmysly o zelených mužíčcích!"
Bičiště vstával, ale z očí mu čišel vzdor. Tvářil se, jako by chtěl na pedagoga zaútočit.
"Zelení mužíčkové jsou všude kolem nás," zakvičel, "a kdo ví, co s námi zamýšlejí! Možná, že chtějí zničit naši planetu a Kopyto s Mňoukem se s nimi spřáhli! Asi počítají s nějakou tučnou odměnou! Jsou to zrádci lidstva!"
Učitel Pěnička se upřímně zděsil.
"Bičiště," řekl, "ty máš patrně horečku! Z válení po zemi jsi nastydl a ohrožuje tě zápal plic! Musíš vyhledat lékaře. Kopyto a Mňouku, doprovoďte spolužáka k doktoru Rubešovi!"
"Nikdy!" zavřeštěl Bičiště, "ti dva by mě hodili do Sázavy, aby mě tam rozsápali zelení mužíčkové!"
A dále již nehodlal v tomto společenství setrvat. Věděl, že žádný z jeho argumentů nebude vzat na vědomí, a proto se bez rozloučení rozběhl k domovu, přestože tušil, že tam mnoho klidu nenalezne.
"Žáci," pravil dosti bezradně učitel Pěnička, "je třeba se kamarádovi více věnovat. Měli byste mu pomáhat a doučovat ho předmětům, které neovládá. To jest doučovat ho veškerému učivu! Sám promluvím s jeho otcem a požádám jej, aby se chlapci rovněž více věnoval. S takto narušenou psychikou by nemohl řádně dokončit školní rok!"
"Bičiště bude zase v pořádku," ozval se optimisticky Kopyto, "ona mu umřela nějaká tetička nebo co…"
Pěnička se zamyslel.
"Úmrtí v rodině, říkáš?" mumlal. "To by ovšem mnohé vysvětlovalo. Jestli měl tetičku rád, mohlo ho to na čas vykolejit. Takové příhody známe i z literatury, jak ale dospěl k zeleným mužíčkům, to doopravdy nevím!"
"Jestli se teta náhodou nejmenovala Zelenková," hádal snaživě Mňouk, ale okamžitě zmlkl, protože ho Kopyto důrazně rýpl do žeber.
Soukromý detektiv
v nesnázích
"Teď je na čase si trochu odpočinout," konstatoval Kopyto, "protože nevšedních zážitků už bylo habaděj. Kdybychom si je moc připouštěli, mohli bychom začít mluvit z cesty jako Bičiště!"
"Bičiště nemluví z cesty," upozornil ho Mňouk, "a my jsme ho zahnali pěkně do kouta. Snad si to ani nezasloužil."
"Ale zasloužil!" děl tvrdě Kopyto, "nikdo mu nebránil v tom, aby šel s námi k řece. Kdyby nebyl zbabělec, mohl si promluvit se zelenými mužíčky. A když už se bál, měl zůstat na pozorovacím stanovišti, jak bylo dohodnuto. Nikdo ho přece nenutil, aby běžel pryč a sháněl svědky."
"No dobrá," přikývl Mňouk, "ale teď přehodíme výhybku. Jsem pro věnovat se Baskervillovi. Dělá si, co chce a mohl by zakrnět jako nějaký obyčejný voříšek."
Baskerville pochopil, že je řeč o něm a spokojeně zavrtěl ocasem. Přesto k jeho výcviku nedošlo.
Proti Kopytovi a Mňoukovi totiž kráčela Jindra Benecká a tvářila se velice vzrušeně.
"Kluci," vydechla, "shání vás kapitán Ošmera!"
"Soukromý detektiv Ošmera!" opravil ji Kopyto, "o kapitánských hvězdách se mu už leda zdá."
"Stejně je získal pouze naší zásluhou!" neopomněl připomenout Mňouk, "a teď by zřejmě chtěl, abychom z něj udělali Sherlocka Holmese."
"V každém případě chce s vámi mluvit," ujistila je Jindra, "a moc po vás touží. Zřejmě si neví rady s nějakým důležitým

případem. Mluvil nějak nesouvisle a dokonce bych řekla vyděšeně."
"No, co se dá dělat," podrbal se za uchem Kopyto, "Ošmera je sice mizerný detektiv, ale přece jen detektiv. Kolega. Proto ho nesmíme nechat ve štychu."
Mňouk s těmito vývody celkem souhlasil a tak se i s Baskervillem vydali, jak předpokládali, za novým případem. Ošmera poslední dobou nevypadal dobře, ale tentokrát připomínal starce v posledním stádiu života. Obličej měl pohublý a popelavý, hrbil se a v očích se každou chvíli objevil pološílený výraz. Kolem úst mu poškubávala jakási podivná křeč a jeho jindy zvučný hlas zněl jako ze záhrobí.
"Mládenci," vzdychal, "nejsem detektiv, ale mučedník. Nebohá oběť hrubého násilí! Proč jsem jenom ten zapeklitý případ bral? Zřejmě ze starého přátelství k porybnému Erblovi."
Erbl byl bratrem správce muzea, s nímž měl Kopyto s Mňoukem četné zkušenosti. Dost se mu podobal, ale vážil nejméně o půl metráku víc. A to je velice střízlivý odhad. Spíše než na porybného vypadal pan Erbl na zápasníka v japonskému národním sportu sumo. Jako porybný velkou autoritu neměl. Vinou své tloušťky ještě nikdy nikoho nedohonil a v rákosí se pohyboval hlučněji než stádo hrochů. Jeho přítomnost tudíž nemohla zůstat utajena. Pytlačící kluky děsil jen svým silným hlasem, dobře slyšitelným od rybníka Podhraďáku až na okraj města.
"Vůbec mě nenapadlo, že se mohu dostat do tak nepříjemné šlamastyky," stěžoval si Ošmera. "Když za mnou přišel, nabídl jsem mu dokonce čaj s tvarohovou buchtou. Měl jsem před ním raději zamknout dveře na dva západy!"
"To se nedělá!" napomenul ho Kopyto. "Zákazník je zákazník a u detektiva hledá obvykle pomoc v krajní nouzi. Už jste slyšel, že by se před někým zamkl třeba Phil Marlowe? Nebo Nero Wolfe?"
"Jenomže já nejsem fenomenální detektiv světového významu," řekl Ošmera krotce, "nýbrž hledač ukradených králíků či holubů. Tu a tam pátrám po zmizelých kočkách a na staveništi hledám fůry právě složených cihel nebo cementu. Žádné policejní akce nevedu!"
"Ale máte s nimi řadu zkušeností," upozornil ho Mňouk, "na které byste mohl navázat."
"To jsem si myslel taky," připustil soukromý detektiv, "a proto jsem Erbla nevyhodil. Naopak jsem ho velice pozorně vyslechl. Stálo to za to. Ten tlustý strejc má na stará kolena parádní problémy."
"Zřejmě s pytláky," hádal Kopyto, "ale ti byli v Podhraďáku vždycky. Kastelán Štětka nám říkal, že se tam pytlačilo už za Marie Terezie."
"Jenomže tehdejší pytlačení ohrožovalo nanejvýš veřejnou morálku," vysvětloval Ošmera, "a pro vodní rovnováhu nebo hospodářské výnosy rybníka to nic neznamenalo. Žádná katastrofa nehrozila. Ještě nedávno pytlačili kluci s udičkami, nebo si tam přilepšil hladový penzista. Ale teď se situace změnila. Parta pytláků, kteří řádí na Podhraďáku, si nevylepšuje večerní jídelníček, ale rybaří na kšeft. Loví sítěmi, jejichž používání je zcela nepřípustné. Plundrují rybník, takže při výlovu spláče panství nad výdělkem. Erbl běhá po břehu, řve jako pominutý, ale výsledek jeho snažení je nulový. Proto se rozhodl přijít za mnou a zadat mi tu krajně nevděčnou práci."
"Ale přijal jste ji," pochválil ho Mňouk, "a zachoval jste se jako profesionál!"
"Však toho taky lituju," sténal Ošmera, "protože mě to málem stálo život. Ve dne jsem obešel celý rybník, ale úplně zbytečně. To se ostatně dalo čekat. Šel jsem tedy na lov v noci a to jsem si dal! Najednou na mne zezadu někdo skočil a srazil mě k zemi. Pak se na mě vrhli tři nebo čtyři další. Siláci, to se musí nechat. Namleli mi jako nějakému harantovi a šátkem mi zavázali oči. Ale ani na tom neměli dost. Dostrkali mě do loďky a odrazili od břehu. Pádlovali se mnou až do středu rybníka a vyhrožovali, že mě utopí. Málem to udělali. Hodili mne do vody a ponechali mě svému osudu. Bylo to strašné, co vám mám povídat. Slyšel jsem pleskot vesel odjíždějící loďky a nevěděl, co si počít. Stěží jsem se držel nad vodou. Těžké boty a mokrý oděv mne táhly ke dnu. Šátek kolem očí mi bránil zhodnotit situaci, a to skoro vůbec neumím plavat! Volat o pomoc nemělo smysl a tak jsem se pokusil o záchranu vlastními silami. Nejprve jsem se zbavil šátku a kožené bundy. Byla nová a stála sedm tisíc! Ta leží někde u dna. Pak jsem s obrovskými potížemi zouval boty. Šlo to těžko a vypil jsem přitom nejméně dva litry vody. Než jsem se úplně odstrojil, tekla do mě voda všemi možnými otvory. Ústy, nosem i ušima. Pak jsem začal plavat ke břehu. Šlo to strašlivě pomalu. Nikdy jsem v plavání nedosahoval oslňujících výsledků a teď se to plně projevilo. Břeh jako by se vůbec nepřibližoval. Začal jsem propadat beznaději a pomalu se loučil se světem. Nejvíce mne zlobilo, že jsem se stal obětí zločinců, které jsem měl polapit. Leč zklamal jsem. Zítra nebo pozítří najdou v rybníce mou nahou mrtvolu a kdo ví, jestli mě alespoň politují! Také jsem v té chvíli přemýšlel o možnosti posmrtného života. O tom, jestli se dostanu do nebe nebo alespoň do očistce. Peklo by se mi nezamlouvalo. Hupnout z ledové vody rovnou do žhavých plamenů, to by bylo příliš kruté. Přesto jsem uznával, že bych si peklo zasloužil. Během těchto úvah jsem ale stále plaval a plaval. Nikdy mě nenapadlo, že bych se dokázal takto překonat. Nakonec jsem to svedl. Zcela vyčerpán jsem doplaval až k rákosí."
"Jste úplný James Bond!" pochválil ho Kopyto. "Měli by o vás natočit film!"
"Leda veselohru," mračil se Ošmera, "protože jsem to prošvihl na celé čáře. Seděl jsem nahý v rákosí, třásl jsem se zimou a notnou chvíli jsem se bál vylézt na břeh, aby se mě pytláci znovu nezmocnili. Teprve po nějaké době jsem vyrazil kupředu a pádil jsem k hradu, abych zburcoval kastelána Štětku. Ten mi pak půjčil šaty, ve kterých jsem doběhl domů. Od té doby jsem strašlivě nervózní. Jednak jsem zdrcen debaklem, který mne potkal, a za druhé mě děsí to, že neznám útočníky, zatímco oni pravděpodobně znají mne. Zdá se mi, že jsem v ustavičném nebezpečí."

"To určitě jste," přikývl s pochopením Mňouk, "řekl bych, že na vás číhá na každém kroku. Příšerná smrt olizuje váš práh a sahá na kliku vašich dveří. Ale takový je úděl detektivů. S tím se nedá nic dělat."
Ošmeru to příliš nepotěšilo.
"Navíc jsem se dostal do finanční krize," bědoval, "protože ztracený oděv a obuv značně podražily. A jakožto podnikatel na sebe musím trochu dbát. Kdo by si mě najal, kdybych lidem připomínal otrapu, či vandráka?"
"To je ovšem váš problém," upozornil ho Kopyto, "a my vám nové šaty kupovat nebudeme. Spíše by nás zajímalo,

proč jste nás zavolal. Co od nás očekáváte?"
"Alespoň minimum informací," zašeptal zkroušeně soukromý detektiv, "protože jinak se dočista zblázním. Vy jste nenápadní a navíc máte psa, který vás ochrání před nenadálým přepadením. Na takové zvíře si nikdo netroufne. Vy přece dovedete ledacos zjistit. Ta pytlácká sebranka určitě není neviditelná. Možná, že něco tuší i porybný Erbl, ale z toho je těžké cokoliv vymáčknout. Bojí se a z domku u rybníka se přestěhoval k bratrovi do muzea. Dostal prý několik výhružných dopisů. Nevím ovšem, čím mu ti chlapi mohou vyhrožovat. Takového sádelníka by do loďky nedostali a navíc by ho sádlo ochránilo před utonutím."
"No dobrá," přikývl Kopyto, "my se kolem trochu porozhlédneme. S vodními pytláky jsme si to ještě nerozdali."
"A plavat umíme docela dobře," dodal Mňouk," protože uvažujeme o překonání kanálu La Manche. Nás hned tak někdo neutopí!"
"Jste pašáci," pochvaloval si Ošmera, "a určitě něco chytrého vymyslíte. Vždycky jsem tvrdil, že jste mimořádně nadaní a bezpříkladně stateční. Jednou po mně možná převezmete živnost."
Žáci Kopyto a Mňouk se netvářili příliš nadšeně. Ne, že by se nechtěli stát profesionálními pátrači, ale svou kariéru si představovali docela jinak. Soukromé očko Ošmera v ní nehrál ani tu nejmenší roli. Vzory, které Kopyto s Mňoukem měli, byly z jinačího těsta!
Když žáci vyšli opět na ulici, zubila se na ně Jindra Benecká. Byla bez sebe zvědavostí, ale navzdory jejímu půvabu jí to nepomohlo. "Tak si to nechte!" ušklíbla se opovržlivě, "a abyste věděli, že jsem lepší než vy, řeknu vám novinu já. Učitel Pěnička byl na návštěvě v ševcárně a přemluvil starého Bičiště, aby nechal syna vyšetřit u psychiatra!"
Kopyto s Mňoukem se rozchechtali.
"Tak tohle je tedy gól!" zapištěl nadšeně Mňouk. "Proti tomu jsou Ošmerovy starosti učiněná idyla!"
Kopyto a Mňouk
zahajují pátrání
Leč nebylo možno starat se o nezvedeného žáka Bičiště a jeho halucinace. Se zelenými mužíčky si jistě poradí zkušený psychiatr a Kopyto s Mňoukem mají před sebou mnohem náročnější úkoly.
"Už jsme dlouho nebyli v muzeu," řekl Kopyto. "Není to ostuda?"
"Je," přikývl Mňouk. "Správce Erbl nás vždycky rád viděl. Třeba si myslí, že se mu vyhýbáme, protože je nahluchlý."
"Tak jdeme," rozhodl Kopyto. "Někde začít musíme!"
Správce Erbl se na ně rozhodně nezlobil. Dokonce se tvářil, jako by se mu po nich stýskalo.
"Bohužel, chlapci," řekl, "nemám žádné nové exponáty. Nejsou na ně peníze. Mám tady akorát suchou větev, kterou občan Korbelář ulomil u Chotěboře z Žižkova dubu."
"Jen aby!" řekl podezíravě Kopyto. "Vsadím se, že Korbelář nikdy v Chotěboři nebyl."
"Tak to mu křivdíš, chlapče!" zvedl ukazovák správce. "Filatelisté tam byli na zájezdu a pod tím dubem svačili, protože v hotelu prodávali předražené pokrmy."
"Korbelář je filatelista?" podivil se Mňouk. "řekl bych, že nerozezná známku od plakátu!"
"Filatelisté měli v autobusu volné místo," vysvětloval Erbl, "a tak vzali Korbeláře s sebou. Dokonce s nimi jel za poloviční jízdné. Aby dokázal, že není vykutálený vykuk, ulomil pro naše muzeum tu větev. Už jsem ji označil jako významnou kulturní památku."
"Jen aby vám ji nikdo neukradl!" strachoval se Kopyto. "Slyšel jsem, že po větvích jsou zločinci jako diví!"
"Nevím, Kopyto, proč se posmíváš starému člověku," bručel správce, "který se snaží obohatit muzejní sbírky! To se ví, že Žižkův meč by mi byl milejší! Jenomže doba je zlá a lidí, které zajímá historie, ubývá! Ani vás tu nevídám a bývali jste v muzeu obden!"
To museli Kopyto s Mňoukem přiznat.
"Ale o sbírky se zřejmě stále bojíte!" zahájil útok Mňouk. "Slyšel jsem, že vám je teď pomáhá hlídat pan porybný!"
Správce chvilku mlčel.
"No jo, chudák Tonda," zavrčel potom. "Je širší než delší, potřeboval by špetku klidu a na stará kolena se musí bát pytláků! Co my, Erblové, jsme komu udělali, že máme takovou smůlu? Dědečka okradli a vyhodili z vlaku, tatínek uhořel ve stodole se slámou a mladší bratr se probořil na ledu při bruslení. Zůstali jsme akorát s Tondou a žijeme ve stálém ohrožení, protože zločinci si na nás doslova zasedli. Sami víte dobře, kolikrát už mi vykradli muzeum a málem mě přitom zabili. Brácha na tom není líp, spíše bych řekl hůř. Ti pytláci, co plundrují Podhraďák, jsou hotoví zabijáci; jen se zeptejte Tondy!"
"A kde je?" zajímalo Kopyta.
"Leží v manželské posteli hrabat Valdštejnových," informoval celkem ochotně správce. "Projdete místností s rytířským brněním a středověkými zbraněmi, načež zahnete podle stejnokrojů městských gard. Tam už uslyšíte chrápání, protože Tonda spí akorát ve dne. V noci se bojí a jak na chvilku usne, už má živé sny, ve kterých mu pytláci strkají hlavu pod vodu."
Kopyto s Mňoukem vyrazili dle správcových instrukcí. Baskerville na ně čekal za domovními dveřmi, protože věděl, že psi do muzea nesmějí, a to ani v případě, že jsou čistokrevní s rodokmenem. Zavinil to bulterier pošmistra Drdy. Pes, místo aby ukázněně prohlížel exponáty, ukousl ruku vznešené kostře zazděné knížecí dcery a utekl s ní na ulici. Odmítal ji vydat, takže bylo třeba zavolat hasiče, kteří čtyřnohého lupiče postříkali vodou. Pošmistr odmítal výjezd hasičů zaplatit a veškerou vinu svaloval na správce Erbla, který prý měl vniknutí zvířete do muzea zabránit. Takže se nikdo nemůže divit, že od té doby Erbl psy mezi vzácné exponáty nepouštěl a výjimku neučinil ani u Baskervilla.
Pan Antonín Erbl skutečně chrápal nesmírně hlasitě. Bylo hříchem ho budit, ale Kopyto s Mňoukem to přesto učinili. Nemohli to odložit, protože pátrání muselo pokračovat. Jenomže buzení porybného neprobíhalo snadno. Tlouštík sebou napřed začal házet jako vánoční kapr na váze a funěl. Pak zničehonic spustil povyk a volal o pomoc. Div přitom

nezničil vzácnou manželskou postel slavných feudálů.
"Pane Erbl!" naléhali Kopyto s Mňoukem. "Nikdo vás neohrožuje! Nám jde jen o několik závažných informací."
Porybný ještě nějakou dobu vzdoroval, ale posléze se přece jenom uklidnil.
"Tady vidíte, co s člověkem dělají nervy," funěl. "Kdybych se nedal na tak nebezpečné povolání, mohl jsem mít pokoj! Proč jsem se nevyučil malířem pokojů? Běhal bych po štaflích a neztloustl bych. Oženil bych se s Mařenkou Tomáškovou, která mi říkala: ‚Toníku, kdybys neměl to břicho, tak by ses mi docela líbil! Seš inteligentní a máš krásný baryton.' No, ale s tím mým pupkem se nedovedla smířit. Pak si vzala dlaždiče Rezka, který v hádce přizabil fasádníka Dolečka dlažební kostkou. Mařenka nechtěla tlustého a měla pak doma kriminálníka. Ale mně už to bylo jedno. Chytil jsem se jako porybný a těšil se všeobecné vážnosti. Pytláci se mě báli a rybáři mě uctivě zdravili. To všechno je pryč a já jsem ten nejubožejší člověk na zemi. Nevím dne ani hodiny. Můj život visí na vlásku. Nikdo mi nepomůže a policajti jen bezradně krčí rameny. Když jsem na nich požadoval ochranku, tak mi řekli, že nemohou hlídat každého tlustého dědka jen proto, že nemá v pořádku nervy."
"A co vás tak rozčiluje?" otázal se Mňouk. "Jenom ti pytláci?"
"Jaképak jenom?" zlobil se porybný. "To nejsou obyčejní pytláci, jako to bývalo dříve! Tohle je bezohledná banda, která loví ryby ve velkém, a jak se mi doneslo, prodává je po restauracích a hotelech. Kdo se jim postaví, toho smetou! Vždyť před nimi utekli i pytláci, kteří v Podhraďáku lovili celá desetiletí. Jarda Peroutka pytlačil už jako malý kluk, protože tu zálibu zdědil po tátovi a ten zase po dědkovi. Chytal samozřejmě na udici, a když mě slyšel zařvat, tak se po něm jen zavlnilo rákosí. Ale dneska se Jarda u rybníka ani neukáže. Říká, že než by se nechal zamordovat, tak si raději koupí kapra v rybárně! Až sem jsme to, chlapci, dopracovali! Pytláci se bojí lovit v Podhraďáku a porybný přespává v muzeu! To mi povězte, kam ten svět jenom spěje?"
"Na to se musíte zeptat báby Jabůrkové," řekl Kopyto, "která si otvírá jasnovidectví a soukromou astrologickou laboratoř."
"To, co ví bába Jabůrková, vím taky," odvětil porybný, "protože jsem měl kamaráda, který věštil z křišťálové koule. Radil mi, abych odejel hledat diamanty do Venezuely, že se tam potkám se štěstím. Proč já, blbec, ho neposlechl?"
"Protože jste český vlastenec," konejšil ho Mňouk, "který zapustil své kořeny u Sázavy. Také vás pochovají do rodné hroudy."
"Jen aby to nebylo moc brzy!" strachoval se Erbl. "Dokud mi chutná jíst, tak jsem na světě rád. Jenže jakou můžete mít radost ze života, když tu řádí ta pytlácká mafie? Ti chlapi snad ani nevědí, co to je udice! Mají sítě, které se nesmějí nikde na světě používat. Když jsem na to upozornil policajty, řekli mi, že jim mám jakožto porybný dát pokutu. Oni prý jsou raději, když někdo pytlačí na Podhraďáku, než kdyby ve městě vylupoval pošty nebo spořitelny."
"Takže jste na to zůstal sám," řekl chápavě Kopyto, "a s pokutami jste to raději nezkoušel. Víte alespoň o jaké chlápky se jedná?"
"Znám akorát Jardu Kolenáče," odvětil Erbl mrzutě, "toho, co pobodal v polepšovně vychovatele a potom vykrádal auta. Teď říká, že pracuje v lůně přírody. Když jsem se snažil mu domluvit, slíbil mi, že mě rozřeže břitvou na malinké kousíčky a nakrmí jimi ryby. Ještě téže noci mi ti otrapové vytloukli veškerá okna u baráčku, otrávili psa a čmajzli dvanáct králíků."
"Hlásil jste to na policii?" zajímalo Mňouka.
Erbl mávl rukou. "Vůbec je to nezajímalo," vzdychl, "a tak jsem si najal soukromého detektiva, bývalého kapitána Ošmeru. Řeknu vám rovnou, že se příliš nevyznamenal. Nechal se málem utopit a ještě požadoval, abych mu zaplatil ztracené kožené sako a boty. Říkal, že to patří do režie. Prosím vás, copak kradu? Sám se na takovou parádu nezmohu a detektivovi je budu platit? Proč nešel pátrat v něčem lacinějším?"
"Udělal chybu," připustil Kopyto, "ale v Americe by měl na proplacení ztraceného saka nárok."
"Tady nejsme v Americe," hartusil porybný, "a Ošmera si musí uvědomit, že ho nenajal multimilionář, nýbrž chudý a zcela vyčerpaný porybný. Já jsem rád, když mě brácha nechá přespat ve Valdštejnově posteli a mohu si zajít do řeznictví na dršťkovou polévku. Ale to nemůže trvat věčně! Bráchu třeba někdo udá a já budu muset zpátky do domku u rybníka. Poslyšte, což kdybyste mi na pár dní půjčili toho svého psa?"
"Vyloučeno!" odmítl jeho návrh Kopyto. "Baskerville není putovní zvíře a mohl by u vás něco provést. Kdyby vás napadl, asi byste se mu neubránil. Vždyť váží víc než vy!"
"No, to mne jen tak napadlo," mumlal Erbl, "ale až budu muset vypadnout z muzea, asi se z toho zblázním. Nevíte alespoň, kdo by mě ve městě vzal do podnájmu?"
"Poptáme se," slíbil mu Mňouk, "a taky se začneme důkladně zajímat o ty pytláky. Přece nedopustíme, aby tady řádili do nekonečna! Někdo je zastavit musí!"
"Třeba všechno dobře dopadne," těšil se porybný. "Jestli se s vervou pustíte do pátrání, tak vám ti mordýři zakroutí krkem a vaše zohavené mrtvoly pohodí do houští. To zacloumá veřejným míněním natolik, že policie nebude moci déle nečinně přihlížet. Bulvární tisk ji vyburcuje z letargie a ministerstvo vnitra nasadí proti pytlákům elitní jednotku. Na Podhraďáku opět zavládne mír a já se zde v pohodě dožiju penze."
"To jste vymyslel moc pěkně!" pochválil ho Kopyto. "Kvůli vašemu najedenému pupku rádi položíme své mladé životy!"
"Ale tak jsem to, chlapci, nemyslel!" omlouval se Erbl. "Jen jsem se nechal unést fantazií!"
Chtěl pokračovat, avšak žáci cítili, že už není o čem mluvit. Bylo zapotřebí jít dál.
"Stejně bych si rád vyzkoušel," řekl při odchodu zasněně Mňouk, "jak se usíná ve Valdštejnově posteli."

V kastelánském domku

Doba, kdy mohli Kopyto s Mňoukem kdykoliv zajít do kastelánského domku pod hradem, byla dávno tatam. Sám

kastelán Štětka se změnil spíše k lepšímu. Byl sdílnější, tlachavější a přístupnější k diskusím než dříve, ale problém byl jinde. Kastelánův zeť učitel Pěnička návštěvy školáků nerad viděl. Považoval je za zbytečné rozčilování a zameškávání užitečných úkolů.
"Nechodí za vámi, aby prohloubili své vzdělání," vyčítal tchánovi, "ale pouze proto, že se honí za senzacemi. Nezajímá je historie, ale mordy, tajemství a strašidla. Poškozuje to jejich psychiku, stejně jako televizní pořady plné násilí a krve."
"No dovol," bránil se kastelán. "Mé výklady chceš srovnávat s nějakými krváky? Já jsem na tomto hradě vyrostl a znám tu každý kámen. Jedině díky tomu, že jsem pocházel z chudých poměrů, jsem nenabyl potřebné vzdělání a nestal se učitelem. Dnes bych byl ředitelem nebo školním inspektorem a tebe bych přeložil někam do Zlámané Lhoty! Tvé učitelování v tomto městě není žádný přínos!"
"Neurážejte mě, tatínku," zlobil se Pěnička, "a raději zpytujte své vlastní svědomí! Kolikrát jste už svými historicky neověřenými povídačkami přivedl žáky na scestí. Zejména Kopyta a Mňouka! Jen zázrakem dosud nejsou v nápravném zařízení!"
"To je směšné!" bouchl pěstí do stolu Štětka. "Kopyto s Mňoukem jsou veliké osobnosti tohoto města a jednou z nich budou ministři. Už teď se o nich každou chvíli píše v novinách! Proslavují nás všechny!"
"Ale domácí úkoly píší na poslední chvíli!" triumfoval učitel. "Učivo je nezajímá, protože myslí pouze na dobrodružství. A vy jim v tom ještě pomáháte! Ještěže nevěří také na zelené mužíčky jako ten chudák Bičiště."
"Jestli v ně uvěří," řekl kastelán, "mě z toho neviň! Sem tam nadhodím něco o upírech, ale s tímhle nesmyslem nemám nic společného!"
"V to doufám?" přikývl Pěnička, "protože bych nerad táhl celou třídu k psychiatrovi."
"Nesmíš to brát tak vážně," chlácholil ho kastelán. "Já jsem v jejich letech věřil v klekánici a při zvonění jsem zalézal pod postel. Zelený mužíček sem, zelený mužíček tam!"
"Není radno příliš rozněcovat dětskou fantazii," trval na svém Pěnička. "Vás netíží zodpovědnost a proto žákům bez zábran pletete hlavy. Vaší činnost považuji za velice škodlivou!"
Učitel Pěnička a kastelán Štětka se nikdy nedohodli. To bylo všeobecně známo, a proto Kopyto s Mňoukem bedlivě sledovali, kdy Pěnička odejde pozorovat mravence. Teprve potom se odvážili zaklepat u dveří kastelánova bytu.
S přijetím si nemuseli dělat starosti. Kastelán Štětka, který se vyhýbal tlachání s revmatickými dědky o politice, si rád popovídal s těmi, o jejichž vysoké úrovni neměl důvod pochybovat. Žáků Kopyta a Mňouka si vážil již několik let, a jelikož za jejich výchovu nenesl žádnou odpovědnost, svěřil jim i celou řadu tajemství. Pouštěl oba dobrodruhy do podzemních chodeb, nechal je listovat v hradních kronikách a podněcoval je k smělým činům. Zejména od té doby, kdy se i jeho jméno zaskvělo v novinách. Nadšeně skoupil veškerý tisk a každému říkal: "Stál jsem na straně zákona a dodával jsem chlapcům důležité informace."
"Tak co, detektivové?" zeptal se nyní. "Máte zájem o zlosyny dávno zesnulé nebo dokonce o jejich duchy, kteří straší na tomto starém hradě?"
"Kdepak," řekl Kopyto, "tentokrát nám jde o žhavou současnost. Můžeme jít dál?"
"Samozřejmě," přikývl, "a toho psa vezměte s sebou, jen musíte dohlédnout, aby mi v nestřeženém okamžiku nesežral večeři. Dcera je přísná a nechala by mne z pedagogických důvodů o hladu. Nějak moc se toho od toho Pěničky naučila!"
"Nebojte se, Baskerville nic nesežere," sliboval Kopyto, "je to dobře vychovaná ušlechtilá šelma a její společenské vystupování je vybrané."
"To rád slyším," radoval se kastelán, "protože tenhle hafan by v pohodě spolknul i mou kredenc."
Žáci vstoupili do kastelánova pokoje a Baskerville se loudal za nimi s důstojností krále zvířat.
Kopyto a Mňouk se dlouho nerozmýšleli. Věděli, že se každou chvíli může vrátit učitel Pěnička a rázem bude po plodné debatě. Takže okamžitě spustili historku o pytlácích v Podhraďáku. O tom by měl přece kastelán něco vědět!
Štětka poslouchal a tvářil se až nezvykle vážně.
"To se ví, že o tom něco vím," zabrblal potom, "vždyť jsem Ošmerovi půjčil šaty a on mi je ještě nevrátil. Jestli ho potkáte, řekněte mu, že nejsem žádná charita a šatstvo nemám na rozdávání! Ale do té pytlácké story byste se, chlapci, plést neměli! Tihle lidé nepytlačí z vášně, ale pro peníze. Vydělají víc, než si dovedete představit, a to téměř bez rizika. Kdo by je honil v noci v té divočině u rybníka? Každý si může spočítat, že by dopadl stejně, nebo ještě hůř, než porybný nebo Ošmera. Ti chlapi se s nikým nebudou mazlit, na to nemají povahy!"
"A znáte je?" zeptal se tvrdohlavě Mňouk. "Přece to nejsou duchové a platí pro ně zákony."
"Znám, neznám," mračil se kastelán. "To se ví, že o tom mám nějaké ponětí, Podhraďák není na druhém konci světa a já trpím nespavostí. Ale na druhé straně se s touhle partou nechci dostat do konfliktu. Na stará kolena bych se mohl ocitnout v pěkných nesnázích. Myslete si o mě, že se ze mne stal bázlivý stařec, ale nechtějte na mě, abych se k téhle věci kdekoliv vyjadřoval!"
"My to přeci nebudeme nikde vytrubovat," sliboval Kopyto. "Naše mlčenlivost je všeobecně známa."
"A navíc už víme," doplnil ho Mňouk, "že jeden z těch výtečníků se jmenuje Jarda Kolenáč."
Kastelán se zasmušil takřka neskutečně. "Tak na to jméno bych hodně rychle zapomněl," bručel, "protože Kolenáčové byli odjakživa pohromou pro náš kraj. Matěj Kolenáč skončil na popravišti v roce 1691 a Jáchym Kolenáč o dva roky později. Tak to stojí v kronikách. Ale lze se tam také dočíst, kolik tihle lotři sprovodili ze světa poctivých lidí, než došlo k popravám. Kolenáčové bývali mstiví a bezohlední. Říkám vám, že je rozumné se jim vyhnout!"
Na Kopyta s Mňoukem starcovo varování příliš neplatilo a na psa Baskervilla rovněž ne.
"Porybný Erbl je vystrašený tlouštík," domlouval Štětkovi Kopyto, "a přesto nám řekl Kolenáčovo jméno. Tak se vzchopte a přidejte další."
"Já nemyslím na sebe, ale na vás!" vymlouval se kastelán. "Dovedete si představit, co by vám udělal Tonda Salač,

kdyby vás dostal do rukou?"
"A máme to!" zamnul si ruce Mňouk. "Tonda Salač. Už máme dva! Naše pátrání zdárně pokračuje."
"Nemáte nikoho, Mňouku," krotil ho kastelán. "Protože ta jména si můžete strčit za klobouk. K ničemu vám nejsou. Navíc ti neřádi jsou celkem čtyři a ti druzí dva nemluví česky. Zdá se, že to jsou Ukrajinci."
"To rád slyším," poznamenal Kopyto, "protože s mezinárodní mafií jsme se dosud neutkali."
"Co tomu říkáš, Baskerville?" oslovil Mňouk velepsa. "Dal by sis k večeři jednoho mimořádně krutého Ukrajince?"
"O takových věcech se nežertuje," upozornil ho kastelán, "protože nemůžete počítat s něčí pomocí. Rybníku se všichni vyhýbají a policie předstírá, že o pytlácích neví. Domek porybného je prázdný a Ošmera je detektiv na baterky. Jestli máte špetku rozumu, tak na všechno zapomenete."
"A hele!" zvolal náhle Kopyto, dívaje se z okna. "Pan učitel dlouho v přírodě nepobyl! Buď se mu splašili mravenci nebo mu spadla na hlavu nějaká mimořádně veliká šiška."
Ať byly důvody jakékoliv, učitel se vracel domů a dost při tom spěchal. To bylo mrzuté a kastelán zíral velice kysele, neboť musel počítat s dalším názorovým střetem. Nemohl proti tomu absolutně nic podniknout. Kopyto s Mňoukem by se samozřejmě mohli důmyslně ukrýt a patrně by to bez problémů zvládli, ale obrovitý Baskerville se prostě ukrýt nedal. Nepomohla by mu ani jeho mimořádně vysoká psí inteligence.
Stalo se tedy to, co se stát muselo. Učitel Pěnička se vřítil do domku a již v chodbě zvěstoval jeho obyvatelům: "Zřejmě jsem opět několik kilogramů přibral. Skláněje se nad mraveništěm stala se mi nehoda. Při prudkém pohybu a snaze o předklon mi vzadu praskly kalhoty. Je pochopitelné, že jsem tím pádem nemohl pokračovat ve výzkumu a musel jsem se vrátit, abych se převlékl."
V té chvíli se mu s radostným štěkotem vrhl v ústrety Baskerville a položil mu pracky na ramena. Učitel neměl daleko k mdlobám, ale kupodivu situaci zvládl.
"Hle!" vykřikl. "Toť pes, zvaný Baskerville! Kde je on, lze se nadít i přítomnosti zvlčilých žáků Kopyta a Mňouka! Kde vězíte, uličníci? Máte již napsány domácí úkoly?"
Během několika vteřin jim stanul tváří v tvář.
"Co zde děláte?" vybafl na ně nevlídně. "A nevymlouvejte se! Nevymlouvejte se, jako posledně, že jste se mě přišli zeptat, je-li léčivá nať petržele!"
"To ne, pane učiteli," řekl Kopyto. "Tentokrát jsme přišli navštívit pana kastelána Štětku. Vzali jsme si totiž k srdci vaše slova, že máme věnovat více pozornosti osamělým starým lidem."
"Nás to totiž strašně dojalo," pokračoval Mňouk, "a tak jsme se rozhodli vytipovat si nějakého opuštěného stařík, který na tom se zdravím není nejlíp. Vážený pan kastelán to vyhrál."
Pěnička nad tou drzostí zlostí zezelenal. "Kastelán Štětka není opuštěný!" vykřikl, "a je o něho velice dobře postaráno. Jeho dcera ho hýčká a já s ním ve volném čase rozmlouvám. Není to snad pravda, tatínku?"
"Ale je," připustil kastelán. "Jenomže člověk potřebuje občas změnu. Minulý týden za mnou přišli včelaři a teď zase tito hodní chlapci."
"Vůbec nejsou hodní!" zlobil se Pěnička, "a ve škole by mohli dokázat mnohem víc! Jen kdyby se pilně učili a neměli spoustu vedlejších zájmů. Přiznejte se, Kopyto a Mňouku! Proč jste využili mé nepřítomnosti a přišli jste se za mými zády domlouvat s kastelánem?"
"Chtěli jsme mu namasírovat záda," tvrdil Kopyto. "A taky mu namazat kolena," přidal se Mňouk. "Já jsem to dělal svému dědečkovi."
"Lžete, uličníci!" nevěřil pedagog, "ale mne neobalamutíte! Určitě opět chcete lézt do podzemí hradu a hrát si tam na objevitele pokladů nebo něčeho jiného! Tuto zábavu vám již nestrpím! Přikazuji vám, abyste se chovali jako řádní žáci a neuváděli své rodiče do nepříjemných situací!"
Snažil se ještě chvíli vypáčit z žáků i z poťouchlého tchána pravý důvod dnešní návštěvy, ale neuspěl. Nezbylo mu nic jiného než to vzdát.
"Plavte domů, nezbedové!" přikázal jim, "a důkladně se připravte na zítřejší vyučování! Počítejte s tím, že vás vyvolám ze dvou, ne-li ze tří předmětů! Běda vám, nebudete-li umět! Žádné seberafinovanější výmluvy nepřijmu! Budu vás posuzovat přísně, leč spravedlivě. A pamatujte si: s vašimi dobrodružstvími je konec! Zasednu si na vás tak, že z vás i proti vaší vůli vyrostou řádní a ukáznění občané!"
Po těchto slovech si odešel Pěnička vyměnit roztržené kalhoty a žáci se měli k odchodu. Pak se ozval zoufalý nářek kastelánův: "Kopyto a Mňouku, už mi sem víckrát nevoďte tu vaši obludu! Měl jsem o ní to nejlepší mínění, ale ten váš zatracený medvěd mi sežral jitrnici!"
"Baskerville, Baskerville," zašeptal nešťastně Mňouk, "kde jsou morální zásady, které ti ustavičně vštěpujeme? Jestli budeš okrádat nemocné starce, odložíme tě na opuštěném místě!"
Ježatcovy
pikle
Psychiatr neshledal u Bičištěho žádnou závažnou duševní poruchu, a tak se ježatec mohl znovu objevit na scéně. Tvářil se výbojně a pomstychtivě. Z očí mu šlehaly zlověstné plameny a nenávist k zlolajným nepřátelům čišela z každého jeho gesta. Byl odhodlán ukázat všem ve městě, kdo je to Bičiště. Zejména žáky Kopyta a Mňouka je třeba srazit na kolena, aby poznali, kde je jejich místo. Budou pozdě litovat, že nepoznali včas výjimečnost svého úhlavního nepřítele. Pomstí se jim tak strašlivě, jako to dělají hrdinové akčních filmů. Běda vám, bídní Kopyto a Mňouku!
Takřka vzápětí je potkal, samozřejmě opět se psem.
"Kdybyste s sebou neměli to vzteklé psisko," ukázal na až provokativně líného Baskervilla, "nestačili byste se divit! Zbyly by po vás jen dva krvavé fleky, kterými by opovrhovaly i mouchy! To, co jste mi provedli, bylo tak podlé, že by všichni známí zloduchové zbledli závistí!"

"Nejsi trochu zapomnětlivý, Bičiště?" otázal se posměšně Mňouk. "Nebyl jsi to náhodou ty, kdo porušil dohodu a zmizel z pozorovatelny dřív, než jsme se mohli dohodnout na dalším postupu?"
"Jaký je další postup?" zakvičel ryšavec. "Kdo objevil zelené mužíčky? Bičiště! Kdo mi chce upřít prvenství? Podvodníci Kopyto a Mňouk!"
"Nikdo ti nic neupírá," řekl Kopyto, "ale nemáme zájem o návštěvu psychiatra. Tuhle rozkoš ti rádi přenecháme! My volíme taktický promyšlený postup, který ty nedovedeš ocenit!"
"Protože mé zásluhy vás nezajímají!" zlobil se Bičiště, "a chcete mě vystrnadit ze hry. Co vlastně chcete dělat? Pozvete zelené mužíčky na nějakou estrádu, kde se představí celému městu? Nebo je vystavíte v nějaké výkladní skříni? A jak k tomu přijdu já, jakožto jejich objevitel? Po mě si nikdo ani nevzdechne!"
"Pokud vím, Bičiště," šklebil se Mňouk, "tak jsi před zelenými mužíčky zbaběle utekl. Kdybys některého z nich polapil a přinesl panu učiteli Pěničkovi, mohls už být slavný!"
"To zrovna!" pochyboval Bičiště. "Pěnička by dal zeleného mužíčka do láhve s lihem a jel by s ním někam do muzea nebo na universitu. A o mně by se zase nikdo nedozvěděl! Ale já si to vyřídím s vámi se všemi! Přilepím se vám na paty a budu hatit vaše bídné plány!"
Zahrozil pěstí a zmizel za rohem.
"A teď vyrazíme k Podhraďáku," rozhodl Kopyto. "Pytláci tam určitě ještě nebudou a tak v klidu zmapujeme situaci. Kdyby nějaké nebezpečí hrozilo, Baskerville nás upozorní!" Psisko znuděně zívlo, ale vzápětí souhlasně zaštěkalo.
"No, moc nadšený není," konstatoval Mňouk. "Od té doby, co ztloustl, nápadně zlenivěl. Valí se jako sud a v jednom kuse funí! Nakonec dostane infarkt!"
"Tak zlé to s ním není," tvrdil Kopyto. "A ta otylost mu docela sluší. Kdybychom chtěli mít psího hubeňoura, pořídili bychom si chrta."
Vyrazili k Podhraďáku a ani se neohlíželi. Předpokládali, že je Bičiště sleduje a nemínili proti tomu cokoliv podniknout. Ryšavec nemohl teď být středem jejich zájmu, i když by ho to jistě potěšilo.
Šli dolní cestou, aby se vyhnuli hradu a především kastelánově domku. Neměli zájem o střetnutí s třídním učitelem, který byl stále starostlivější, svědomitější a také popuzenější. Kdyby ho neuklidňovali mravenci, patrně by se z přemíry zodpovědnosti za vzdělání i mravy žactva zbláznil. Kopyto a Mňouk k tomu nemínili přispět.
Ostatně - dolní cesta byla příjemná a romantická. Trochu méně schůdná, ale ze všech stran obklopená křovisky, vysokými travinami a vegetací, kterou perfektně dovedl vyjmenovat jen žák Kmoníček, mající v úmyslu studovat botaniku. Nyní se v té vegetaci ukrýval Bičiště a zlověstně blýskal očima. Připadal si jako proslulý zvěd Buffalo Bill z Divokého západu. Plížil se za Kopytem a Mňoukem, kteří ho velkoryse přehlíželi, ačkoliv mohli na ševcova syna klidně poštvat Baskervilla. Jistě by jim ho s největším potěšením položil k nohám. Jak známo, neměl Bičištěho zrovna v lásce.
V tuto chvíli však plížící se Bičiště nikoho nezajímal. Kopyto a Mňouk se hodlali seznámit s místy, kde zločinci organizují své noční rejdy. Dá se předpokládat, že nejsou příliš opatrní. Domnívají se, že se nikdo neodváží narušovat jejich teritorium a bránit jim v pytlačení.
Prozatím vypadalo okolí klidně, ne-li přímo přívětivě. Jen polámané rákosí a zdupaná zem svědčily o občasné lidské přítomnosti. Baskerville nejevil známky neklidu a tak si mohli Kopyto s Mňoukem dopřát dost prostoru pro svůj pověstný detektivní instinkt. Díky jemu objevili v rákosí pramičku připoutanou ke kůlu. Byla pečlivě maskována a ve velice dobrém stavu.
"Na téhle lodi," hádal Kopyto, "zřejmě unesli detektiva Ošmeru do středu rybníka a tam ho hodili do vody."
"Za tak odporný čin by měli zaplatit," soudil Mňouk, "a zároveň obdržet naší vizitku. Navrhuji loďku odvázat a odstrčit ji od břehu. To jim náležitě pohne žlučí!"
"Výborný nápad!" souhlasil Kopyto. "Ať zločinci poznají, že nejsou na světě sami! Pořádně jim sáhneme do svědomí!"
Nešlo o žádný velký problém a pramička se během několika desítek vteřin houpala ve vlnách rybníka. Bičiště to sledoval s údivem. Nemohl pochopit, že Kopyto s Mňoukem vyvádějí takové nezbednosti. Pouštět cizí loďku na otevřený rybník - toť skotáctví, jak by pravil učitel Pěnička. Takové prohřešky přenechávali Kopyto s Mňoukem známým firmám, mezi něž patřil Bičiště! Nakonec ti féroví chlapci začnou vytloukat okna nebo porážet na chodníku slepé babičky!
Bičiště dosud nevěděl, že se jedná o plavidlo nebezpečených zločinců. Cosi začal tušit teprve, když Kopyto a Mňouk došli k domku porybného Erbla. Lépe řečeno ke značně zdevastované trosce bez oken a dveří.
"A tohle policii nezajímá!" řekl pobouřeně Kopyto. "Chudák pan Erbl bude spát ve Valdštejnově posteli hodně dlouho!"
"Pokud se toho případu neujmeme," mínil Mňouk, "tak v ní pravděpodobně umře."
"Taky se může stát," uvažoval Kopyto, "že dřív skoná jeho bratr. Není na tom se zdravím nejlíp. V takovém případě by musel porybný dělat správce muzea nebo odejít do Domova s pečovatelskou službou."
"Snad ho před takovým koncem zachráníme," doufal Kopyto, "ale lehké to nebude."
V domku to vypadalo jako po útoku protiteroristického komanda. Jediný kus nábytku nezůstal celý, všude byly skvrny po všem možném a nesnesitelně to tu páchlo rybinou. Jak by také ne, když se po podlaze válely leklé plevelné rybky, které nedostaly šanci vrátit se do rybníka.
"Takový binec jsem ještě neviděl," vydechl s odporem Mňouk. "Musí to být mimořádně odpudivá individua!" Kopyto s ním ochotně souhlasil, ale Baskerville to tak nehodnotil. Vrhl se na nelibě vyhlížející zbytky ryb a s chutí je začal požírat.
"Baskerville!" zlobil se Kopyto. "Cožpak tě nehýčkáme hodnotnou stravou? Nejsi ušlechtilý pes, ale čuně!"
"Asi potřebuje fosfor," soudil Mňouk. "Budeme mu jej muset přidávat do žrádla!"
Nicméně bylo nutno opustit nebezpečené území. Už proto, že večer byl na spadnutí a ani takoví hrdinové, jakými byli

Kopyto s Mňoukem, neměli příliš chutí stanout tváří v tvář nebezpečeným zlosynům. Nejprve bylo třeba všechno důkladně promyslet. Každá chyba by se mohla vymstít. Což kdyby pytláci naložili s žáky jako s detektivem Ošmerou a navíc jim svázali ruce a nohy? Ukončit kariéru na dně rybníka mezi škeblemi by nebylo příjemné.
"A co teď?" zeptal se Mňouk, když se znovu ocitli před domkem. "V podstatě jsme toho moc nezjistili. Ale Baskerville se zadarmo nažral."
"To mi vůbec nepřipomínej!" mračil se Kopyto. "Ale teď se musíme přesunout do bezpečí. Tam všechno prodiskutujeme a naplánujeme další kroky."
Opustili nebezpečné místo, ale Bičiště je tentokrát nenásledoval. Zato už tušil, o co tady kráčí. Proto se rozhodl ještě nějakou dobu zůstat. Pytláky pochopitelně chytat nechtěl. Zato vstoupil do domku porybného Erbla. Na rozdíl od Kopyta a Mňouka byl nejen spokojen, ale přímo oslněn a nadšen. Bylo to zločinecké doupě, o jakém se mu často v noci zdálo. Působilo na něho mnohem sympatičtěji, než luxusní apartmá v prvotřídním hotelu.
"Škoda, že ještě nejsem dospělý!" napadlo ho. "Do tohohle gangu bych velice rád vstoupil. Možná, že bych dělal i šéfa a postaral bych se o to, aby se před námi třáslo celé město. Ale co mohu dělat teď? Nakonec zase vyhrají Kopyto a Mňouk!"
Vztekle kopnul do leklé ryby, kterou Baskerville nestačil sežrat, ale vtom ho něco napadlo. V tu chvíli věděl, jak se svým odvěkým nepřátelům pomstí! Zločinecké prostředí ho dokonale inspirovalo.
Bičiště sáhl do kapsy kabátu a vytáhl odtud kus papíru. Byl zčásti popsán, neboť šlo o instrukce starého ševče o roznášce obuvi. Stálo zde několik adres, které měly zabránit tomu, aby synátor nepopletl škrpály a nekomplikoval otci chod obuvnické živnosti.
Druhá stránka papíru vytrženého z notesu byla však prázdná a mohla nyní posloužit Bičištěmu mladšímu k sepsání důležité zprávy, přesněji řečeno udání. Málem k tomu nedošlo, protože ryšavec dlouho, předlouho hledal po kapsách tužku. To nebyl instrument, který by rád a často používal. Nakonec však zvítězil nad smůlou a objevil zbytek tužky, který patrně zcizil komusi ve třídě. Tím pádem byl perfektně vybaven k uskutečnění pomsty.
Napsal: "Zločinci, krimynalníci a vrazy! Sme vam na stopě a brzi s vámi zatočíme. Už se na vás chistáme. Je s vami amen. Detektývové Kopito, Mňouk a Pěnička."
Bičiště dopsal, zlověstně se zachechtal a položil dopis na stůl. Věřil, že pytláci vyvodí z jeho zprávy náležité důsledky. Kopyto, Mňouk a snad i učitel Pěnička dostanou nakládačku, na jakou do nejdelší smrti nezapomenou. Při tom všem nebudou mít ani tušení, že za touto akcí stojí důmyslný, rafinovaný a geniální budoucí recidivista Bičiště!
Ryšavec se ještě jednou vítězně ušklíbl a vyšel z domku porybného. Tentokrát nikoho nesledoval a k městečku se vydal horní cestou vedoucí kolem hradu a kastelánského domku. Obvykle se učiteli Pěničkovi spíše vyhýbal, ale tentokrát se na setkání s ním upřímně těšil. Vyšlo mu to, jako by si to předem naplánoval. Měl dnes zkrátka štěstí.
Učitel Pěnička neviděl Bičištěho rád. Jednak byl zklamán, že problémový žák nezůstal alespoň pár dní na psychiatrii, a za druhé předpokládal, že opět prováděl nějaké ničemnosti nebo dokonce lotroviny.
"Bičiště," zvolal, jak nejpřísněji dovedl. "Proč se flinkáš daleko od domova? Patříš přece k těm, kteří by měli volný čas trávit nad učebnicemi a dohánět zameškané učivo! Ale ty nejenže marníš drahocenný čas, ale máš ještě tu drzost, že mi chodíš na oči a vystavuješ svou trestuhodnou lenost! Bičiště, Bičiště, ty špatně dopadneš!"
Ryšavce to příliš nedojalo, ale přesto se pokusil o provinilý úsměv.
"Pane učiteli," řekl zcela nečekaně, "existují nějací vodní mravenci?"
Pěnička se ošil. "Odkdy se ty zajímáš o mravence?" zvedl obočí, "nebo se snad pokoušíš o vtipkování na můj účet?"
"Ale kdepak!" odmítl podezření Bičiště, "jen jsem šel kolem Podhraďáku a viděl jsem tam dvě nebo tři mraveniště. A ti mravenci mi připadali větší než ti, které jste mi tuhle ukazoval v lese."
Pěnička se snažil vrhnout na žáka pronikavý pohled a odhalit jeho záměry. Nedařilo se mu to.
"Bičiště," zamumlal dost nevýrazně, "nelžeš mi? Opravdu jsi sledoval mravence?"
"No jasně," přikývl ryšavec. "Já se chci totiž polepšit a být takovým učencem jako jste vy!"
Pedagog tuto celkem primitivní lichotku kupodivu přijal. Spokojeně se usmál a pravil: "Jen tak dál, Bičiště! Jsem rád, že tě začala zajímat příroda. To je příslib tvého obratu! Kdo získá dobrý vztah k přírodě, má nejlepší předpoklady k tomu, aby se stal řádným a prospěšným členem lidské společnosti. A na ta mraveniště u Podhraďáku se určitě podívám!"
Porybný
v Medvědím příkopu
"Já jsem vás do toho nebezpečeného případu vůbec neměl tahat!" úpěl soukromý detektiv Ošmera, když se dověděl jména dvou pytláků. "To přece nemůžeme zvládnout. Nejde přece o nějaké běžné nenechavce nebo výtržníky, ale o skutečné zločince, kteří se s nikým nemažou! Jděte od toho, já vás budu následovat."
"A co Podhraďák?" zeptal se Kopyto. "Za chvíli v něm vůbec nebudou ryby! A porybný Erbl může svůj domek odepsat už teď."
"A co já s tím mohu dělat?" rozhodil ruce Ošmera. "Mám se sám postavit tlupě všeho schopných zločinců? Poprvé mě hodili do rybníka jen tak, podruhé mě zašijou do pytle a zatíží ho kamenem."
"To je běžné riziko nás detektivů," poučil ho Mňouk, "a brečet předem není potřeba. Ještě nejste na dně a my taky ne!"
"A bohdá nebudeme," vypjal prsa Kopyto, "jde jen o to příliš se těm halamům neukazovat. Vy nemusíte k rybníku vůbec chodit. Ale postačí, když zjistíte jména všech členů party. Stačí se rozhlédnout po hospodách, s kým se Kolenáč a Salač stýkají. Policie se nebojí, tak si nebudou dávat pozor."
"Taky by bylo dobré se podívat," přidal se Mňouk, "do kterých podniků ta parta dodává ryby z Podhraďáku. My se už postaráme o ostatní!"
"Vy chcete vlézt do jámy lvové?" děsil se Ošmera. "To nemohu připustit! Jsem za vás svým způsobem zodpovědný! Co když při akci zahynete?"

"V tom případě dohlédněte," přikázal mu Kopyto, "aby nám vystrojili důstojný pohřeb! Hlavně nedovolte, aby nám nad hrobem mluvil učitel Pěnička!"
Ošmera byl tak zmaten, že to slíbil, a žáci mohli v pořádku odejít. Ale nedošli daleko, protože přímo proti nim se valil porybný Erbl. Veselost z něj rozhodně nečišela.

"Jestli na nějakém stromě najdu větev, která mě udrží," prohlásil rozhodně, "tak se oběsím! Nic jiného nemohu dělat! Všechno se proti mně spiklo a já nevidím východisko. Dnes se pode mnou zřítila Valdštejnova postel a muzeu prý vznikla značná škoda. To alespoň tvrdí můj bratr, který trvá na tom, abych okamžitě opustil muzeum. Kulturní zařízení prý není veřejná noclehárna. Navíc tvrdí, že vzácné historické exponáty teď po mně páchnou rybinou! A je to snad má vina? Cožpak porybný může vonět jako fialky? To by přece bylo proti matičce přírodě!"
Porybný se těžce nadechl a pokračoval: "Kde mám složit svou ubohou hlavu? Byl jsem se podívat na svůj domek u rybníka a rozplakal jsem se jako batole. Mé stavení vypadá hůř než pastouška. Nábytek je rozštípán a spálen. Je vidět, že tam řádily a řádí cynické zločinecké bandy. A policii to absolutně nezajímá. Poradili mi, abych si zasklil okna, zasadil dveře a uvnitř si čistě vybílil. Jako bych se s touhle postavou mohl udržet na štaflích! A ještě mi vysvětlili, že mi domek nezdevastovali pytláci, ale nějací chuligáni, kteří šli v podnapilém stavu z taneční zábavy. Když jsem namítl, že v rybníku žádné taneční zábavy nepořádám, vysvětlili mi, že mládežníci patrně zabloudili. Cožpak takhle mají veřejné orgány jednat s postiženými občany?"
"To nemají," souhlasil s ním Kopyto, "ale ta situace se hodně rychle vyřeší. Jen byste se měl na pár dní uchýlit někam do ústraní."
"Kam já se mohu uchýlit?" namítl tlouštík. "Všude jsem nežádoucí osobou, která jen vyrušuje a překáží. Lidé mě odmítají přijmout do domácnosti, protože pode mnou praská veškerý nábytek a v noci hlasitě chrápu. Říká se o mně, že chrápáním přehluším i kostelní zvony. Co si mám počít?"
"Což se přihlásit do nějakého odtučňovacího kursu?" navrhl Mňouk. "Třeba do Lipové! Strávil byste tam čtrnáct dní, zhubl o čtyřicet kilo a vrátil byste se do úplné pohody."
"Ale já nechci zhubnout o čtyřicet kilo!" protestoval porybný, "protože bych si musel pořizovat novou garderobu a na to nemám prostředky! Víte, co stojí černé šaty do rakve? A já je mám i s bílou košilí a puntíčkovanou kravatou! V rakvi budu vypadat jako ženich! Už teď se na to těším a vy na mě vybalíte odtučňovací léčebnou! Kdepak, o tom nemůže být ani řeči. Řekl jsem, že se oběsím, a to taky udělám! Je to to nejlepší řešení!"
"Uvidíte, že vymyslíme lepší," sliboval Kopyto. "Například pan Ošmera by vás mohl ubytovat ve své pracovně. Pojďte, my se za vás přimluvíme."
Přimluvili se, ale nepomohlo to. Vlastně to ani nešlo. Detektiv se ocitl v kruté finanční tísni a tak spal v pracovně sám, zatímco svou ložnici pronajal jakémusi Holanďanovi, který ho teď drží finančně nad vodou.
"Tady vidíte," lkal porybný, "že jsem úplně na dně a že už se z něho nevyhrabu."
"Počkat!" vzpomněl si Mňouk. "Už jste, pane Ošmera, vrátil kastelánovi Štětkovi oblek, který vám půjčil, když jste v noci přiběhl nahý na hrad?"
"Ještě ne," přiznal se detektiv. "Neměl jsem tam cestu a myslel jsem si, že to tak nepospíchá."
"Tak ho sem dejte," vyzval ho Mňouk, "a my ho na hrad odneseme. Pan Erbl půjde s námi. Něco mi říká, že ho kastelán Štětka na pár dnů ubytuje. Třeba v hladomorně."
"Čím dál tím líp," hučel porybný. "Ale možná, že mě vrazí do věže a já skočím dolů na nádvoří. Zbyde ze mne jen mastná skvrna."
"To by vás těžko nacpali do těch parádních černých šatů," upozornil ho Mňouk, "a nic byste z toho pohřbu neměl. Takže bude lepší, když na sebe budete dávat pozor!"
Porybný to slíbil a za silného funění se vydal s žáky na hrad. Tentokrát učitel Pěnička rušivě nezasáhl. Když viděl, že Kopyto s Mňoukem přinášejí tchánův oděv, dokonce je pochválil.
"Soucit se starými lidmi je velice kladnou vlastností," pravil, "a jsem rád, Kopyto a Mňouku, že jsem ji u vás mohl zaznamenat. Již jsem se obával, že budu muset za tím nesvědomitým Ošmerou zajít. Jestliže si něco vypůjčím, jsem povinen to co nejdříve vrátit! To si pamatujte, žáci, protože s lajdáctvím a lhostejností daleko nedojdete. Zklamat důvěru toho, kdo vám v nouzi vypomohl, je velice temným povahovým rysem! Kdo včas nevyrovná své dluhy, nemůže očekávat úctu ostatních. Ani když je to soukromý detektiv!"
"Vždyť on mi Ošmera ty hadry neupřel!" přerušil ho kastelán, "je to lajdák, ale žádný vyvrhel!"
"Lajdák je jedna z nejhorších kategorií člověka," soptil Pěnička, "a v lajdáctví se rozmělnila celá řada významných talentů. Také Kopyto s Mňoukem mohou špatně dopadnout, sklouznou-li po šikmé ploše."
Hovořil ještě nějakou dobu, ale pak usoudil, že je načase jít pozorovat mravence. Když odešel, všichni si upřímně oddechli.
"Není to špatný člověk," řekl kastelán, "ale je strašně těžké s ním vydržet. Jedině má dcera si s ním ví rady a občas mu namele. Jinak to s ním nejde!"
"Mne manželka nebila," pochlubil se porybný, "ale zato mi utekla. Kvůli chrápání. Jinak jsme si po duševní stránce rozuměli. Jenomže teď jsem sám a nemám kde složit hlavu. Chtěl jsem se oběsit, ale Kopyto s Mňoukem mi to rozmluvili."
"Dobře udělali," usoudil kastelán. "To by nemělo žádný styl. Porybný se má utopit!"
"A kastelán se má napíchnout na halapartnu," vybuchl Erbl, "nebo mu má spadnout na hlavu balkón!"
Staříci na sebe hleděli nasupeně a jistě by si vjeli do vlasů, kdyby ovšem nějaké měli. Dalšímu konfliktu zabránili Kopyto s Mňoukem, když v krátkosti objasnili důvod, pro který sem Erbla přivedli.
"Tak ty nemáš, Erble, kde bydlet!" pokyvoval hlavou Štětka. "Tos to tedy pěkně dopracoval! Já jsem si vždycky

myslel, že takhle jednou dopadneš!"
"Jsem v tom nevinně!" tvrdil porybný. "A dohnaly mě tam okolnosti, na které jsem nemohl mít vliv! Do kouta mě zahnala zločinecká tlupa a rameno spravedlnosti se mě nezastalo."
"A já to mám napravovat," vrčel stále poněkud nepřátelsky kastelán, "na stará kolena si tu mám zřizovat hotel pro otylé!"
"Jsem otylý," připustil porybný, "ale taky skromný a nenáročný. Cizí majetek neničím…"
"Až na tu Valdštejnovu postel!" připomněl mu trochu zlomyslně Kopyto, "ale to byla určitě výjimka."
"Valdštejnova postel má za sebou tři století tlení," vysvětloval Erbl, "a stav jejího zpuchření je značný. Odborníci, kteří ji renovovali, se příliš nevyznamenali, jinak by mě přece musela unést. Nejsem člověk subtilní, ale Valdštejn s manželkou taky něco vážili! Kdyby byl můj bratr člověk spravedlivý, měl by pro mne více pochopení."
"A já mám mít víc pochopení, než vlastní bratr!" bublal kastelán, "to není jen tak! Hrad je místo pro strašidla, bílou paní a upíry. Leda, že bych tě nechal v medvědím příkopě! Mám sice zažádáno o párek brtníků, ale ti jsou v nedohlednu a pro letošní rok s nimi nemohu počítat. Když jsem chtěl, aby je nahradil Baskerville, Kopyto s Mňoukem to odmítli, takže krásný a udržovaný příkop stále zeje prázdnotou."
"To si myslíš," protestoval Erbl, "že co je dobré pro medvědy, je dobré i pro porybného? Mám snad běhat po dně, bručet a panáčkovat? Loudit na dětech pamlsky a obveselovat rozverné slečinky? Chceš na mne natáhnout medvědí kůži jako na Vaška z Prodané nevěsty?"
"Tak velkou kůži, do které by ses vešel, bych patrně nesehnal," ušklíbl se kastelán, "ale nechci tě zneužívat pro blaho nebo dokonce pro obohacení podniku. Nabízím ti ten příkop, protože je prostorný a jako stvořený k ranním procházkám. Když si dáš postel do medvědího brlohu, můžeš odtud vyběhnout a střihnout si rozcvičku. Nebudeš tam pochopitelně zavřen. Kdykoliv zatoužíš po lidské společnosti, vylezeš po žebříku na nádvoří."
"Nejsem akrobat," protestoval porybný, "a málokterý žebřík mě udrží. Zlomí se šprycle, já se zřítím a bídně zahynu na dně příkopu. Takový osud bys mi přál?"
"Do bydlení je v dnešní době třeba něco investovat," vysvětlil mu kastelán, "a tak si nesmíš myslet, že sem přijdeš jako do hotelu International a kolem tebe budou kmitat pokojské a servírky! O tom si nechej leda zdát, kamaráde! Jestli chceš využít mé dobroty, musíš si koupit alespoň slamník, koště a ten žebřík. Bednář Hulata ti zhotoví pevný a spolehlivý."
"Nechci u tebe být deset let," namítal porybný, "ale pár dní. Nanejvýš týdnů. Jen co budou zločinci za mřížemi a já se vrátím do svého domku. Co si pak počnu s žebříkem?"
"Necháš ho tady jako náhradu za nájemné," poučil ho kastelán, "protože ani kuře zadarmo nehrabe. Tak co? Bereš? Nebo se pokusíš sehnat něco luxusnějšího?"
Porybný chvíli přemítal, ale potom mávl rukou. "Beru," zavrčel, "protože příkop je dobře izolovaný a nikomu nebude vadit mé chrápání. Jenom doufám, že za mnou nepolezou hradní strašidla a nějací krvežízniví bubáci!"
"To ti nemohu zaručit," řekl kastelán, "protože je nemám na povel. Zlí duchové si dělají, co chtějí. Někdy člověka rozsápou, jindy ho nechají na pokoji. Ale řekl bych, že v medvědím brlohu budeš v bezpečí. V žádné kronice jsem se nedočetl, že by medvěd byl zardoušen, nebo dokonce rozsápán strašidlem. Co myslíš, Kopyto a Mňouku?"
"Mně by se takové bydlení líbilo," řekl Kopyto. "Je rozhodně příjemnější než v paneláku."
"A budete v naprostém bezpečí," těšil tlouštíka Mňouk. "Když si odstavíte žebřík, žádný pytlák se za vámi nedostane."
"Jen abych tam nezkejsnul přes zimu!" strachoval se porybný. "Není tam žádné topení a já jsem člověk zimomřivý. Kdybych měl k té zatracené tloušťce dostat ještě revma…"
"Třeba dostaneš jenom zápal plic," těšil ho kastelán, "a budeš to mít za sebou. Stejně musíme pod kytičky všichni a tlustí lidé nemají šanci na dlouhý život."
Porybného tato prognóza příliš nepotěšila, ale nakonec si s kastelánem závazně plácli.
"Udělal jsi dobře," pravil Štětka, "protože budeš první porybný v Evropě, který bude mít pro sebe tak nádherný medvědí příkop! Ten ti mohou všichni závidět!"
V ševcárně
je nepořádek
Když Bičiště zanechal na stole v domku porybného Erbla usmolený lístek s rafinovaným sdělením, nedovedl si představit, jak tato nepromyšlená akce skončí. Na tom ostatně nebylo nic divného, neboť Bičiště nepatřil k významným stratégům tohoto století. Naopak velice často sklízel hořké plody své neuváženosti.
Když se pytlácká parta v čele s Kolenáčem a Salačem sešla v čerstvě okupované místnosti, snadno zjistila, že tady byli hosté. Nejprve to tipovali na porybného nebo na detektiva Ošmeru, ale velice brzy si všimli lístku. Kolenáč se po něm vrhnul jako ryba po červu. A vzápětí se na jeho tváři objevil zlověstný pomstychtivý škleb.
"Pánové," zachrčel, "zdá se, že někomu ležíme v žaludku. Zná někdo z vás Kopyta, Mňouka, nebo Pěničku?"
Odmítavé ušklebky a krčení ramen tuto možnost nepotvrdily. "Nevadí," řekl Kolenáč. "Buď se nám přijdou představit, nebo si je najdeme a pořádně je vymácháme ve vodě. Rozhodně si nikdo nesmí myslet, že si může dovolit nám překážet."
"Počkej," ozval se Salač. "Co to je napsáno na druhé straně lístku?"
Kolenáč písemnost obrátil a s obtížemi četl: polobotky černé Pepovi Zívalovi, sandály Paní Chocholaté, bagančata Matesovi, polobotky hnědé Bašusovi…
"Co je to za blbost?" mračil se Salač. "My přece dodáváme ryby a ne boty!"
"A tady je jméno toho, který dodává boty!" vyhrkl Kolenáč. "Říká vám něco jméno Bičiště?"
"To je švec!" vykřikl pytlák, který se jmenoval Savčenko, "a já vím, kde ševcuje!"
Což bylo potěšitelné zjištění.

"Vůbec by nebyl problém dát mu tam nakládačku," pokračoval pytlák, "a zjistit, co má s tímhle společného."
"Prima!" rozzářil se Kolenáč. "Jsem rád, když vím, na čem jsem. Jestli ten švec nebude zpívat, tak ho donutím spolykat všechny floky!"
Tenhle záměr se ostatnímu pytláctvu velice líbil. Polykání floků zřejmě dosud nezažili ani v akčním americkém filmu. Způsoby mučení je třeba ustavičně rozšiřovat!
Takže došlo k podvečerní návštěvě ševcova obydlí. Starý Bičiště měl, upřímně řečeno, smůlu. Obvykle v tuto dobu seděl v hospodě, ale toho večera se rozhodl pracovat. Potřeboval peníze a spočítal si, že správka několika škrpálů mu pomůže z finanční nouze.
"Přines mi džbánek piva," houkl na syna, "a buď pyšný na to, jakého máš pracovitého tatínka! Doslova dříče! Jiní rodiče praští odpoledne s prací a věnují se svým zálibám. Tvůj hodný tatínek si sedne na verpánek a snaží se, jako by na světě jiné povyražení, než práce, neexistovalo! O mé píli by se daly psát knihy! Tak už plav pro pivo, nebo umřu žízní. A ne abys ho zase polovinu vypil! Na alkoholika nemáš ještě roky a taky musíš mít na paměti, že po pivu se blbne! Kdybych nepil pivo, tak bych dneska místo na verpánku seděl v poslanecké sněmovně! Nebo dokonce ve vládě. No, daleko jsem to nedotáhl a ty to v životě taky zřejmě nerozštípneš! Ledaže bych tě ještě víc řezal potěhem!"
Bičiště mladší řeči o používání potěhu slyšel nerad, a proto se raději chopil džbánku. Vycouval z místnosti a už se těšil, jak si zase ucucne trochu nahořklého moku. Namířil si to do hospody, aniž si všiml čtyř nebezpečně vypadajících chlapíků, stojících na ulici před domem.
Ani Bičiště starší dosud neměl o jejich existenci nejmenší tušení. Seděl na verpánku, mračil se a čekal na příchod ryšavého synka, který měl přispět k uhašení jeho žízně. Jde jen o to, aby se, jako už mnohokrát, nezpozdil! Protože obuvníkovi se v žádném případě nechtělo ševcovat na sucho.
Pak zaslechl z chodby šramot, blaženě se usmál, protože přísun tekutin byl podle jeho názoru na obzoru.
"Chlapec si vzal mé domluvy k srdci," liboval si, "a nenechá tatínka dlouho čekat na jeho potěšení. Safra, to mám ale žízeň! Tak pojď, chlapče, doufám, žes mi zase neupíjel!"
Pak se rozletěly dveře, ale Bičiště mladší v nich nestál. Oči, které si ševce měřily, vypadaly daleko nebezpečněji.
"Co si přejete, pánové?" podivil se obuvník. "Je už po zavírací době a navíc jsem prací zásoben na řadu dní."
"No, my ti tu práci trochu zkomplikujeme, prťavče," oznámil mu Kolenáč, "abys poznal život z té horší stránky."

Načež popadl několik párů bot a vyhodil je oknem na dvůr.
"Co to děláte?" zaúpěl Bičiště. "Jestli se pokoušíte mě vydírat, tedy vám řeknu rovnou, že nemůžete uspět. Jsem chudý švec, který sotva uživí jednoho nezdárného školáka. Co vydělám, to propiju. Na vkladní knížce mám 62 korun 40 haléřů. Dlužím za odvoz tuhého odpadu a v hospodě mám sekeru přes tři stovky. Rodinné skvosty nemám a mohu vám nabídnout leda břitvu po dědečkovi."
"Tou tě podřízneme," pravil Kolenáč, "pokud tě ovšem neutlučeme tvým ševcovským kladívkem, nebo tě neudusíme nohou od verpánku."
"Ale pánové!" naříkal švec. "Proč tolik nenávisti? O mně se ví, že neublížím kuřeti! Můžete se na mne přeptat, všude vám poskytnou ty nejlepší reference. Trestán jsem byl pouze dvakrát, a to za zcela nepatrné delikty."
Jeho vysvětlování však nikdo neposlouchal. Ostatní členové pytlácké bandy s radostí následovali Kolenáčova příkladu a rozhazovali boty, kam mohli. Po ševcárně i mimo ni.
"A teď ho nakrmíme flokama!" zařičel Salač nadšeně. "Co tomu říkáš, prťáku, že budeš baštit floky? Máš je vůbec čím zapít?"
"Nemám!" sténal Bičiště, "ale syn odešel naproti do hospody pro pivo a brzy se vrátí."
"To rádi slyšíme," přikývl Kolenáč, "ale pivo vypijeme sami. Tobě postačí, když si floky trochu omastíš kolomazí. Na kolik si troufneš? Spolykáš kilo? Nebo dvě? To by ses dostal do Guinnessovy knihy rekordů! Byl bys nejslavnější švec na světě! To přece zní lákavě, nebo ne?"
Švec se rozhodně nadšeně netvářil. I když věděl, že nemá šanci se ubránit, na tak drastické řešení přistoupit nehodlal.
"Pánové," pokusil se vyjednávat, "mějte rozum. Nechtějte mít na triku úkladnou vraždu! Já totiž trpím žaludečními vředy a i deset deka floků by pro mne znamenalo jistou smrt. Vždyť nemohu pozřít ani prejt ze zabijačky."
"Podívejte, chlapci," bavil se Kolenáč, "jak se ten prťavec bojí o život! Jako by na něm záleželo! Kdybys tu, ševče, zítra nebyl, celé okolí by si oddychlo. Nebo ne?"
Načež začal systematicky obuvníka pomazávat kolomazí. Ten se nebránil, neboť usoudil, že je to mnohem přijatelnější, než polykání floků.
"Kdo to je Kopyto a Mňouk?" zeptal se líbezně Salač.
"Dva sígři," vyhrkl Bičiště, "kteří soustavně ubližují mému hodnému chlapci."
"No, my si je podáme!" slíbil Kolenáč, "a co ti říká jméno Pěnička?"
"To je učitel," soukal ze sebe švec, "který chtěl dát mého synáčka do blázince!"
"Nejspíš tam patří," potěšil ho Kolenáč, "a ty by ses tam hezky vyjímal taky. Vůbec se nehodíš mezi slušné lidi. Podívej se, ty čuně jedno, jak vypadáš!"
Měl pravdu. Starý Bičiště byl zamatlaný šmírem od hlavy až k patě. Ale nepokoušel se vznést jakoukoli námitku. Říkal si, že to pořád ještě jde.
Pak se vrátil Bičiště mladší se džbánkem piva, ze kterého ani příliš neupíjel. Dějem v ševcárně byl dost překvapen. Když spatřil svého milovaného tatínka, málem se rozchechtal. Ale dlouho mu do smíchu nebylo. Pytláci mu nejprve vytrhli džbánek s pivem a rázně jej vyprázdnili. Nádobu rozbili o podlahu a jali se zpracovávat ševcova syna. I on záhy poznal, co to je zalykat se kolomazí a mít ji plné uši. Dokonce i ryšavé vlasy ztratily původní barvu a byly nyní černé jako uhel.
"Já za nic nemůžu!" ječel jako siréna. "A jsem váš přítel! Ale Kopyto s Mňoukem vás zničí, protože jsou jedna ruka se

zelenými mužíčky!"
"Kdo to je?" vybafl Salač. "Žádné zelené mužíčky neznám!"
"Přiletěli z vesmíru," vysvětloval Bičiště, prskaje přitom kolomaz, "a já jsem je objevil první!"
"Pánové," vmísil se do řeči obuvník. "Můj syn je blázen. Měl by být hospitalizován, jak už jsem vám před chvíli sdělil."
"Nikdo mi nevěří," trval na svém Bičiště, "ale až zelení mužíčkové zničí zeměkouli, všichni se mi přijdou omluvit!"
"Já přijdu první!" slíbil Kolenáč, "ale teď se mi zdá, že není co řešit. Odtud nebezpečí nehrozí. Jdeme!"
Pytláci se odklátili ze ševcárny a snad ani není třeba zdůrazňovat, že zde zanechali ukrutný nepořádek. Začerněný otec a syn na sebe bezradně zírali.
"Mám jít pro policajty?" otázal se po chvíli syn. "Tohle přece bylo přepadení!"
"To bylo," souhlasil otec, "a právě proto nic neohlásíme. Hlavně, že jsme zůstali naživu. Ti chlapi jsou nebezpeční a mohli by se vrátit. Nakonec k tomu nejhoršímu nedošlo. Původně chtěli, abych polykal floky."
Bičištěmu mladšímu se zablesklo v očích. Rázem si představil, jak pytlácká banda zatočí s Kopytem, Mňoukem a zejména pak s učitelem Pěničkou. Kdyby mohl rozhodovat Bičiště, nechal by pedagoga sežvýkat celé ukazovátko a poté by ho napojil červeným inkoustem. Musel by vypít celou láhev až do dna, aby neměl čím dávat do sešitu boubelaté pětky!
Kopyto a Mňouk
mají plán
Kopyto, Mňouk a Baskerville opět vyrazili k Sázavě, aby se zde setkali se zelenými mužíčky. Předpokládali, že je bude sledovat všudypřítomný Bičiště, ale ten dnes dočista zklamal. Jednak se po vpádu pytláků do ševcárny ještě nezbavil zbytků kolomazi, a nadto musel pod otcovým dohledem třídit rozházenou a poškozenou obuv. Tím pádem neměl na dobrodružství ani pomyšlení.
Kopyto a Mňouk byli přesto krajně ostražití. Na rozdíl od Baskervilla, který bezstarostně a sebevědomě funěl, se ustavičně ohlíželi a zkoumali, nejsou-li sledováni. Nic tomu sice nenasvědčovalo, ale dobrý detektiv se nemůže pohybovat jako hrom do police a tak upozorňovat na své aktivity. Přesto se nedokázali vyhnout tlustému porybnému Erblovi, který si okamžitě začal stěžovat.
"To jsem to na stará kolena dopracoval!" skuhral nešťastně. "Měl jsem domeček jako klícku a teď si připadám jako dravá šelma! Medvědí brloh mi celkem vyhovuje, i když to není žádný komfort, ale při procházkách příkopem se strašlivě stydím. Zdá se mi, že je kolem spousta návštěvníků, kteří si mě zvědavě prohlížejí a mají z mého neštěstí legraci! Nejradši bych se zavrtal do země jako krtek a zmizel všem z očí."
"Tak proč se procházíte na dně příkopu?" zeptal se Kopyto. "Stačí přece vylézt po žebříku vzhůru a jste v lese, kde se rozhodně prochází líp. Nebo můžete zajít ke kastelánu Štětkovi na kafe!"
"Vám se to řekne!" sténal porybný. "Jste mladí a mrštní, takže můžete lézt po žebříku jako opice. Mně se to díky mým povážlivým rozměrům nedaří a břichem si posouvám žebřík do zcela nevhodných poloh. Pak se snadno stane, že se zřítím zpátky na dno, jednou dokonce z třetího šprycle! To jsem si ještě málem odrazil žebra a vymknul kotník! Dobrých pět minut jsem zůstal ležet na znaku a s obtížemi jsem popadal dech. Zdálo se mi, že do nejdelší smrti nevstanu a zahynu v tak potupné poloze. Jen tak tak, že jsem se zase vzpamatoval!"
"Ale zase jste pookřál," těšil ho Mňouk, "a vypadáte docela k světu! Vylezl jste z hlubin do volné přírody a pohybujete se tu jako zkušený sportovec."
"Netrop si ze mne šašky, Mňouku," zamračil se Erbl, "nebo tě Pán Bůh potrestá! Na tom žebříku jsem zažil půl hodiny hrůzy a na mou duši nevím, jak se zase dostanu dolů do svého doupěte! Zatracení pytláci! Takhle mě připravit o střechu nad hlavou! A nikdo se mě nezastane!"
"Jak to, že ne?" podivil se Kopyto. "Přátelé vám pomáhají, co jim síly stačí! Detektiv Ošmera pátrá, kastelán Štětka vám zajistil hodnotný nocleh…"
"A vy si ze mne děláte šoufky!" zlobil se porybný. "Z tučného starce jste si učinili kašpara! Místo abyste zburcovali policii, myslíte pouze na skopičiny, jak to přesně vystihl pan učitel Pěnička! Je vám jedno, jestli ještě někdy budu bydlet!"
"Ale není!" popřel jeho podezření Mňouk. "Kopyto a Mňouk ještě nikdy nikoho nenechali na holičkách. Ještě párkrát vylezete a slezete po žebříku a všechno se obrátí k lepšímu! Navíc budete mít takovou fyzickou kondici, že vám ji kdekdo bude závidět! Svaly vám narostou jako sportovcům po anabolikách!"
"A pak ti, Mňouku, vrazím jednu do nosu!" zafuněl porybný, "protože si nic jiného nezasloužíš. Jste cynická mládež, tento národ se nemá čím chlubit!"
Otočil se a uraženě odcházel. Aby svá ublížená slova náležitě podtrhl, bolestně hekal a kulhal na obě nohy. Doufal, že tím probudí v ničemnících lítost, ale valný úspěch neměl. Jen Baskerville soucitně zakňučel, ale kdo ví, jestli to nebyl spíše projev nudy. Navíc i on měl značnou nadváhu a postávání na jednom místě ho silně unavovalo. Naštěstí nastal čas pohnout se znovu kupředu.
"Jdeme," rozhodl Kopyto, když se před tím rozhlédl kolem, jako Bufallo Bill. "Přesnost je výsadou králů a jiných důležitých jedinců!"
"Tohle zdržení nebylo naší vinou," upozornil ho Mňouk, protože schůzku s porybným jsme si neujednali. Takový renonc se může stát každému. Co když se najednou před námi objeví učitel Pěnička?"
"Prosím tě, nestraš!" zděsil se Kopyto, "nebo se místo debaty se zelenými mužíčky budeme učit nějakou básničku!"
K této hrůzné eventualitě naštěstí nedošlo. Učitel Pěnička se neobjevil a cestu k Sázavě nezkřížil ani nikdo jiný. Tím pádem bylo zpoždění minimální. Ale i tak byli zelení mužíčkové značně nervózní. Každou chvíli se nad hladinou vynořila zelená hlava a její oči rejdily po okolí. Dlouho marně, ale nakonec se hosté v pořádku dostavili. Sotva sešli k Sázavě, vyskákali na břeh i obyvatelé Aldebaránu. Ferdolín, Rudolín i Pepolín se přátelsky usmívali. Jen na Baskervilla

hleděli trochu nedůvěřivě, neboť si dobře pamatovali, čeho je schopen. Ale pes byl, jak víme, mimořádně inteligentní, a tak ho ani nenapadlo, aby zelené mužíčky jakkoliv ohrožoval. Dokonce se zdálo, že si je oblíbil, protože vrtěl ocasem tak vehementně, že odpálil několik kamínků, jako by jimi hrál golf.
"Přátelé vesmířané!" spustil Kopyto, "moc jsme se na vás těšili, i když stále nevíme, co si s vámi počít. Udělali jsme průzkum a zjistili jsme, že ve vaší existenci nikdo nevěří."
"Jedině Bičiště," dodal Mňouk, "ale ten byl kvůli tomu vyšetřen psychiatrem. Proto nás tento postup vůbec neláká."
Zelení mužíčkové se zatvářili zklamaně. I když byli za svého pobytu na zemi zvyklí na ledacos, tentokrát se domnívali, že se vše obrátí k lepšímu. Kopyto s Mňoukem na ně zapůsobili velice silně a očekávali od nich rozhodný obrat ve své svízelné pozemské situaci. Jejich bezradnost pomalu přecházela v zoufalství. Místo aby hrdě reprezentovali vyspělou civilizaci a kulturu Aldebaránu, ukrývají se v řekách a hájí holý život. Často se jim nedaří ani to! Podle posledních zpráv došlo k tragédii v Lužnici nedaleko Tábora. Zeleného mužíčka, který se jmenoval Jardolín, uchvátil a sežral hladový sumec. Nezbylo nic jiného, než za ubožáka držet minutu ticha.
"Ale dostali jsme nápad!" snažil se vnést optimismus mezi přítomné Kopyto, "který je jako obvykle geniální. S našimi nápady už to patrně nebude jiné. Jestliže z něho vyjdeme a náležitě jej rozvineme, jistě se dočkáme úspěchu."
"U nás na Aldebaránu se nechlubíme," zvedl malý zelený ukazováček Ferdolín. "To je příznakem dobrého vychování a skromnost řadíme mezi nejdůležitější ctnosti. Aldebařáňan se nikdy nevytahuje!"
Kopyto s Mňoukem pouze pokrčili rameny. Na toto ožehavé téma se nehodlali bavit.
"Zkrátka a dobře," pokračoval Kopyto, "došli jsme k názoru, že není možné vás jen tak představit nepřipravenému obecenstvu. Kdybychom kupříkladu zorganizovali nějakou estrádu s ohňostrojem a tam vás uvedli, dopadlo by to bledě. Lidé by vás pokládali za pomalované liliputány nebo podobné kuriozity. Nebo by si vás rozebrali jako podivné hříčky přírody. Sběratelé by se na vás vrhli a nacpali by vás do svých soukromých akvárií mezi želvičky, závojnatky a jinou vodní žoužel."
"Proto je třeba udělat něco," skočil mu do řeči Mňouk, "co otřese celým městem a nikdo to nebude moci ignorovat. Je nezbytné, abyste rázem získali obrovskou autoritu a aby všichni počítali s vaší účastí na našem veřejném životě. Pak už si nikdo proti vám nic nedovolí."
"Ale jak to udělat?" vzdychl Rudolín. "O kontakty s lidmi jsme se pokusili nesčetněkrát, ale vždycky to skončilo fiaskem. Buď se nás báli a považovali nás za strašidla, nebo nás krutě pronásledovali. Proč by to teď mělo dopadnout jinak?"
"Měli jsme zůstat na Aldebaránu," souhlasil Pepolín, "protože tam je jediné prostředí, které nám vyhovuje. Země je pro nás krajně nebezpečná a než pro nás přiletí kosmický koráb, vyhyneme jako nějaký málo odolný živočišný druh. Zbyde po nás pár pohádek a vyprávění těch, kterým nikdo nebude věřit. Takhle jsme si to rozhodně nepředstavovali! Ale co můžeme dělat? Tahle krutá planeta se svou potměšilou civilizací nás doslova převálcovala!"
"Jenomže jste si tím částečně vinni sami!" vytkl mu Kopyto. "Protože jste neprůbojní a nezapojili jste se do boje proti zločinu. To je to, co od vás chceme!"
"Správně," souhlasil Mňouk. "Organizovaný zločin je to, co nás nejvíc sužuje. Policie neví, kam dřív skočit, soukromá očka se neosvědčují a lidé se zločinců bojí."
"No prosím!" vypískl Ferdolín. "Lidé se zločinců bojí a my si s nimi máme něco začínat? To si máme opatřit střelné zbraně nebo se učit karate? My jsme mírumilovní obyvatelé Aldebaránu a žádné hrubosti neuznáváme. Neboxujeme, nepěstujeme volný styl a štítíme se i šermu."
"Na tom Aldebaránu musí být asi pěkná nuda!" konstatoval Kopyto. "Bylo by třeba tam dovézt pár akčních filmů, aby vám mládež trochu zvlčila!"
"Jenom to ne!" bránil se Pepolín. "Jsme nejušlechtilejší civilizací ve vesmíru a tak si to nesmíme pokazit!"
"Ale nějaké to dobrodružství by vám neškodilo!" tvrdil Mňouk. "A měli byste o tom uvažovat. Talent na to rozhodně máte a my jsme si řekli, že vás použijeme v boji proti pytlákům."
"Ani nápad!" zamítl jeho výzvu Ferdolín. "My si nemůžeme dovolit žádná rizika. Krom toho by to bylo neuvážené vměšování do lidských záležitostí. To bychom si na Aldebaránu nikdy nezodpověděli."
"Jen se nevymlouvejte!" napomenul ho Kopyto. "Ale než náš návrh definitivně zamítnete, poslechněte si, o co nám kráčí. Ti pytláci loví ryby v rybníku, který se jmenuje Podhraďák, a používají sítě vymyšlené na bezohledné rabování vod. Nikde na světě se nesmějí používat. Ale tihle darebáci nemají svědomí. Nepřestanou, dokud v Podhraďáku bude jediná ryba."
"To je sice smutné," připustil Ferdolín, "ale opravdu to není náš problém. Co bychom měli podle vás udělat? Začít se s těmi lotry prát? Nebo jim jen tak promluvit do duše?"
"Se zločinci nediskutujeme," odvětil Mňouk, "ale tvrdě s nimi bojujeme a obvykle slavně zvítězíme. Teď ovšem nevím, jaký postup máme zvolit."
"Na souši nemáme šanci je porazit," přidal se Kopyto, "a dosud jsme si neopatřili kvalitní potápěčskou výstroj. Je třeba na ně udeřit z vody."
"Vy plavete jako vydry a dokonce můžete pod vodou dýchat," vysvětloval vzrušeně Kopyto. "Takže by ti ničemové proti vám neměli nejmenší šanci. Dokonce by o vás vůbec nevěděli. Klidně byste jim mohli přeřezat sítě, nebo navrtat loďku. To by pro ně byla hotová pohroma."
"Dejme tomu," připustil Rudolín, "ale jak bychom z toho profitovali my? Buď by o nás nikdo nevěděl, nebo by nás lidé považovali za zákeřné záškodníky."
"Je těžké si představit další vývoj," řekl Kopyto, "ale naše zkušenosti nám říkají, že budeme mít stoprocentní úspěch. Pytláci jsou totiž nejen chamtiví, ale i nebývale agresivní. Jestliže místo zisku dojde ke škodě v jejich vybavení, určitě se přestanou ovládat. Na rozdíl od vás to nejsou žádní géniové, a tak začnou pořádně zmatkovat. Toho využijeme k

jejich naprosté porážce a přivoláme na místo reportéry ze všech sdělovacích prostředků. Ustoupíme do pozadí a naopak zdůrazníme vaše zásluhy. Až se objevíte na televizní obrazovce jako hrdinové a bojovníci proti zločinu, budou sympatie veřejnosti na vaší straně a o vaší existenci nezapochybuje ani Pěnička."
Bylo to výmluvné, ale zelení mužíčkové nejevili mnoho nadšení. Váhali a krčili ramínky. Zdálo se jim, že všechno může dopadnout úplně jinak, než to líčili Kopyto s Mňoukem. Ti se ovšem nemínili vzdát a nakonec hosty z vesmíru přesvědčili. Zelení mužíčkové se zavázali bojovat proti zločinu a dočasně se přesídlit do Podhraďáku. Přímo na místě uvidí co, kdy a jak podniknout.
Kopyto a Mňouk měli pocit naprostého triumfu. Stali se veliteli mezivesmírného komanda a to byl další výrazný krok v jejich velkolepé kariéře. Pytláci právě uzavřenému spojenectví nemohou odolat a konečný efekt bude náležitě oceněn nejen na Zemi, ale i na Aldebaránu. Taková aldebaránská zlatá medaile za statečnost by rozhodně nebyla k zahození!
Pedagog
v poutech
Učitel Pěnička rozhodně nehýřil dobrou náladou. Právě se pohádal se svým tchánem kastelánem Štětkou a měl pro to dobrý důvod. Když před chvílí opouštěl školní budovu, oslovil ho rozhořčený detektiv Ošmera. Dozvěděl se, jak byl ubytován porybný Erbl a řekl učiteli, že takto se s člověkem v nouzi nejedná. Žijeme v demokratické společnosti, v níž máme osvědčovat své humanistické přesvědčení na každém kroku. Strčit zasloužilého ochránce vodních toků do medvědího příkopu, to je výsměch všem ušlechtilým snahám, a zejména učitel by podobnou křivdu neměl schvalovat.
Pěnička to uznal a okamžitě šel do sebe. Když se vrátil domů, vyčetl tchánovi jeho nelidskost. Kdo ví, jestli lidé v městečku už nesepisují petici a nežádají nápravu.
Ale kastelán se kupodivu nestyděl.
"Ať si sepisují a žádají, co chtějí," šklebil se. "Nikdo jim nebrání v tom, aby porybného ubytovali sami! Já jsem udělal, co bylo v mých silách. Ničím hodnotnějším jsem nemohl sloužit. A řeknu ti rovnou: co je dobré pro medvědy, to je dobré i pro tlustého porybného! V tom brlohu žilo spokojeně sedm medvědů, pochopitelně po sobě, a žádný z nich si nestěžoval. Proč by si měl stěžovat Erbl? Ať je rád, že bydlí!"
"Možná, že je rád," připustil učitel, "ale nám to velkou reklamu nedělá. Zejména ne mně, který by se měl projevovat jako vlastenec a humanista!"
"Projevuj se, jak chceš," zavrčel kastelán, "já jdu dát králíkům!" Nechal zamračeného zetě stát a zmizel na zahradě.
Pěnička pochopil, že v tomto bodě neuspěje, a tak se rozhodl podniknout další vědeckou výpravu, při které určitě přijde na jiné myšlenky. Splyne s přírodou a bude báječně relaxovat. Měl to už vyzkoušené. I když mu lála nebo dokonce nabančila manželka, utíkal ke svým mravencům, housenkám a střevlíkům. Teprve když našel ztracenou rovnováhu, vracel se mezi rozhádané příbuzné, aby v klidu povečeřel. Nyní byl veden tímtéž úmyslem.
"Bičiště mě upozornil na mraveniště nedaleko rybníka," vzpomněl si, "a tak se tam půjdu podívat. Jsem zvědav, o který druh mravenců se jedná. Bičiště hovořil o nápadně velkých rozměrech mravenců, ale vsadil bych se, že přehání, jak je ostatně jeho zvykem."
V té chvíli si také uvědomil, že Bičiště šířil báchorky o zelených mužíčcích a v tu ránu se zlověstně zamračil.
"Výplody fantazie mých žáků jsou tak zavádějící," konstatoval, "že se jim budu muset ve škole daleko více věnovat. Jinak ještě ve třídě objevím spiritisty! Žákyně Benecká se mě už nejméně třikrát zeptala, co soudím o posmrtném životě."
Pak se ale již zcela věnoval vědeckým zájmům. Prošel kolem medvědího příkopu a zamířil k rybníku. Kdysi šlo o rekreační objekt, který ovšem lety dokonale zchátral a později byl využíván pouze k hospodářským účelům. Zachoval si jistou malebnost, ale nikoho nelákal k tomu, aby se pokusil o návrat starých zlatých časů. Lidé se koupali v Sázavě a ti mimořádně nároční navštěvovali bazén s přímo hříšným komfortem. Podhraďák se ocitl dokonale v autu.
Ani učitel Pěnička tu nebyl častým hostem. Viníkem se nestala vzdálenost, ale mračna ovádů, kteří se občas dokázali přemnožit tak, že obtěžovali všechny, kdo kolem rybníka procházeli. Pěnička měl výčitky svědomí, že se tomuto bodavému hmyzu málo věnuje.
"K ovádům se chovám doslova macešsky," uvědomoval si, "ačkoliv jde jistě o hmyz velice zajímavý. Vlastní vinou o něm vím poměrně málo. Skoro nic. Je to tím, že jsem příliš rozmazlený a háklivý na píchnutí. Přitom ovádi ještě nikoho nesežrali. Musím se k nim chovat úplně jinak a chápat jejich potřebu sát krev lidskou i zvířecí!"
Nyní Pěničkovi útok ovádů nehrozil, jelikož nenastal jejich čas. Proto se mohl pedagog věnovat hledání mravenišť a to také činil. Brodil se vysokou travou, rozhrnoval ji holí a těkal očima na všechny strany. Prozatím zcela marně.
"V tomto terénu by vědec těžko hledal i typické homole termitů!" konstatoval nespokojeně, "a měl jsem to předpokládat. Stačilo přece přimět Bičištěho k tomu, aby polohu mravenišť přesně určil. Nemusel bych takto nesmyslně tápat a zdržovat se ve vědeckém výzkumu. Jsem k uzoufání nepraktický člověk!"
Což byla nesporně pravda a tak mu nezbývalo nic jiného, než brouzdat vysokým porostem jako savanou. Tráva na louce svažující se k vodě sousedila s rákosím úctyhodné výše. Pěnička se u něj zastavil a uvažoval, může-li být mraveniště tak blízko hladiny. Usoudil, že nemůže, a proto se rozhodl změnit směr. Než to však mohl uskutečnit, zjistil, že není sám. Byl obklopen čtyřmi zavile hledícími muži.
"Co tady děláš, šašku?" otázal se Kolenáč.
Pěnička se ošil, neboť na šaška nerad slyšel. Usoudil ale, že by nebylo rozumné zdržet se odpovědi. Odvětil tedy, že hledá mraveniště.
"A to ti máme věřit, kašpare?" otázal se Kolenáč. "Utekl jsi snad z blázince?"
"To bych si vyprosil!" protestoval pedagog. "Konám vědecký průzkum okolí, jelikož hodlám v odborném časopise publikovat článek o mravencích ve středním Posázaví."
"Neříkej!" divil se pytlák. "A to seš profesor? Badatel? Nebo dokonce akademik?"

"Nikoliv," zavrtěl hlavou milovník hmyzu. "Jsem v tomto směru amatér a nemám vysoké aspirace. Ale již jsem publikoval práci o posázavských housenkách. Jsem učitel místní školy a jmenuji se Pěnička."
Nechápal, proč muži zakouleli očima a zaskřípěli zubama. Vzápětí pochopil, že se měl raději představit jako Novák nebo Vopršálek.
"Tak ty jsi ten Pěnička?" vykřikl potěšeně Salač, "na kterého máme spadeno? Pěničko, tohle není tvůj šťastný den. Dříve, než noc splyne s podvečerem, budeš utopen, oběšen nebo rozčtvrcen. Podle toho, jakou budeme mít náladu!"
"Třeba tě Pěničko, upečeme," sliboval Kolenáč. "Obložíme tě žhavým uhlím a budeme do tebe šťouchat pohrabáčem! Co tomu říkáš, mizero? Bude se ti to líbit?"
Pěnička zděšeně zavrtěl hlavou. Prozatím nebyl mocen slova, protože nechápal, že by mohl v civilizované zemi skonat tak hanebným způsobem.
"Ale napřed tě, Pěničko, důkladně vyzpovídáme," řekl Kolenáč, "abys nám podrobně vysvětlil své záměry. Co proti nám se svými kamarády Kopytem a Mňoukem chystáš?"
Nyní se Pěnička vzchopil, neboť spravedlivý a mohutný hněv jím zalomcoval.
"Kopyto a Mňouk nejsou mými kamarády," zvolal, "a nemohli by jimi být, ani kdyby se mnou chodili do jedné třídy. Za přátele jsem si totiž vybíral pouze chlapce ušlechtilé, pracovité, pilné a ukázněné. Vyhýbal jsem se uličníkům, sígrům, lajdákům a záškolákům. Žáci Kopyto a Mňouk jsou nadaní nezbedové, kteří se soustředí spíše na lumpárny než na učivo! Často mají neblahý vliv na celou třídu a z mých výtek si nic nedělají."
Ve tvářích pytláků se zračilo nesmírné překvapení.
"Takže Kopyto a Mňouk jsou děti?" podivil se Kolenáč, "usmrkaní kluci?"
"Usmrkaní nejsou," popřel jeho názor Pěnička, "ale jsou až opovážlivě zvídaví a samostatní. Vychovatel nikdy neví, čeho se může od těch holomků nadít!"
"My nejsme vychovatelé," ujistil ho celkem zbytečně Kolenáč, "a s nějakými kluky, ať jsou usmrkaní nebo ne si nemusíme dělat velkou hlavu. Ale máme tady tebe, Pěničko! Jistě víš, s kým máš tu čest! Nebo snad nevíš?"
"Nevím, ale tuším to," odpověděl pedagog. "Soudím, že jste tlupa pohybující se za hranicí zákona. Vypudili jste porybného Erbla z jeho domku a málem jste utopili soukromého detektiva Ošmeru."
"To jsou pomluvy," mávl rukou Salač, "které šíří naši nepřátelé. A vším je vinna naše dobrota. Kdybychom tomu Ošmerovi přivázali k nohám závaží, tak by určitě nevyplaval a tím pádem by si také nestěžoval. S porybným jsme taky měli udělat krátký proces! Mimochodem, kde ten žok sádla teď bydlí?"
"Je ubytován v medvědím příkopě," informoval ho Pěnička. "Z čímž já rozhodně nesouhlasím. Nemohl jsem to nijak ovlivnit."
"Stejně, jako neovlivníš, kde budeš ubytován ty, Pěničko!" zachechtal se Kolenáč, "protože o tom rozhodneme po zralé úvaze my. Možná, že ti vybereme dno rybníka, možná tě zatlučeme do sudu a pohřbíme tě zaživa. Podle toho, jakou budeme mít náladu!"
Učitel Pěnička se zachvěl. "To by ovšem byla úkladná vražda!" upozornil pytláky, "za kterou byste mohli dostat i výjimečný trest! A nemyslete si, že by vás orgány neodhalily. Nejsem bezvýznamná osoba, po které by nikdo nepátral!"
"Nestraš nás, kantůrku," poradil mu Salač, "a připrav se na tu nejstrašnější smrt, jakou si dovedeš představit. Odneseš si to za všechny učitele, kteří nás ve škole trápili! Už můj táta říkal, že kantoři jsou zhoubou národa!"
"Váš pan otec se mýlil," nedal se Pěnička, "a neuvědomoval si přínos učitelstva k všeobecné vzdělanosti. Již od dob národního obrození šířili učitelé rodný jazyk a vychovávali mládež k lásce k vlasti."
"Začínáš mě nudit, Pěničko," zavrčel Kolenáč, "a připravuješ mě o spoustu času. Musíme se tě zbavit, ať se ti to líbí nebo ne. Nepotřebujeme, abys běhal na policii a působil nám nepříjemnosti. Tím, že jsi nám začal šlapat na paty, jsi sám rozhodl o svém temném osudu!"
"Nikomu jsem na paty nešlapal," protestoval učitel, "a nikdy jsem nepatřil mezi dobrodruhy. Zajímalo mne jen učivo a příroda!"
"Rádi bychom ti věřili, Pěničko," přikývl Kolenáč, "ale raději tě zlikvidujeme. Už teď se můžeš považovat za mrtvolu. Ale než tě umučíme, na což teď máme málo času, tak tě uvězníme. Třeba začneš zpytovat své svědomí!"
"Mé svědomí je čisté!" trval na svém Pěnička, "a mohu se každému podívat do očí. Totéž učím i své žáky, což vám mohou dosvědčit!"
"Už nás nezajímáš, Pěničko," obrátil se k němu Kolenáč, "právě jsem tě odepsal."
V té chvíli se na učitele vrhli ostatní členové bandy. Povalili ho na zem a v mžiku spoutali. Počínali si při tom velice zručně, takže se Pěnička doslova nemohl ani hnout. Kdyby byl špatně vychován, svedl by nanejvýš vypláznout na pytláky jazyk. Stříhat ušima jako žák Maštalíř bohužel neuměl a tak jen bolestně vzdychal.
Pak se ho pytláci chopili a odnášeli ho k prázdnému a již notně zdevastovanému domku porybného Erbla. Jestliže Pěnička doufal, že ho zde hodí na podlahu a odejdou, mýlil se. Tak snadné to mít neměl. Osud byl k němu mnohem krutější.
"Jaký je tvůj vztah k hygieně, Pěničko?" otázal se Kolenáč zlověstným hlasem. "Předpokládám, že kladný!"
"Ovšem!" zašeptal pedagog. "Správné hygienické návyky vyžaduji i na žactvu, průběžně je kontroluji a provinilcům srážím body."
"No, to tě tedy asi nepotěším!" zaradoval se vůdce pytláků a vytáhl z kapsy velice zašlý a posmrkaný kapesník. "Teď totiž dostaneš roubík, na jaký sotva zapomeneš!"
Pěnička zoufale zakňoural, ale nebylo mu to nic platné. Kolenáč věděl, jak ho přimět k poslušnosti. Jednou rukou ucpal učiteli nos, a když ten otevřel ústa, aby zoufale zalapal po dechu, vrazil mu do nich smotaný kus odporně špinavé látky. Od této chvíle se již Pěnička k svému osudu nevyjadřoval.

"Musíme ho řádně zajistit," řekl Kolenáč, "aby se nemohl osvobodit. Vytáhneme ho nahoru ke stropu, kde ho upevníme místo lustru. Kdyby sebou moc házel, byl by to jeho konec."
Tohle řešení se ostatním velice zamlouvalo a hned na jeho uskutečnění začali pracovat. Za chvíli byl Pěnička pevně přikurtován ke stropu a bylo jasné, že jeho šance se rovnají nule.
"Tak vidíš, Pěničko, jak jsi to dopracoval," mnul si ruce Kolenáč, "a takhle dopadnou všichni, kdo si to s námi chtějí rozdat. S nikým se nebudeme mazlit a proto také nad námi nikdo nevyhraje. Měj se tu dobře a zítra si s tebou pohrajeme. Dost možná, že tě budeme mučit elektrickým proudem!"
Rozchechtal se tak srdečně, až se zakuckal a Salač ho musel několikrát bouchnout pěstí do zad. Když opět popadl dech, pokynul Kolenáč Pěničkovi na rozloučenou a vyšel z domku na čerstvý vzduch. Ostatní členové bandy ho následovali a Pěnička už je nezajímal.
Učitel zůstal smutně viset u stropu a pomyslel si, že ho mají s největší pravděpodobností na svědomí žáci Kopyto a Mňouk.
A ne-li oni, tedy určitě Bičiště!

Baskerville
jde po stopě
"Už mě ten život s potrhlým vědcem přestává bavit!" zlobila se paní Pěničková, za svobodna Štětková. "Každý den suším večeři na plotně a čekám, až se manžílek vrátí od brabenců! To se nedá vydržet! Rozvedu se a hotovo!"
"No tak, děvče!" chlácholil ji kastelán. "Vzala sis ho dobrovolně a nikdo tě nenutil. Já jsem ti ho dokonce rozmlouval. Maminka taky zrovna neskákala nadšením. Ale tys s námi odmítla diskutovat a to nemehlo sis uvázala na krk! Tak k němu buď shovívavá a neječ tu jako ježibaba!"
"Když se s ním nerozvedu," soptila Pěničková, "tak mu alespoň namelu! Já mu dám brabence! A taky nebudu schovávat to jídlo. Vysypu ho na kompost."
"To by byl hřích," upozornil ji Štětka, "ale můžeš pozvat ke stolu porybného Erbla. Ten si na tvou kuchyni potrpí!"
Tak se taky stalo. Erbl se velice ochotně přikolébal a nenechal Pěničkovi ani kostičku. Vylízal i kastrol a příšerně u toho mlaskal. Paní Pěničková při těch zvucích obracela oči v sloup a říkala si, že její učenec jí alespoň kultivovaně a umí se pohybovat v každé civilizované společnosti. Nemusí se bát s ním vyrazit ani do luxusní restaurace, zatímco porybný konzumuje stravu jako ten medvěd, v jehož brlohu teď bydlí.
Ale učitel Pěnička se nevracel, a to už začínalo být na pováženou. I když občas nedodržel hodinu, určenou k večeři, takhle to ještě nikdy nepřetáhl.
"Kde může být?" začala být paní Pěničková nervózní. "Co když si zlomil nohu? Nebo spadl do nějaké díry?"
"To těžko," přemítal porybný a hlasitě přitom funěl.
"Pan učitel má zvučný hlas a jistě by brzy přivolal pomoc. Ale mohl by omdlít a zřítit se do mraveniště. Takové případy se už staly a skončily tragicky. Než se takový člověk vzpamatuje, je z něho pouhá kostra, neboli, jak my odborníci říkáme, skelet. To už žádný doktor nepomůže."
"Proboha!" vyjekla kastelánova dcera. "Musíme jít Pěničku hledat. Nemusel přece padnout přímo do mraveniště a brabenci s ním mají víc práce."
"No jo," vzdychl kastelán, "ale kterým směrem se vydáme? Na jih, nebo na sever? Na západ nebo na východ? Pěnička se toulal po okolí, jak se mu zrovna zachtělo."
"Já jsem četl," řekl porybný, "že směr cesty neomylně určí srdce milující ženy."
"Na mne nekoukejte," odmítla ho Pěničková, "protože já nejsem žádná milující žena! Nejraději bych mu nabančila! Proč nesedí doma a něco nespravuje? Nebo nepomáhá v domácnosti? Spousta chlapů luxuje nebo klepe koberce! Ale Pěnička se honí za všelijakou žouželí! Jednou dokonce přinesl domů lišaje smrtihlava!"
"Tak už si nestěžuj," požádal ji Štětka, "a navrhni, jak to uděláme. Do setmění musíme zahájit akci."
"Máte telefon?" zeptal se Erbl. "No abyste neměli, vždyť na něj, já trouba, civím. Jsem pro to okamžitě se spojit s detektivem Ošmerou."
"Telefon máme," připustil Štětka, "ale už tři dny nefunguje. Ošmerovi bych ovšem nevolal, protože ten stejně nikdy nic nenajde, měl by jít dělat někde vrátného."
"Nebo by se mohl ucházet o místo správce muzea," dumal porybný. "Brácha už třetí rok přesluhuje a má právo na zasloužený odpočinek."
"Koho teď zajímá správce muzea?" vypískla Pěničková. "Mně žerou manžela brabenci a vy tu mlátíte prázdnou slámu. To se nestydíte?"
"Práce kvapná - málo platná," poučil jí otec, "a to, co děláš bez rozmyslu, obvykle špatně skončí. Nejlepší by bylo zatelefonovat žákům Kopytu a Mňoukovi. Jenomže přístroj nefunguje a oni žádný telefon nemají."
"A hele!" vykřikl náhle Erbl, dívaje se z okna, "my o vlku a ti uličníci za dveřmi!"
Měl pravdu. Kopyto a Mňouk se právě vraceli ze své výpravy a také oni spěchali do svých domovů na pozdní večeři. Leč nebylo jim to dopřáno. Během několika minut se dozvěděli o zatoulání třídního učitele. Okamžitě tušili, kde by ho asi měli hledat, ale nemrkli ani okem. Před chvílí jim totiž chlubivý a zlomyslný žák Bičiště prozradil, jak badatele Pěničku napálil. Prskal smíchy, když vykládal, že ho mystifikoval a poslal ho k neexistujícím mraveništím u Podhraďáku. Bylo tedy možno předpokládat, že se učitel prodírá mezi rákosím a snaží se objevit vzácný druh mravenců. Žáci Kopyto a Mňouk si ale potrpěli na velkou show a nemínili proto postupovat jednoduše.
"Nalézt pana učitele není snadné," pravil Kopyto vážně, "ale my to dokážeme s pomocí našeho geniálního psa - čichače. Baskerville hravě překoná veškeré služební psy a v rekordní době dorazí k vytčenému cíli."

"Potřebujeme ovšem několik předmětů," řekl Mňouk, "kterých se pan učitel často dotýkal. Pes - čichač podle nich zvětří stopu."
Krátce na to přinesla paní Pěničková učitelovy tepláky, kartáček na zuby a dalekohled. Žáci předměty strčili Baskervillovi pod čumák a měli co dělat, aby mu zabránili ve spolknutí dalekohledu.
"Půjde někdo s námi?" zeptal se potom Kopyto a jak předpokládal, nedočkal se kladné odpovědi. Porybný se vymluvil na svou tloušťku, Štětka operoval kmetským věkem a Pěničková tvrdila, že musí umýt nádobí.
"Takže jsme na to, jako obvykle, sami," vzdychl Mňouk, "ale jsme na to zvyklí."
"Připrav se, Baskerville," zavelel Kopyto, "teď je to jedině na tobě! Dokaž, že jsi slídič těch nejvyšších kvalit!"
Baskerville vycítil, že se na něm požaduje cosi velkolepého a byl připraven sehrát superhvězdu. Nejprve zvedl hlavu a hlasitě zaštěkal. Pak se otočil na své pány a snažil se z jejich očí vyčíst tajné pokyny. Telepatie fungovala a problémy se nevyskytly. Baskerville a za ním Kopyto a Mňouk vyrazili k Podhraďáku, aniž zapochybovali o konečném úspěchu své akce. V zádech cítili obdivné pohledy těch, kteří zůstali v doku.
"Ten Pěnička je strašně naivní člověk!" uchechtl se Kopyto. "Jak mohl takhle naletět tomu šibeničníkovi Bičištěmu?"
"Vědci jsou slepí," ujistil ho Mňouk, "a nemají smysl pro praktické dění. Ale stejně nemohu pochopit, kde ten Pěnička stále ještě trčí. Ten se musel zamotat do rákosí, nebo ho budeme muset tahat z bahna."
To nebylo nic tak nemožného. V městečku si ještě všichni pamatovali případ krejčího Horejce, který v podnapilém stavu zapadl do močálu až po bradu a zamotal se do leknínů tak, že ho musel sedlák Vejsada vytáhnout koňmi. Nešťastník Horejc z toho ztratil rozum a každému vykládal, že ho do bažin vylákaly bludičky.
Baskerville ťapal neomylně k Podhraďáku a oba žáci za ním. Rozhlíželi, se, ale po pedagogovi ani stopy. Začali tedy volat. Posléze halekali jako na horách a Baskerville jim pomáhal snaživým štěkotem. Přesto se nedočkali žádoucí odezvy.
"Tohle se mi nechce líbit," konstatoval Kopyto, "protože Pěnička má hlas jako zvon. Jestli nekřičí, tedy jedině proto, že nemůže. A když nemůže, tedy mu v tom někdo nebo něco brání."
"Možná, že má něco v hu… tedy v ústech," přemýšlel nahlas Mňouk.
"Třeba bláto. Nebo…"
"Nebo roubík!" napadlo Kopyta. "Pokud ovšem neleží na dně rybníka jako chladná mrtvola. To už by roubík nepotřeboval."
"Ale jestliže ho potřebuje," pokračoval Mňouk, "tedy je zajatcem a leží někde nedaleko. Nejspíš na podlaze v domku porybného."
V tom se poněkud mýlil. Pěnička, jak známo, neležel, ale visel u stropu jako lustr. Jenže nesvítil. Oba žáci se zděsili pytlácké krutosti, zatímco Baskerville se upřímně radoval. Poštěkával na visícího učitele s nelíčeným nadšením.
"Musíme ho sundat," pravil věcně Kopyto, "ale dokážeme to?"
"Za pokus nic nedáme," soudil Mňouk. "Nanejvýš si trochu natluče, ale sám nám říkal, že za svobodu se musí platit."
Dopadlo to však lépe, než očekávali. Učitel další újmu neutrpěl, ležel na podlaze, a když ho žáci zbavili odporného kapesníku, dojatě se rozvzlykal.
"Děkuji vám, žáci," řekl, když byl konečně mocen souvislejšího projevu, "už jsem se domníval, že u toho stropu zemřu."
Pak vyprávěl celý svůj příběh a vylíčil pytláckou bandu v těch nejtemnějších barvách.
"Jsem zděšen nad formami současné kriminality," tvrdil, "a přesto, že o ní denně čtu v novinách, nedovedl jsem si tu hrůzu představit. Ti delikventi mě málem zabili, přestože jsem jim řekl, že jsem učitel."
"To jste asi neměl," soudil Mňouk, "protože tyhle temné živly asi ve škole moc neprospívaly. Možná na své učitele zanevřely a teď najednou měly možnost se revanšovat. Například Bičiště svatosvatě přísahal, že se jednoho dne pomstí všem učitelům ve střední Evropě."
"Bičiště je ještě nerozumný chlapec," bránil svého žáka Pěnička, "a jeho prchlivou povahu lze v mnohém zušlechtit. Ale se mnou jednali dospělí muži, plně zodpovědní za své činy. Dokonce mi vyhrožovali smrtí!"
"Kdybychom se nevydali vás hledat," uvažoval Kopyto, "stali by se z nich patrně vrazi. Naše zásluhy na jejich polapení by pak byly mnohem větší!"
"Ale co já?" zeptal se vyčítavě učitel. "Myslím, že je přece jen lepší, když nedošlo k nejhoršímu. Stejně budou potrestáni za pytláctví a jak pevně doufám, také za omezování osobní svobody!"
"Jenže je napřed musíme chytit," připomenul mu Mňouk, "a potom také usvědčit. To nebude při liknavosti naší policie nic jednoduchého. Kdyby vám banditi uřízli hlavu, to by bylo něco jiného. Takový zločin nelze prominout a dostali by za něj alespoň deset let."
"Za mou hlavu deset let?" zlobil se učitel. "To jste, milí žáci, z laciného kraje! Za vraždu učitelovu by je čekal výjimečný trest."
"To sotva," pochyboval Kopyto. "Nebyli by k dispozici svědci a oni by určitě tvrdili, že jste si to z leknutí udělal sám. Možná, že by jim soud vyměřil dva tři roky. Zvlášť, jestli jsou z rozvrácených manželství a vyrůstali v děcáku."
"Ať vyrůstali kdekoliv," křičel Pěnička, "za takový čin není shovívavost na místě! Vražda učitelova je největší hanebnost, jakou si lze představit!"
Pak se ale oklepal a byl rád, že je dosud naživu. Navíc začal mít také pořádný hlad, neboť krom toho usmrkaného kapesníku neměl celé odpoledne nic v ústech. To ještě nevěděl, že jeho večeři zbaštil porybný Erbl.
Vyrazili tedy k domovu. Pěnička stále překypoval spravedlivým hněvem a sliboval, že utrpěná příkoří pytlákům důkladně spočítá. Všechno pečlivě sepíše a předá policistům. Zároveň dohlédne, aby zlosyny okamžitě zatkli.
"Samozřejmě budu spolupracovat i s vámi, chlapci," slíbil potom, "protože musíme naši krásnou demokratickou vlast zbavit tak odporných individuí. Když se ruka k ruce vine, tak se dílo podaří. Hlavně když nepropadneme lhostejnosti."
To Kopyto s Mňoukem rozhodně nemínili, ale také nehodlali s Pěničkou spřádat plány na likvidaci zločinců. Úplně

stačí, když boj zahájí zítra a nedopustí, aby akci Pěnička organizoval. Proto mu jen přikyvovali a v pořádku ho předali kastelánově dceři. Ta vyslechla zprávu o manželově zajetí celkem bez pohnutí a jak se zdálo, moc tomu nevěřila. Ani kastelán Štětka nebyl zeťovým utrpením patřičně dojat. Jen porybný Erbl pokyvoval chápavě hlavou a tvrdil, že tu pytláckou sebranku bude třeba rychle vyhubit, jelikož odmítá trvale žít v medvědím příkopu.
"To zase byl den," vzdychl Kopyto, když se konečně s Mňoukem a Baskervillem vraceli k městečku. "Jedinou výhodou je, že snad Pěnička bude mít zítra uznání a nevyvolá nás z dějepisu. Ačkoli kdo ví!"
"Horší je," zahučel temně Mňouk, "že jsem prošvihl rande s Jindrou Beneckou. Ta ješitná holka mi to do smrti neodpustí. Ledaže bych se opět proslavil!"
"Proslavíš se!" slíbil mu Kopyto, "a tvá sláva hvězd se bude dotýkat! Uvidíš, že Jindra začne sama za tebou dolejzat!"
Baskerville se k problému nevyjádřil, ale byl zřejmě téhož názoru.
Učitel
je překvapen
Učitel Pěnička byl rozrušen, nespokojen a zklamán. Na policejní stanici se chovali překvapivě odměřeně. Krčili rameny a tvrdili, že jsou přetíženi prací. Před pytláky dávají přednost zlodějům drahých automobilů, lupičům a násilníkům všeho druhu. Mají toho nad hlavu, zločin se valí ulicemi jako potopa a krádeže ryb nemohou být na prvním místě. Je to smutné, ale je to tak. Nakonec dojde i na pytláky či podobné delikventy, nicméně vše musí jít v určitém pořadí.
"Vy jste mi snad nerozuměli!" zlobil se pedagog. "Tady nejde o nějaké malé hříšníky, kteří loví kapříky na udičky! U Podhraďáku řádí tlupa surovců, používající nebezpečných způsobů lovu a ohrožující zdraví i životy spoluobčanů. To, co se přihodilo mně, a přede mnou detektivu Ošmerovi, lze kvalifikovat jako pokus o vraždu!"
"Nepřehánějte, pane učiteli," nevěřil policista, "detektiv Ošmera nemá ani škrábnutí a vy také nevypadáte jako oběť, kterou měli v prádle čtyři chlapi. Jste jako manekýn nebo filmový herec."
"Ale visel jsem u stropu v domku porybného Erbla," trval na svém Pěnička, "a čekal jsem na ortel smrti!"
"Tedy vyslechneme porybného Erbla," navrhl muž zákona. "Otážeme se ho, proč trpí, aby se v jeho domku děly tak pohoršující věci."
"Erbl byl ze svého domku vyštván," začal křičet učitel, "a chudák spí v medvědím příkopu. Jeho obydlí slouží teď pytlákům!"
"A platí mu nájemné?" otázal se policista, "pokud ne, měl by domek pronajímat raději cizincům."
To už Pěnička nevydržel a zlostně vyběhl na ulici. Nejprve hodlal zavolat ministrovi vnitra, ale pak si řekl, že bude rozumnější obrátit se na žáky Kopyta a Mňouka. Ti zatím jednali s detektivem Ošmerou.
Slídič kupodivu nezahálel. K Podhraďáku se samozřejmě neodvážil, ale zato zjistil, do kterých hostinců pytláci rozvážejí ulovené ryby. Získal důkazy, o něž bylo možno se opřít. A taky věděl, kdy dojde k dalšímu velkému plundrování rybího bohatství. To samozřejmě Kopyta s Mňoukem nesmírně zajímalo.
Pěnička žáky zastihl v dobré náladě, ale sám zíral nakvašeně a zlostně.
"Žáci," pravil, "přestávám věřit v solidnost našich úřadů. Když jim nevadí učitel visící u stropu, poloutopený detektiv, ani porybný v medvědím příkopě, co už je má vyburcovat z otřesné lhostejnosti? Opravdu nevím, jak na ty byrokraty zapůsobit!"
"Víte co, pane učiteli?" usmál se Kopyto. "Pojďte s námi a my vám teď něco ukážeme."
"Něco, co jste ještě neviděl!" sliboval Mňouk.
Učitel nedůvěřivě zavrtěl hlavou.
"Žáci, nepřehánějte!" řekl přísně, "a nepřeceňujte své znalosti. To, co jste viděli vy, jsem já spatřil nejméně desetkrát. Jsem starší a vzdělanější. Oči mám otevřené a sleduji veškeré dění kolem. V přírodě si čtu jako v pestré knize. Proto je na místě, abyste byli skromní!"
Nicméně se s nimi vydal k místu, které dosud přesně neurčili. Potkali Bičištěho, jenž se pokusil o pohrdavý úšklebek.
"Tak vida," pomyslel si. "Ti Kopyto a Mňouk to dopracovali! Paktují se s učitelem, což je pod mojí úroveň. Zabránit jim v tom nemohu, tak to aspoň rozkecám!"
Také pedagog nepřehlédl zlobivého ryšavce a jeho tvář se zachvěla nelibostí.
"Ten prolhaný Bičiště!" zamumlal nespokojeně. "Neučí se a spřádá samé lotroviny. Nebýt jeho, nikdy bych u Podhraďáku mraveniště nehledal! Ale já se mu podívám na zoubek! Hned zítra se ho otáži, co je mu známo o Žižkově vozové hradbě! Jsem žádostiv, jakou mi dá odpověď. Zřejmě mi začne vykládat tu zhůvěřilost o zelených mužíčcích!"
Kopyto a Mňouk mezitím vedli učitele po známé pěšině k Sázavě. Připravili mu zde setkání s mimozemskou civilizací a teď se trochu obávali, že to s nebožákem praští.
"Pane učiteli," začal váhavě Kopyto, "cítíte se dost silný na to, abyste snesl veliké překvapení?"
"Bude to pro vás přímo šok!" upozornil pedagoga Mňouk, "a my bychom vás nechtěli mít na svědomí!"
"Žáci, nezlobte mě!" vykřikl Pěnička. "A nepokoušejte se přivést mě do úzkých! Vaše žertíky a legrácky jsem dávno prokoukl! To, co vy víte, jsem už zapomněl!"
"Co se dá dělat," pokrčil rameny Kopyto. "Jdeme na to!"
Mňouk souhlasil. "Kamarádi, vynořte se!" vykřikl. "Musíme se domluvit na naší akci!"
Jeho požadavek byl velice rychle splněn a učitel Pěnička zařval, jako by ho někdo popálil žhavým železem. Z očí se mu začaly řinout slzy a v koutcích úst se objevila bílá pěna. Pěničkovi se také sevřely pěsti, jako by v nich mínil rozdrtit celý svět a do nohou dostával křeče. Dokonce ho rozbolelo i břicho.
"Jenkote mankote," zablekotal posléze. "Tohle jsou zelení mužíčkové!"
"Z Aldebaránu," upřesnil jeho poznatek Kopyto. "Mohu vás seznámit: pan učitel Pěnička, naši přátelé Ferdolín, Rudolín, a Pepolín. Hovoří výborně česky, takže se snadno domluvíte!"
To trochu přehnal. Zelení mužíčkové sice přátelsky skřehotali, ale Pěnička jako by dar řeči ztratil. Stále se jen bezmocně

nadechoval a třeštil oči. Dlouho nebyl schopen vyřknout souvislou větu. Pořád se zdálo, že pochybuje o tom, co právě vidí.
Konečně se poněkud vzpamatoval.
"Jak je možné," otázal se pohnutým hlasem, "že existujete? Vědci přece vaší přítomnost na této planetě se vší rozhodností popírají!"
"Se vší rozhodností ne," odmítl jeho domněnku Ferdolín, "a někteří, zejména ti osvícenější, o nás dokonce vědí. Vzali nás na vědomí. Jde však o to, jak nás vhodně představit široké veřejnosti, aby si nás neošklivila a nepovažovala nás za vetřelce. Komerční filmy líčí obyvatele vesmíru jako násilníky a nebezpečené tvory."
To musel učitel uznat. Ani jeho vztah k vesmířanům nebyl ideální. Naštěstí zelení mužíčkové se neprezentovali jako tvorové uzavření a bez rozpaků vyzvonili učiteli vše, co před tím sdělili Kopytovi a Mňoukovi.
"To je nesmírně zajímavé!" kroutil hlavou Pěnička, "nestačím žasnout, ale zároveň to potvrzuje celou řadu mých teorií. Vždycky jsem vykládal žákům, že lidová fantazie velice často zveličuje. Tak se například z malého baziliška stal příšerný drak z pohádek. A hle, se zelenými mužíčky je to podobné. Ač jsou malého vzrůstu a působí velice mírumilovně, představivost našich předků zapracovala k jejich neprospěchu. Pohádkoví hastrmani patří mezi krvelačné obludy a nesmiřitelné nepřátele lidského rodu. Možná, že o tomto problému pojednám na stránkách okresního časopisu."
"Jenže nesmíme zapomínat na likvidaci pytláků," upozornil ho Kopyto, "kterou jsme si spolu se zelenými mužíčky naplánovali."
"Jakže?" vykřikl učitel. "Vy jste zvolili tak titěrné spojence? Nechci se našich přátel z Aldebaránu dotknout, ale jsem si jist, že proti drsné pytlácké tlupě nic nesvedou! Já jsem jejich svaly zažil na vlastní kůži a mohu podat otřesná svědectví. Pokud se domníváte, že s těmi hulváty něco svedou tihle minivodníci, jste krajně naivní. Vaše plány jsou bezcenné a nemají žádnou taktickou hodnotu. Vymysleli jste tentokrát naprostou hloupost."
"Hlouposti zásadně nevymýšlíme," řekl Mňouk a z jeho hlasu čišelo sebevědomí. "Proti pytlákům zaútočí kombinované komando, proti němuž jsou zelené barety skupinou hodných hošíků. Vy, pane učiteli, budete jeho předním členem."
"Cože?" zaječel Pěnička. "Já mám být členem komanda, které se stane snadnou obětí těch pytláckých desperátů? Myslíte si, že toužím po tom viset zase někde u stropu se špinavým kapesníkem v ústech? Nebo že chci ležet na dně rybníka mezi šneky a škeblemi? Nikoliv, chlapci, to po mně nikdo nemůže žádat. Nejsem dobrodruh, ale ženatý člověk s odpovědností za rodinu! Navíc se starám o vetchého neduživého tchána, který by beze mne zabloudil v podzemních chodbách hradu, nebo by skonal v domově důchodců. A co by si beze mne počala naše škola, milí žáci? Pan ředitel nemá za mne náhradu a výuka je stejně důležitá, ne-li důležitější, než likvidace pytláctva! Cením si vaší snahy důrazně zasáhnout, ale co je moc, to je moc! Ruším s vámi veškerou spolupráci, žáci Kopyto a Mňouku! Jste nezodpovědní chlapci, kteří si neváží vlastního života! Riskujete život a neváhali byste poslat na jistou smrt i svého třídního učitele! Raději se pilně učte, sami víte, že máte ještě mnoho nedostatků!"
Chtěl se nadechnout, aby mohl pokračovat, ale místo toho se vydatně rozkašlal. Toho využil Kopyto. Zabouchal učiteli na záda pěstí a s úsměvem pravil: "Pane učiteli, celá akce bude procházka růžovým sadem. Kdybyste se jí nezúčastnil, litoval byste do konce života!"
"Rozhodně nechceme, abyste se pral," těšil ho Mňouk, "protože budete dělat v komandu kulturního referenta, válečného dopisovatele a tiskového mluvčího."
Pěničku to příliš neuklidnilo. Stále hleděl na žáky nedůvěřivě a chvěl se o svůj život. Ale proud výmluvnosti Kopyta a Mňouka posléze slavil úspěch. Vyhráno ovšem ani zdaleka nebylo.
Budování
protiteroristického komanda
Vybudovat protiteroristické komando schopné bojové akce není jednoduchým úkolem. Zvláště když ti, kteří se měli stát jeho součástí, nejevili ani špetku touhy nasazovat život nebo si pošramotit zdraví.
"Dejte mi pokoj s pytláky!" supěl porybný Erbl, "já jsem rád, že jsem před nimi utekl. Cožpak si myslíte, že bych jim se svým břichem mohl nahnat strach? Ledaže by mě považovali za Širokého z pohádky a lekli se, že jim vypiju rybník."
"Jen se nepodceňujte," domlouval mu Kopyto. "Když se zamračíte a zapráskáte vousama, tak z vás jde hrůza!"
"Mě se bojí tak kluci do třetí třídy," řekl sebekriticky Erbl, "čtvrťáci už pochopí, že nemám šanci je dohonit, a tak si ze mne dělají šoufky. Kdepak komando, mládenci! Já jsem člověk na odepsání, se mnou už nikdo nic nesvede!"
Také detektiv Ošmera jevil značnou nechuť zúčastnit se akce.
"Mě už ti lotři měli jednou v drápech," pravil, "a podruhé to nehodlám zkoušet. To, co jsem o nich zjistil, by mělo stačit k jejich zadržení bezpečnostními orgány. Nezlobte se, chlapci, ale nehodlám zaskakovat za policii! Tohle není dětská hra, ale opravdový boj na život a na smrt."
Právě tohle se Kopytovi a Mňoukovi velice zamlouvalo. Samozřejmě k tomu nemohli nutit kastelána Štětku, který byl ochoten se předvádět na kterémkoliv bojišti, ale ze svého plánu slevit nehodlal.
"Pan učitel trpěl víc než kdokoliv z vás," řekl vyčítavě Mňouk, "a přesto stane v první linii. Alespoň doufám, že si to ještě nerozmyslel."
Pěnička rozhodně zavrtěl hlavou.
"Navíc mám jednu velice potěšující zprávu," řekl téměř spokojeně. "Znovu jsem navštívil policejní stanici a vznesl jsem rozhodný požadavek na policejní doprovod. Bylo mi vyhověno a do akce s námi půjde praporčík Šantrůček. Je to statný chlapík, který závodně boxuje."
"Proti Kolenáčovi si ani nevrznem," mávl rukou porybný, "to je výtržník evropského kalibru. Praporčíka vyřídí jednou rukou!"
"A vyřídí i Baskervilla?" zeptal se Kopyto. "Šelmu, která by si to mohla klidně rozdat s tygrem bengálským? Je ve

znamenité formě a váží stopadesátšest kilo. Přitom je mrštný jako rys ostrovid a rychlejší než gepard. Když se rozzuří, každý zděšeně prchá, nebo prosí o pomoc!"
"A už se někdy rozzuřil?" zeptal se podezíravě Erbl. "Mně připadá, že je to moc veliký dobrák. Podrbete ho za ušima a on začne vrtět ocasem."
"Jeho ďábelská povaha vypluje na povrch," sliboval Mňouk, "jakmile mu dáme patřičný povel. Klidně vypadá jenom proto, že je mimořádně inteligentní a nechce nosit košík. Na veřejnosti se ovládá, ale v jeho žilách proudí divoká nezkrotná krev."
"Prohlédněte si jeho zuby!" vyzýval přítomné Kopyto. "To je chrup, jakým se nemůže honosit ani grizzly ze Skalistých hor! Rozsápe na co přijde a v případě potřeby zakousne dospělého bizona, nebo nosorožce! Žádný pytlák si na něj netroufne."
"Proto vám můžeme slíbit, že komando nebude pytláky napadeno," usmíval se sebevědomě Mňouk, "a celá akce proběhne v naprosté pohodě. Bude to hotová idyla. Úplně postačí, když ty ničemy odborně spoutáme!"
"Baskerville zavrčí," těšil se Kopyto, "a pytláci začnou sami natahovat ruce. Budete rádi, že jste mohli být u toho, protože něco takového se vám už do smrti nenaskytne."
"No, já bych se bez toho zážitku docela klidně obešel," bručel porybný, "protože mám slabé srdce. Budu si muset vzít prášky na uklidnění."
"A já se napiju slivovice, kterou mi poslal synovec z Moravy," přidal se Ošmera, "ono nikde není psáno, že všechno vyjde tak, jak nám to tady líčíte. Mohou se stát nepředvídatelné věci. Víte, co se stalo v Praze - Jižním Městě na Silvestra? Lidé vítali příchod Nového roku vystřelováním světlic a kdosi vypálil ránu v těsné blízkosti dogy - harlekýna. Pes se polekal a pokousal vlastní rodinu. Co když světlice budou vystřelovat i pytláci?"
"Nebudou," ujistil ho Kopyto. "Jednak nejsou k tomuto účelu vybaveni a za druhé budou rádi, když se dohrabou ke břehu. Začnou se totiž topit."
"Proč by se topili?" žasl porybný. "Co je zase tohle za nesmysl?" Ale žáci se jen shovívavě usmívali. Dokonce i učitel Pěnička se choval jako superman.
"Tohle mne začíná zajímat!" konstatoval vzrušeně kastelán Štětka. "Půjdu s vámi a budu se dívat alespoň z dálky!"
"Dobrá!" přikývl Kopyto. "Nic se nemůže stát."
"Za chvíli můžeme vyrazit," těšil se Mňouk, "a dosáhnout slavného vítězství."
"Je třeba počkat na praporčíka Šantrůčka," upozornil ho Pěnička, "a v jeho doprovodu sejdeme k Podhraďáku. On jediný má pravomoc pytláky oficiálně zatknout."
"Třeba ani nepřijde," mínil porybný. "To víte, policajtů je málo a mohlo mu do toho něco přijít."
Ale jeho přání zůstalo nesplněno. Praporčík Šantrůček se dostavil a na komplikace si nestěžoval. Ty přišly bez jeho přičinění ze zcela jiné strany. Nečekaně, ale zato intenzivněji. Potíže se jmenovaly Bičiště.
Ryšavec se doslova zjevil a choval se velice neodbytně. Díky své slídivosti byl celkem obstojně informován o připravované akci a samozřejmě se jí chtěl za každou cenu zúčastnit. Tušil, že na jejím konci může členy komanda potkat sláva, jakou město ještě nezažilo.
"Bičiště," oslovil ho přísně Pěnička. "Máš již napsány všechny úkoly?"
"Kašlu na úkoly!" odvětil drze ryšavý spratek. "Jsem připraven bojovat se zločinci."
"Ale proč?" zajímalo Pěničku. "V slohovém úkolu na téma Čím chci být jsi napsal, že zločincem. Proto bys měl nyní stát na jejich straně."
"Teď jsem si to rozmyslel," prohlásil Bičiště, "protože se nenechám oloupit o zasloužené prvenství. Kdybych se nezúčastnil vaší akce, nikdo by mi už neuvěřil, že jsem objevil zelené mužíčky!"
"Ten chlapec blouzní!" řekl kastelán Štětka. "Jaké zelené mužíčky má na mysli?"
"Přece hosty z vesmíru!" triumfoval ryšavec. "Nikdo v okolí neměl o jejich existenci ani ponětí a já jsem je objevil v Sázavě. Jedině já a nikdo jiný. Kopyto s Mňoukem by mě chtěli o mé prvenství připravit, ale to se jim nepodaří!"
"Mně se zdá, Bičiště," přerušil ho soukromý detektiv Ošmera, "že bys potřeboval na hlavu studený obklad!"
"Nebo nějakou uklidňující injekci," navrhl snaživě praporčík. "To bys na čtyřiadvacet hodin usnul a po probuzení by ses cítil jako novorozeně!"
"Nechci se cítit jako novorozeně," zlobil se Bičiště, "protože bych všechnu slávu prošvihl! Místo mne by stanuli před reflektory ti, kteří mi nesahají ani po kotníky! Ale já se ošidit nedám! Tady pan učitel vám řekne, jestli existují zelení mužíčci, nebo neexistují."
"Řekni zeti, že existují," vyzval učitele kastelán Štětka, "ať má dušička pokoj."
"Ano, existují," pravil Pěnička a všichni, kromě Bičištěho, se srdečně rozesmáli. Popuzený ryšavec zrudnul hněvem.
"To neplatí!" zapištěl. "Chci, abyste to vzali vážně! A chci se zúčastnit vašeho tažení proti pytlákům!"
"Samozřejmě, Bičiště," přikývl Kopyto. "Jsi, jako vždycky, vítán."
"Ale měl bys přinést tu pistoli," doplnil ho Mňouk, "bez té se samozřejmě neobejdeme."
"Jakou pistoli?" žasl Bičiště, "vy máte střelnou zbraň? A máte na ni povolení?"
"Pistole patří panu porybnému Erblovi," informoval ho Mňouk, "a pokud vím, zapomněl ji dole v medvědím příkopu, kde teď dočasně bydlí. Je v tom levém brlohu na polním lůžku. Nechceš pro ni skočit?"
"To se ví, že chci!" vyhrkl Bičiště, pro něhož byly střelné zbraně obrovský magnetem. "A co náboje?"
"Ty jsou vedle a můžeš je vzít samozřejmě taky," řekl Mňouk, "ale musíš sebou mrsknout!"
Což Bičiště také udělal, ale netušil, že leze do pasti. Sotva sestoupil po žebříku do medvědího příkopu a rozeběhl se k brlohu, počali úřadovat žáci Kopyto a Mňouk. Přiskočili k okraji příkopu a vytáhli žebřík vzhůru. Bičiště se stal vězněm. Ryšavec pochopitelně žádnou pistoli nenašel a když vylezl z brlohu, zjistil, že byl hanebně podveden. Začal ječet jako pominutý a na adresu Kopyta a Mňouka vyplýtval veškeré nadávky, které ovládal. Nebylo jich málo.

"Jestli chceš, Bičiště," houkl na něho Kopyto, "hodíme ti dolů něco ke čtení, aby ses tam nenudil!"
Bičiště to se vší rozhodností odmítl a znovu se pustil do příšerného nadávání. Učitel Pěnička si zacpával uši, ale pokárat nezvedeného žáka nešel. Předpokládal, že by Bičiště nešanoval ani jeho a vyšlo by to nejméně na trojku z chování.
"Pánové," řekl spokojeně Kopyto. "Nastal čas ukázat, co v nás je. Baskerville se už nemůže dočkat!"
"A zelení mužíčkové rovněž ne," dodal Mňouk. "Ti jsou mimořádně nažhaveni."
"Asi tě hodíme do příkopu za Bičištěm," zahrozil Ošmera, "takové tlachání před vážnou akcí nemám rád!"
A tak Mňouk raději zmlkl.
Bitva
na rybníku
Pytláci byli nepříjemně překvapeni, když zjistili, že učitel Pěnička zmizel.
"Sám to určitě nedokázal," konstatoval Kolenáč, "a z toho vyplývá, že ho někdo musel osvobodit! Zřejmě ti uličníci Kopyto a Mňouk."
"Náhodou to jsou slušní chlapci," ukázal na podlahu Salač. "Poctivci od kosti! Nechali tady tvůj kapesník!"
Zlosynové se rozchechtali. Kolenáč strčil svůj majetek do kapsy a zauvažoval: "Ty kluky jsme podcenili, a to proto, že jsme o nich nic nevěděli. Hrají si strašně rádi na detektivy a párkrát jim to dokonce vyšlo. Mohli by nám zkomplikovat život!"
"Tak život zkomplikujeme my jim!" navrhl Salač. Jeho druhové, ačkoli český jazyk příliš neovládali, se nadšeně zazubili.
"Najdeme si špetku volného času a vytaháme jim pořádně uši."
"Ani to nebude jednoduché," upozornil ho Kolenáč, "protože mají největšího psa v Čechách a možná v celé Evropě. Takové zvíře ti jediným chňapnutím utrhne ruku, ne-li přímo tvou zavšivenou hlavu. Je to potvora všech potvor. Slon bez chobotu křížený se žralokem."
"Každý pes jde otrávit," soudil Salač, "Neboj se, já už to promyslím. Ten pes je studená mrtvola!"
"Jen aby!" zapochyboval Kolenáč. "Rozhodně sebou musíš hodit, aby se s námi nechtěl poškádlit. Můj táta šel jednou šlohnout jehně a bernardýn mu urval kus zadku. Dodnes je invalida a na televizní program se musí dívat vleže na břiše."
"V televizi nic kloudného nedávají," zavrčel Salač. "Na co se táta dívá?"
"Na večerníčky," odvětil Kolenáč, "a na pořady o zvířátkách. Ale jak se na obrazovce objeví bernardýn, tak okamžitě přepne na jiný program."
"Pes je největší nepřítel zločince," řekl Salač, "a proto si s ním musíme umět poradit. Tak co, dáme se do práce?"
"Jasně!" přikývl Kolenáč. "A musíme s sebou hodit! Objednávky jsou mimořádně vysoké a hostinští by nám utrhali ruce. Kapříky rozvezeme ještě v noci."
"Jen aby jich bylo dost!" strachoval se Salač. "Poslední sklizeň se nám povedla tak, že to vypadalo pro kapry dost mizerně. Dokonce jsem chvílemi pochyboval, jestli v rybníce ještě nějací zůstali."
"To uvidíme za chvíli," mlaskl Kolenáč, "a jestli jich ubylo moc, přesuneme se příště na další rybník. Ale vsadím se, že to dneska ještě vyjde. Jdeme na to!"
A pytláci už neváhali. Neplundrovali Podhraďák poprvé a činili to s fortelem. Vytáhli z rákosí loďku a přinesli na ni sítě, ukryté ve sklípku u domku porybného. Potom vyrazili na lov do středu rybníka, kde sítě rozhodili, aby se dočkali tučného úlovku."
"Do toho, chlapci!" povzbuzoval je Kolenáč. "Jinde to tak snadné nebude. Tak tlustý a bázlivý porybný se všude nevyskytuje. Tenhle nám to náramně ulehčil!"
"Poradíme si i s hubeným!" kasal se Salač. "Jen musíme včas ukázat zuby a dělat ze sebe zlé muže! Potom určitě couvne, protože na pomoc policie nemůže spoléhat a je rád, že má kosti v těle celé."
"Správně!" pochválil ho Kolenáč. "Musíme mu poradit, aby pečoval o své zdraví a nezačínal si s ostrými hochy. Jinak pozná, co je pádná ruka organizovaného zločinu!"
Pramička brázdila rybník jako pirátský škuner oceán a kaprům pod hladinou jistě nebylo do smíchu.
Ale spokojeností nesršel ani Salač, sledující úspěšnost lovu. Jeho čelo pokryly vrásky a občas nevěřícně zakroutil hlavou. Nějak se mu to nezdálo. Jindy už táhli za sebou sítě plné mrskajících se ryb a tentokrát to vypadalo na úlovek mnohem hubenější.
"Jde to nějak moc lehce," postěžoval si, "a sítě nekladou žádný odpor. Přece není možné, aby byly prázdné!"
"To se ví, že to není možné!" zlobil se Kolenáč. "Nejsme žádní břídilové a ryb tu musí být ještě habaděj. Zkusíme najet na pravou stranu, kde je větší hloubka."
Najeli, ale tučný úlovek se jim vyhýbal. Sítě jakoby zely prázdnotou. Salač si mohl ukroutit hlavu.
"Muselo se něco stát," konstatoval posléze. "Možná, že se sítě do sebe nějak nešťastně zapletly a kapři v nich nemohou uvíznout. To je zajímavé, něco takového jsem ještě nezažil."
"Vytáhnout sítě!" vykřikl Kolenáč. "Podíváme se tomu na zoubek!"
Čekalo je mnohem větší překvapení, než předpokládali. To, co vytáhli, mělo s kvalitními sítěmi jen hodně málo společného. Byla to pouhá torza, několik přeřezaných provazů.
"Co to má znamenat?" vybuchl Kolenáč. "V Podhraďáku přece nežijí žraloci ani pirani!"
"Tohle vypadá, že proti nám někdo nasadil potápěče!" zlobil se Salač. "Sítě jsou evidentně rozřezané a naprosto znehodnocené!"
"To je ale trestný čin!" šermoval rukama Kolenáč a sotva se udržel v loďce. "Poškození cizího majetku! Ty sítě přece nebyly zadarmo! Investovali jsme do lovu nemalou částku a teď se někdo snaží nás ožebračit! To je zákeřný útok na podnikatele!"

Pytláci byli rozhořčeni na nejvyšší možnou míru.
"Taková zlomyslnost!" bědoval Salač. "Svědčí o ničemném charakteru těch, co nám to provedli! Něco tak hanebného jsem ještě neviděl! Lidi dneska snad ani nejsou lidi! Žádná solidarita mezi nimi není! Kde teď vezmeme ryby pro naše zákazníky? To je poškozování životní úrovně hladových strávníků!"
Ostatní s ním naprosto souhlasili.
"Ale ať si ti potápěči nemyslejí, že vyváznou se zdravou kůží!" soptil Kolenáč. "Dojde jim kyslík a oni se budou muset vynořit. Pak je pochytáme a utlučeme je vesly. Nebo něčím jiným! Rozhodně s nimi nebudeme mít slitování!"
"Taky si ho nezaslouží!" souhlasil Salač. "Trest smrti je pro ně málo! Musí dojít k příšernému mučení, proti kterému je přivázání k indiánskému mučednickému kůlu příjemným rekreačním pobytem!"
Jenomže k mučení prozatím nedošlo. Stalo se něco úplně jiného, pro pytláky mnohem nepříjemnějšího. Do dna loďky se navrtal nebozízek. A vzápětí další. Vzniklou skulinou se dovnitř hrnula voda a zvolna měnila pramičku v akvárium, bez závojnatek, ale zato se čtyřmi vyděšenými pytláky.
"Atentát!" vřískal Kolenáč. "Tohle je jasná snaha nás zlikvidovat! Někdo nás chce utopit jako koťata!"
"Plavidlo půjde ke dnu," lkal Salač, "a naše ohrožení je bezprostřední. Jediná šance je doplavat ke břehu!"
Opravdu se nenabízelo jiné optimističtější řešení. Jeden z pytláků se sice snažil ucpávat díry ve dnu loďky, ale byla to zbytečná práce. Otvory se množily, dno připomínalo ementálský sýr a voda bez zábran proudila dovnitř.
"V šatech ke břehu nedoplaveme!" zafuněl Kolenáč, "spasit nás může jedině striptýz!" A hned šel ostatním příkladem. Zul si boty, odhodil koženou bundu a svlékl kalhoty. Pak se zbavil košile a ponožek. Vyřkl několik velice neslušných slov a vrhl se z loďky do vod rybníka.

"Jestli ho potápěči napadnou," zašeptal Salač, "je po něm!" Ale nic takového se nestalo. Vůdce pytlácké tlupy hrabal čubičku ke břehu, aniž ho kdo atakoval. To bylo nesporně povzbuzující pro zbytek pytláctva. Salač a dva cizinci následovali příkladu vůdcova. Dlužno říci, že neplavali o mnoho líp. Voda zřejmě nebyla jejich přítelem. Přesto se nezadržitelně blížili ke břehu, ve kterém viděli svou spásu. Leč mýlili se, a to značně.
Když se doplácali na mělčinu a s nadávkami se pokoušeli vystoupit na břeh, nestačili žasnout. Zjistili, že jsou očekáváni. Nemohli přehlédnout obrovského psa s vyceněnými zuby, ani placatou čepici praporčíka Šantrůčka. Samozřejmě zde byli i detektiv Ošmera, učitel Pěnička, porybný Erbl a velitelé protiteroristického komanda, žáci Kopyto a Mňouk.
Čtyři pytláci se vůbec nepokusili o odpor. S největší pravděpodobností to způsobil fakt, že byli zbaveni šatstva a nahý člověk má proti oblečenému vždycky psychologickou nevýhodu.
"Jste zatčeni!" oznámil jim praporčík. "Snad vám nemusím vysvětlovat z jakých důvodů."
"Jsme zkrátka malí, nevýznamní občani," kňoural zkroušeně Kolenáč, "na které si každý dovolí. Chtěli jsme si chytit pár rybiček a trochu si přilepšit. Jsme z chudých rodin, které mají co dělat, aby se uživily. Jiní kradou milióny a nic se jim nestane, zatímco na nás štvete divoké psy!"
"A potápěče!" vykřikl Salač dotčeně. "Jestli spolupracují s policií, budeme si stěžovat u ministerstva vnitra. Možná napíšeme i na presidentskou kancelář! Ti potápěči poškodili náš majetek a pokusili se nás utopit! Za to by měli být přísně potrestáni!"
"My se hlásíme za svědky!" přihlásil se Kolenáč. "Ať jim nezávislý soud napaří aspoň deset let!"
"Neraďte, Kolenáči, nezávislému soudu," děl přísně praporčík. "Nebo vás nechám roztrhat tímto psem a označím to jako nešťastnou náhodu."
Kolenáč zmlkl, protože s Baskervillem si to nechtěl v žádném případě rozdat. Ačkoliv psisko už dávno nevrčelo a dokonce jednomu z pytláků přátelsky olizovalo ruku. Až je musel Kopyto okřiknout.
"A teď přijde zlatý hřeb našeho programu," oznámil Mňouk jako na nějaké estrádě. "Představím vám podvodní část našeho komanda. Doufám, že se vám naši zelení chlapci budou líbit. Svůj úkol splnili znamenitě a tak se s nimi jistě spřátelíte!"
Načež začali z vody vylézat zelení mužíčci. Ferdolín, Rudolín, Pepolín a několik dalších. Všichni se široce usmívali a čekali přátelské přivítání, kterého se jim v první chvíli nedostalo. To, čeho se stali svědky, bylo spíše všeobecné zděšení.
"Hastrmani!" zakvílel Kolenáč. "To nejsou potápěči, ale hastrmani! Chtěli naše dušičky! Kdybychom nebyli tak skvělými plavci, strčili by nás pod hrníčky a už bychom nikdy nespatřili světlo tohoto světa!"
Také ostatní pytláci se chvěli děsem. Na tom ale nebylo dosti. Praporčík Šantrůček měl co dělat, aby nevzal nohy na ramena, o porybného Erbla se pokoušel infarkt a soukromý detektiv Ošmera, ač vychován přísně materialisticky, se začal modlit k Panně Marii.
Naštěstí zasáhl učitel Pěnička.
"Přátelé," pokročil do popředí, "nepropadejte děsu ani panice. Tito přívětiví chlapíci zelené barvy a nevelkého vzrůstu nepatří mezi čeleď vodníků a hastrmanů. Jsou to hosté z Aldebaránu, kteří přiletěli na přátelskou návštěvu. Někteří vědci a spisovatelé vědeckofantastické literatury je popsali a dali jim jméno zelení mužíčkové. Chceme být těmi, kteří je představí široké veřejnosti prostřednictvím sdělovacích prostředků, jež chceme sezvat do našeho města u příležitosti polapení zločinců."
"Jakých zločinců?" ozval se uraženě Kolenáč. "Prohlašuji, že zákrok proti nám byl nepřiměřený a nemístně brutální. Navíc bych strašně rád věděl, jestli nějaké potvory z Aldebaránu mají právo takhle jednat! To si náš právní zástupce zjistí a okamžitě sjedná nápravu! Tihle agresivní zelenáči musejí být vypovězeni z naší republiky a nahradí nám zničené plavidlo!"
"To je neslýchaná drzost?" vydechl Pěnička. "Vy, který jste mě pověsil ke stropu, si chcete stěžovat? Kdybyste byl

mým žákem, okamžitě bych vám snížil známku z chování!"
Řekl to tak rozhořčeně, že Kolenáč ve svých protestech raději nepokračoval. Dokonce to vypadalo, jako že se v něm právě hnulo svědomí.
Po slavném
vítězství
Celkem lze říci, že první objevení zelených mužíčků na veřejnosti proběhlo dost rozpačitě. Kopyto s Mňoukem si sice říkali, že měli druhy v komandu na ten šok pořádně připravit, ale už se s tím nedalo nic dělat. Praporčík Šantrůček z toho byl celý pryč a nejraději by někam zmizel. Kolenáčovy řečičky na něj zřejmě silně zapůsobily. Místo, aby bandity nemilosrdně skřípl, začal uvažovat, jestli stojí na správné straně barikády. Přemítal, jestli vetřelci z vesmíru neporušili lidská práva a je-li v pořádku, když poškodili majetek zákonných obyvatel této planety. Posléze ho z toho rozbolela hlava.
Naštěstí drama ještě neskončilo. Zčistajasna se přiřítil k rybníku Bičiště a jeho oči žhnuly spravedlivým hněvem. Vypadal jako bůh pomsty, pokud ovšem bůh pomsty byl zrzavý jako liška.
"Třeste se, bídáci," křičel, "protože můj otec, vážený mistr obuvnický, na vás podá trestní oznámení. Za vaší podlost budete uvrženi do vězení s ostrahou a shnijete v temném žaláři."
"O čem to mluvíš, Bičiště?" přerušil ho Kopyto. "A jak ses dostal z medvědího příkopu?"
"Osvobodil mě můj otec," řekl ševcův syn, "jelikož roznášel opravenou obuv a slyšel mě volat o pomoc. Podal mi žebřík, ale vyrazil si při tom zuby."
"Protože byl ožralý," hádal Mňouk, "ne-li přímo podnapilý. V takovém stavu se nemanipuluje s žebříky!"
"Podnapilý nebyl," zavrtěl hlavou Bičiště, "jen krapet zcákaný. Ale žebřík mi podat musel, což svedl jen za pomoci kastelána Štětky."
"Nelži, Bičiště!" nevěřil učitel Pěnička. "Tchán souhlasil s tvým dočasným zadržením a proto ti jistě nepomáhal z příkopu uniknout!"
"Musel," odvětil spokojeně Bičiště, "protože táta mu hodil dolů čepici a naslouchátka. Když jsem slíbil, že všechno přinesu nahoru začal s tátou spolupracovat."
"A vyrazil mu žebříkem zuby!" hádal Kopyto. "Což je pouhá nešťastná náhoda!"
"Žádná nešťastná náhoda!" protestoval ryšavec. "Kdybyste mě protizákonně neuvěznili, měl by táta zuby v pořádku! Soud to jistě náležitě uváží a naše rodina dostane vysoké odškodné. Ale tohle je jen maličkost, která nestojí za řeč. Daleko podlejší je to, že jste mě chtěli připravit o důležité prvenství. Kdo ví, kdy byste mě z medvědího příkopu pustili! Možná až ve chvílích, kdy byste vylízali veškeré pocty a slávu. Bez špetky svědomí byste zamlčeli, že objevitelem zelených mužíčků jsem byl já - Bičiště!"
"To je nesmysl!" popřel jeho podezření Kopyto. "Jen jsme před sebou měli velký úkol a ty bys nám ho mohl pěkně pokazit."
"Přímo zvorat!" dodal Mňouk. "Protože na co sáhneš, to zničíš! Jsi největší vrták z města a okolí!"
"To odvoláš!" vykřikl Bičiště. "A veřejně! Před miliónem televizních diváků!"
"Bičiště, uklidni se," poradil mu učitel Pěnička, "a zamysli se nad svými nereálnými požadavky! Všechna sláva - polní tráva! Víš, co říkali naši velikáni? Ni zisk, ni slávu!"
"To nemohli být normální!" tvrdil Bičiště. "A v tržním hospodářství by vůbec neuspěli! Já chci zisk a slávu taky! Kolumbus objevil Ameriku a učíme se o něm ve škole. Já jsem objevil zelené mužíčky…"
"Chlapče, nelži!" ozval se Ferdolín a přerušil tak dlouhodobé mlčení svých druhů. "Spatřil jsi nás a hned jsi utekl! Jenomže my se na zemi zdržujeme již několik století a za tu dobu jsme byli spatřeni mnohokrát! Dokonce jsme se dostali do pohádek!"
"Tam taky patříte!" vmísil se do sporu Kolenáč. "Máte tleskat na topole a ne rozřezávat spořádaným podnikatelům sítě a navrtávat jim loďky!"
"Zločinče, zmlkni!" okřikl ho Kopyto. "Nebo na tebe pošlu psa, který tě okamžitě rozsápe!"
Kolenáč zamumlal, že to je zastrašování, ale zmlknul. Po rozsápání zřejmě netoužil.
Zato Bičiště se stále bral za svá práva, i za vyražené tatínkovy zuby. Trval na tom, že spravedlnosti musí být učiněno zadost, a že jeho rodina už déle po sobě šlapat nenechá.
"Bičiště, nelži," vpadl mu do zad detektiv Ošmera, "jak si tvůj otec mohl vyrazit zuby, když už šestý rok žádné nemá? Chodili jsme spolu do ordinace dentisty Matyáška a dobře si pamatuji, že tam přišel o poslední viklavou stoličku! Mně se zdá, že se tady pokoušíš o podvod a k tomu já, jakožto detektiv, nemohu přihlížet mlčky!"
"Je to pravda, Bičiště?" otázal se Pěnička. "Přišel tvůj otec o chrup již před šesti lety? Nestydíš se vymýšlet si ze zištných pohnutek takové nehoráznosti?"
Načež dal Bičiště průchod své nesmírné drzosti a prohlásil, že ho všichni špatně pochopili. Bičiště starší si nevyrazil vlastní zuby, ale při manipulaci s žebříkem si přerazil zubní protézu, která je nesmírně drahá.
"Horní nebo dolní?" útočil Ošmera.
"To jsem si nevšiml," děl zarputile Bičiště, "ale nejspíš obě. Budou stát balík, za to vám ručím! Až to budete platit, tak se prohnete!"
Nemělo smysl ve při dále pokračovat a tak se společnost v nepohodě rozcházela. Praporčík Šantrůček za pomoci detektiva Ošmery odváděl zločince na policejní stanici, když odmítl asistenci bojového psa. Zřejmě se mu nechtělo veřejně přiznat cizí zásluhy.
Porybný Erbl zamířil ke svému domku, aby zjistil, je-li aspoň částečně obyvatelný. Bydlet v medvědím příkopu už se mu nechtělo. Přesto zeleným mužíčkům ani nepoděkoval. Zřejmě byl příliš vyčerpán.
"Co teď?" zeptal se trochu bezradně Mňouk. "Všichni si odejdou, jako by se nic nestalo! Kdy uspořádáme tiskovou

konferenci?"
"V sobotu," řekl učitel Pěnička, "a já sám se postarám o velkolepou slavnost. Obtelefonuji veškeré redakce a pozvu sem televizi. Představuji si to takto: žáci naší školy zazpívají hymnu a pak policejní ředitel oznámí zadržení nebezpečné tlupy. Zároveň odsoudí rozmáhající se zločinnost. Pak na jeho slova naváži já a zdůrazním zásluhu zelených mužíčků na prosazování spravedlnosti. Před televizními kamerami je představím a pochválím žáky, kteří je v Sázavě objevili."
"Objevil jsem je já!" vypnul prsa Bičiště. "To by měli naši televizní diváci vědět! A na všech kanálech!"
"Nehodlám tě ošidit o tvůj příděl slávy, Bičiště," ujistil ho učitel, "ale nemůžeš popřít, že ses při spatření zelených mužíčků nezachoval jako skutečný hrdina a objevitel! Vzal jsi nohy na ramena a šířil jsi zvěsti, kterým nikdo nevěřil. Není se čemu divit, protože jsi v rukou neměl jediný důkaz. Všichni se domnívali, že si vymýšlíš!"
"Málem jste mě dali do blázince!" vyčítal Bičiště. "Už vám nestačí polepšovna, nebo vězení. Chcete ze mne udělat cvoka!"
"To si špatně vykládáš, Bičiště!" konejšil ho Pěnička. "Zkrátka nejsi příliš důvěryhodný člověk! Nesčíslněkrát jsi zklamal mne i celý pedagogický sbor. A ani v tomto případě ses nezachoval jako skutečný vědec. Ten neprchá, spatří-li objekt svého zájmu. Právě naopak! Snaží se jej vyfotografovat. Nebo získat nějaký průkazný hmatatelný důkaz. Co by měli říkat ti, kteří celé dny a noci vyhlížejí v třeskutém mrazu sněžného muže a jejich svědectví pak není považováno za hodnověrné? Věda nemůže, Bičiště, stavět pouze na očitém svědectví jediného člověka, zejména, jde-li o zpustlého žáka se sníženou známkou z chování! Zamysli se nad sebou, Bičiště, a místo reptání se polepši! Pilně se uč, zlepši si známky a tím získáš autoritu i u ostatních!"

Bičiště neoponoval, ale jeho obličej rozhodně nesvědčil o souhlasu.
Ostatně ani Kopyto s Mňoukem nejásali nad pedagogovými výlevy. Měli dojem, že zbytečně zdržuje, už proto, že Bičiště je tvor zcela nenapravitelný. Zelení mužíčkové se tvářili velice rozpačitě, neboť se ve školních problémech neorientovali. Až vylezou z řek a rybníků na veřejnost, bude to něco docela jiného! Snad to tentokrát vyjde!
Kopyto a Mňouk jakoby cítili jejich obavy.
"Vy jste se tak vyznamenali," chválil je Kopyto, "že vám to lidstvo nikdy nezapomene! Budou vás milovat v Aši i v Ostravě."
"Televizní pořady se bez vás neobejdou," sliboval jim Mňouk, "a režiséři vás obsadí do programů poučných i zábavných. Stanete se hvězdami první velikosti! Zpěváci a herci vám budou závidět. Celá republika prožije příští měsíce ve znamení zelených mužíčků. Jen aby to pan učitel dobře zorganizoval!"
Načež Pěnička prohlásil, že je to jeho povinností a zelené mužíčky bude propagovat do zemdlení. Jde o jedinečnou událost, která proslaví celé město."
"Proč zase celé město?" divil se Bičiště. "Město s tím nemá nic společného! Akorát já a dejme tomu tak trochu Kopyto s Mňoukem. Už vidím, jak se bude chtít přiživit kdekdo!"
"Buď trochu skromný, Bičiště," napomenul ho učitel, "a uvědom si, jak velké dny nám je souzeno prožít. O svůj díl slávy nepřijdeš, sám se o tvých zásluhách zmíním, ale dorozumění mezi Aldebaránem a zeměkoulí je důležitější."
Pan učitel by patrně hovořil hodně dlouho, kdyby Baskerville mohutně nezazíval. Dal všem přítomným najevo, že je třeba dnešní den ukončit tak, jak se patří. Bylo to tak výrazné, že se nikdo neodvážil protestovat. Za dnešním dnem se slušelo udělat pořádnou tečku. Po Baskervillovi zazívali i žáci Kopyto s Mňoukem, stále nespokojený Bičiště a posléze i pan učitel Pěnička. Pouze zelení mužíčkové zachovali dekorum a ani nepootevřeli ústa. Zřejmě proto, že na Aldebaránu se nezívá.
Pytláci
vyhrožují
Zdálo se, že všechny předpoklady beze zbytku vyjdou. Učitel Pěnička se snažil a věnoval velké události veškerý volný čas. Město se tetelilo očekáváním a vzrušení občané se dohadovali o tom, co se vlastně stalo. Nad zatčením pytláků vládla všeobecná spokojenost, ale o existenci zelených mužíčků stále někteří nevěřící Tomáši pochybovali. Říkali, že zřejmě půjde o nějaký povedený trik žáků Kopyta a Mňouka, a že všechno bude uvedeno na pravou míru.
Jindra Benecká, která už se na zaneprázdněného Mňouka nehněvala, pravidelně žákům donášela, co se ve městě povídá.
"Prý sem přijedou až z Anglie," vykládala, "a budou s vámi jednat jménem toho slavného panoptika, co odlévá státníky a jiné významné osobnosti do vosku. Je prý to hotová věc. Stanete hned vedle presidentů a hrdinů světového formátu. Máte z toho radost?"
"No," řekl Mňouk. "bránit se tomu nebudeme. Ať se anglická mládež na našem příkladu trochu poučí."
"Ale budeme mít podmínku!" zvedl ukazovák Kopyto. "Vedle nás musí být do vosku odlit také Baskerville, který se choval jako lev pana Bruncvíka."
Jindra nic nenamítala, protože nevěděla, jestli pan Bruncvík byl cestovatel, nebo ředitel zoologické zahrady. Hlavně, že Kopyto s Mňoukem zásadně nic nenamítají! Ve své skromnosti jsou ochotni připustit jakoukoli porci slávy.
Jenže situaci začal, jako obvykle, komplikovat žák Bičiště. Také on slyšel o návštěvě Angličanů a nabyl dojmu, že mu má být znovu ukřivděno.
"Jestli nebudu odlit do vosku s žáky Kopytem a Mňoukem," vyhrožoval, "sednu si na náměstí a budu držet hladovku. Ať mají mí nepřátelé ostudu! Mé zásluhy musejí být přece odměněny. Zbili mě pytláci a mému otci zdemolovali ševcárnu. Úpěl jsem zrazen v medvědím příkopu a přivedl učitele Pěničku na stopu zločinců. První jsem spatřil zelené mužíčky, načež mě odvlekli k psychiatrovi. Můj milovaný otec byl v zájmu pravdy vážně poraněn žebříkem. Každému na požádání mohu ukázat jeho zlomenou zubní protézu!"
Poslední argument ovšem vážně zpochybnil kastelán Štětka jakožto očitý svědek. Tvrdil, že švec Bičiště neměl protézu

v ústech, nýbrž v kapse, aby prý ho netlačila. Zlomil si ji, když upadl přes pařez.
Když byl švec dotázán, jak to s tou protézou doopravdy bylo, jen se ušklíbl.
"Říkejte si, co chcete," pravil, "mě stejně do vosku neodlejou. A je to tak dobře, protože prťák mezi prezidenty nepatří!"
Zelení mužíčkové se stydlivě drželi v pozadí. Ačkoliv jim Kopyto s Mňoukem navrhli, že se s nimi budou procházet po městě, aby si na ně veřejnost zvykla, nechtěli na to přistoupit. Zalezli do Sázavy a chtěli vystoupit, až přijede televize. Tu a tam z vody zamávali těm, kteří se procházeli kolem řeky, ale to bylo všechno.
Tak se producírovali alespoň Kopyto a Mňouk s Baskervillem. Bičiště se k nim chtěl přidružit, ale když byl okázale ignorován, vyplazoval alespoň na své konkurenty jazyk. To nebylo podstatné, ale vzápětí došlo k něčemu mnohem považlivějšímu. Když trojice uznávaných hrdinů přecházela náměstí, střetla se s dvěma osobami, o nichž předpokládala, že bručí ve vězení. Byli to Kolenáč a Salač. Šklebili se tak potměšile, že Baskerville výhružně zavrčel.
"Držte si toho pejska, mládenci," houkl Kolenáč, "neradi bychom přišli k úrazu!"
"Svatá pravda," přikývl Salač. "Takové zvíře by mělo být v cirkuse, nebo v zoologické zahradě. Nemělo by se trpět, aby ohrožovalo pokojné občany, kteří si vyšli na procházku."
"Jak to, že nejste v base?" vybuchl Kopyto. "Vězňové se obvykle po náměstí neprocházejí!"
"Nebuď na nás tak přísný, chlapečku," poradil mu téměř otcovsky Kolenáč. "Soudce je daleko přívětivější, než ty. Usoudil, že není nezbytné uvalit na nás vazbu. Je to velice hodný pán, který má pochopení pro lidské chyby."
"Stejně vás zavřou," předpověděl mu Mňouk, "jelikož jste byli dopadeni před řadou svědků."
"Možná, že nás zavřou," pokrčil rameny Salač, "a možná, že dostaneme podmínku. O tom nemá smysl diskutovat. Kdo by to řekl, že se staneme obětí hastrmanů!"
"Zelení mužíčkové nejsou hastrmani!" odmítl toto nařčení Kopyto. "Jsou to kosmonauti z Aldebaránu!"
"Ať jsou třeba ze souhvězdí Labutě," ušklíbl se Kolenáč, "s námi si neměli začínat. Zničili nám loďku i sítě a to se neodpouští. Vás necháme na pokoji, protože děti nemordujeme, ale s hastrmánky uděláme rychlý konec!"
"Na ně jste krátcí," řekl Kopyto, "a zítra je bude znát celá republika! Televize a tisk potvrdí jejich existenci, načež budou pozváni do Prahy na Hrad."
"Ještě tam nejsou," upozornil ho Salač, "a pochybuji, že se tam dostanou. Ani na tu vaši oslavu se možná nedostaví."
"A kdo jim v tom zabrání?" zeptal se potměšile Mňouk. "Nějaká pytlácká banda? V střetnutí s nimi jste moc neuspěli. Akorát jste vypili pár litrů rybniční vody!"
"Protože jsme chytali ryby jako džentlmeni," vysvětlil mu Kolenáč, "a nečekali jsme, že na nás někdo podle zaútočí z hlubin. Jenže teď o nich víme a dovedeme lovit i jinými způsoby. Například elektrickým proudem, nebo výbušninou. To byste nevěřili, jak jsou tyhle metody účinné. Pochybuji, že to některý z hastrmanů přežije!"
Kopyto a Mňouk zalapali po dechu. Takové řešení opravdu nepředpokládali.
"To by byl odporný zločin!" vykřikl Kopyto. "Masová vražda! Něčeho takového se neodvážíte!"
"Co to meleš o masové vraždě?" chechtal se Kolenáč. "Cožpak se jedná o lidské tvory? Který soud by nám chtěl takový zločin přišít? Bude to, jako když zabijeme pár mloků, nebo piskořů."
"I když nás chytnou při nedovoleném lovu ryb," vysvětloval Salač, "hlavu nám za to neutrhnou. O zelených mužíčcích nepadne ani slovo. Nemůžeme přece zabít někoho, kdo neexistuje!"
"A co svědci?" zaútočil Kopyto. "Někteří jsou věrohodní! Učitel Pěnička píše do okresních novin!"
"To je toho!" řekl opovržlivě Kolenáč. "Potrhlý kantor, který si hraje na vědce! Jenomže skuteční vědci, profesoři a akademici jsou jiného názoru. Ti před každým soudem prohlásí, že zelení mužíčkové jsou jen výplodem lidské fantazie!"
"Smiřte se s tím, že tenhle boj prohrajete!" byl si jist Salač, "a nepomůže vám ani tahle kousavá bestie! I kdyby nás tady rozsápala, nebo potrhala, naši komplicové pojedou dál podle plánu!"
"To se uvidí!" vykřikl Mňouk až nezvykle zlostně. "My si s vámi poradíme!"
Řekl to přesvědčivě, ale netušil, co udělá. Kopyto pochopitelně rovněž ne. Taková náhlá změna dovede sebevědomím pořádně zatřást.
"Co budeme dělat?" vydechl Kopyto, když jim Kolenáč se Salačem zmizeli z očí. "Ale přemýšlej hodně rychle! Jinak to Ferdolín, Rudolín, Pepolín a ti ostatní mají spočítané."
"Nepropadej panice," pokáral ho Mňouk. "Připouštím, že našim přátelům hrozí nebezpečí, ale na druhé straně tahle banda ničemů není všemocná. To, co chtějí použít, je nebezpečné, o tom nemůže být sporu. Jenomže to není tak snadno uskutečnitelné. Pytláci nemohou vědět, na kterém místě v Sázavě se zelení mužíčci ukryjí a určitě nebudou mít k dispozici náklaďák plný výbušnin. S elektrickým proudem je to ještě složitější. Ale okamžitě musíme zelené mužíčky varovat, aby přestali koketovat se zvědavými občany a uklidili se někam do bezpečí."
"Dobrá," přikývl Kopyto, "já poběžím k Sázavě a ty promluv s našimi přáteli ve městě!"
Chtěl se rozeběhnout, ale Mňouk jeho zbrklost neschvaloval. "Vezmi si s sebou Baskervilla," vyzval ho, "protože zbytek pytláků může už být u Sázavy a čekat na svou příležitost. Já budu v ulicích města v bezpečí."
Kopyto s Baskervillem upalovali varovat ohrožené přátele a Mňouk se vydal nejprve za detektivem Ošmerou. Ten však byl až trestuhodně netečný.
"To máš těžké, Mňouku," vzdychal, "jak mám zasáhnout účinně proti pytlákům, když se jich bojím? Včera jsme je zajistili a dnes už jsou na svobodě! Když půjdu na policii a začnu mluvit o zelených mužíčcích, tak se mi vysmějí. Včera se o nich zmínil praporčík Šantrůček a velitel ho obvinil, že ve službě pil! Zelení mužíčkové pro policii neexistují, dokud je televize nepředvede veřejnosti. Až se tak stane, nebude o čem diskutovat."
"Takže pro nás nehnete prstem?" zeptal se Mňouk. "Zalezete do svého kutlochu a budete čekat na televizi?"
"Přesně tak, Mňouku," přikývl smutně detektiv. "Už mám u pytláků dost vroubků a rád bych se dožil důchodu. Nehodlám riskovat život kvůli hastrmanům."

"Nejsou to hastrmani," poučil ho Mňouk, "ale hosté a přátelé z Aldebaránu. Měli bychom se k nim podle toho chovat."
"Jsou brčálově zelení," konstatoval Ošmera, "a to je barva, kterou nemám rád. Vypadají trochu jako žáby a trochu jako trpaslíci. Nikdo je sem nezval a mohli klidně zůstat na tom Aldebaránu. Tady nám jen přidělávají zbytečné starosti. Dělej si, co chceš, Mňouku, ale mne do toho netahej!"
Detektiv Ošmera tedy totálně zklamal a s porybným Erblem to nebylo o nic lepší. Ten jen funěl a hekal.
"Jsem zcela vyčerpán a hynu únavou," oznámil Mňoukovi, "protože toho na mne bylo moc. S mou nadváhou mě nesmíte honit jako nadmutou kozu! To bych dostal infarkt a mohli byste chystat funus! Teď sháním řemeslníky, kteří by mi rychle dali do pořádku barák. Kdepak, se mnou na nějaké další dobrodružství počítat nemůžete!"
Zbýval učitel Pěnička. Když vyslechl Mňoukovy obavy o bezpečnost zelených mužíčků, velice zesmutněl.
"Situace je velice vážná, Mňouku," pravil, "protože u těch pytláků nemůžeme počítat se shovívavostí či s milosrdenstvím. Úpěl jsem, jak víš, v jejich spárech a tak vím, co lze od nich očekávat. Patrně vyrůstali v rozháraných rodinách nebo v dětských domovech, kde se naučili cynickému chování. Jejich zápornou vlastností je i pomstychtivost, kterou chtějí použít proti našim přátelům z Aldebaránu. Obávám se, že na mé domluvy nedají a s pomocí policie nelze počítat. Zkusím navštívit soudce, aby revidoval svůj názor na udělení vazby, ale obávám se, že mi nevyhoví. Soudce Mandlík se totiž ucházel o přízeň dcery kastelána Štětky, ale dovolil jsem si mu ji přebrat. Od té doby mne nemá v lásce a nazývá mě Brabencem. Nicméně se s ním spojím a pokusím se ho přesvědčit."
Mňouk ocenil jeho snahu, ale viděl to rovněž černě. I kdyby soudce s vazbou posléze souhlasil, trvalo by patrně dost dlouho, než by všechny pytláky policisté sehnali. Do té doby může dojít k pořádnému maléru!
Mňouk se z nedostatku dalších dobrých nápadů rozeběhl k Sázavě za Kopytem a Baskervillem. Místo nich však narazil na ryšavého ježatce, který vypadal nesmírně rozezleně.
"Kopyto je největší packal pod sluncem!" vykřikoval a rozhazoval rukama. "Díky jemu veškerá naše snaha vyjde naprázdno! Víš, co vykládá zeleným mužíčkům? Že jsou pytláci na svobodě a chystají se lovit v řece pomocí výbušnin."
"To je přece pravda," namítal Mňouk. "Mluvili jsme na náměstí s Kolenáčem a Salačem. Řekli to naprosto jasně a docela určitě si nedělali legraci"
"A to vám spadlo srdce do kalhot?" čílil se Bičiště. "Proč se jich najednou tak bojíte?"
"Nebojíme se," popřel jeho podezření Mňouk, "ale máme strach o zelené mužíčky. To bys měl mít ty taky. Jestli je pobijí, s kým se zítra budeš producírovat v televizi?"
Bičiště se zarazil. Tohle opravdu nedomýšlel.
"Stejně jste to zbodali vy!" rozhodl potom. "Kdybyste mužíčky předčasně nevyvolali z rybníka, pytláci by o jejich existenci vůbec nevěděli. Mysleli si přece, že proti nim policie použila sportovní potápěče. Ale vy jste to chtěli mít s parádou a tak jste teď povinni něco chytrého vymyslet. Na mně to žádat nemůžete, jelikož jsem měl na vysvědčení sedm nedostatečných. Ty sám jsi o mně říkal, že jsem třídní blb!"
"Dobrá, jsi z toho venku," uznal jeho vývody Mňouk. "Bereme to na sebe a zařídíme vše potřebné."
"To jsem moc zvědav, jak!" nevěřil Bičiště. "Poslední dobou vám to nějak moc nepálí!"
Ale v tom se v ohbí cesty objevil Kopyto s Baskervillem.
"V životě jsem do nikoho tak nehučel!" stěžoval si Kopyto, "a jen s největšími potížemi jsme se domluvili. To byste nevěřili, jak se hosté z vesmíru bojí handgranátů!"
"Ale věřili," ujistil ho Mňouk. "Spíš bych se divil, kdyby zůstali ledově klidní."
"Nakonec jsme ale vymysleli báječnou taktiku. Budeme tady s Baskervillem držet stráž, abychom pytláky zmátli. Ti si budou myslet, že mužíčkové jsou někde opodál a zaútočí. Jenže naši přátelé se pod hladinou přesunou o dva až tři kilometry dál a tam přečkají kritické okamžiky."
"Hezky se to poslouchá," připustí Bičiště, "ale to se podle řeky budete procházet celou noc?"
"Bude-li to nutné, tedy ano," řekl rozhodně Kopyto. "Ledaže by stráž držel někdo za nás. Ale to zřejmě nepřichází v úvahu. Učitele Pěničku bych tím neobtěžoval, protože ten se musí na zítřek pořádně vyspat."
"To máte jedno," mínil Bičiště, "Pěnička to zbabrá, ať se vyspí, nebo ne!"
Konec špatný,
všechno dobré
Sobota se opravdu vyvedla. Den byl příjemný a vyšňořené město se mohlo těšit na nevšední události. Všichni věděli, že odpoledne přijedou zástupci sdělovacích prostředků a dojde k velkým překvapením celoevropského významu. Vlastně o velké překvapení nepůjde, protože o existenci zelených mužíčků už málokdo pochyboval a mnozí je dokonce viděli, když vystrkovali hlavy a přátelsky mávali ze Sázavy.
Pytláci se o atentát naštěstí nepokusili. Možná, že se chvástali a mluvili jen tak do větru, ale pravděpodobnější je, že nechtěli mít další komplikace. Báli se Baskervilla a nemohl jim ujít ani fakt, že praporčík Šantrůček šel do sebe a bez rozkazu se procházel v kritické oblasti. I on měl s sebou psa, a i když to byl obyčejný německý ovčák, svůj úkol rozhodně splnil. Zločince odstrašil, protože v jednom kuse vrčel a chrabrý Kolenáč, který se nebál ani čerta, měl odjakživa panický strach ze psů. Kdysi ho totiž pokousal neznámý voříšek a Kolenáč byl umístěn v ústavu pro výzkum vztekliny, kde mu plných šest neděl píchali do břicha injekce. Když se k tomu přidá zkušenost jeho tatínka se zlou dogou, je toho na jednu rodinu až až.
Kopyto a Mňouk si mnuli ruce, jelikož cítili, že se vše daří. Dokonce jim ani nevadilo, že část slávy a uznání získá i ryšavý Bičiště, který byl v tranzu již od časného rána.
"Jestli opravdu budeš v televizi," řekl mu otec, "tak se z toho na mou duši zjevím! To se ti ani nebude chtít roznášet spravenou obuv! No, já si s tebou poradím, to se neboj! Budu tě řezat ještě víc, než dosud a třeba objeviš nějakou další vesmírnou civilizaci! Třeba červené nebo fialové mužíčky!"

Bičiště tátovy řečičky sotva vnímal. Švec je zkrátka nespokojen, že celý život spravoval škrpály, zatímco jeho geniální syn to dotáhne mnohem dál! Kdoví, jestli se teď Pěnička odváží napařit mu sedm pětek a trojku z chování! Určitě teď pozmění svá klasifikační měřítka!
Učitel Pěnička měl ovšem v této chvíli úplně jiné starosti, než jak známkovat ševcova syna. Seděl v kanceláři kulturního domu, který se jmenoval nejprve Gottwaldův, potom Kosmonautů a teď se mu říkalo Dupárna. Učitel prověřoval, je-li vše náležitě připraveno k reprezentaci města. Pohádal se s tajemnicí o kvalitu občerstvení, neboť nesouhlasil, aby ti, kteří budou do světa hlásat slávu malého posázavského města, obdrželi pouze koflíček kávy a dva obložené chlebíčky. Tajemnice chtěla volat na ministerstvo financí, ale posléze prohlásila, že jeden chlebíček s hermelínovou pomazánkou přidá. Ať se ti mlsálkové mají dobře!
Pěnička byl stejně vzrušen jako žák Bičiště. Možná ještě o trochu víc. Očekával večer plný jásání nad vítězstvím spravedlnosti a novými vědeckými objevy.
"Nikdo o nás nemůže říci," zdůrazňoval, "že se neumíme náležitě prezentovat a chováme se jako vesničtí balíci! Vystupujeme jako vzdělaní lidé a sebevědomí občané! Vždyť právě k nám teď budou směřovat vědecké výpravy z celého světa a nevídané události nás vystaví mimořádné publicitě. Proto se nesmíme krčit někde za bukem a hovět si ve své malosti. Situace se radikálně změnila, přátelé! Povstali jsme z popele nezájmu a můžeme se teď směle podívat do očí těm nejznámějším městům světa. O nás se budou učit na zahraničních universitách a každý školák v New Yorku či Paříži bude muset vědět, že právě zde, na Sázavě, byli objeveni zelení mužíčci. Pokud to někdo vědět nebude, obdrží nedostatečnou a nepostoupí do vyššího ročníku! Oslavme dnešní den radostně a nadšeně!"
Také si vzpomněl, jak pro nynější slávu visel u stropu Erblova domku, ale ze skromnosti to nechtěl připomínat. Vystoupí jako anonymní hrdina a slávu přenechá jiným. Hlavně, že bude učitelem v místě proslaveném velkým vědeckým objevem! Sám školní inspektor se na něj jistě přátelsky usměje!
To ovšem netušil, že velice záhy dojde k zásadnímu obratu. Za Kopytem a Mňoukem totiž přišla krásná emisarka Jindra Benecká. Přinášela list od zelených mužíčků.
"A proč si vybrali zrovna tebe?" podivil se Mňouk, který jinak Jindru velice rád viděl. "Mohli přece list předat přímo nám!"
"To nechtěli," řekla Jindra, "protože prý byste jim jejich záměry rozmlouvali a oni jsou pevně rozhodnuti."
"Počkat!" vytrhl jí z rukou list Kopyto, který rázem znervózněl, "o jaké záměry se jedná?"
Vzápětí se ukázalo, že znervózněl plným právem. Obsah listu jeho ani Mňouka nepotěšil. Spíše je pořádně uzemnil.
"Přátelé," stálo v dopise, "navzdory vašemu ujišťování se cítíme být v nebezpečí života. Máme s lidmi smutné zkušenosti a tak nebereme vyhrožování pytláků na lehkou váhu. Máme-li mít jistotu, že přežijeme, musíme okamžitě změnit působiště. Nemějte nám to za zlé, ale opouštíme Sázavu a přesouváme se do řeky Ohře. Budeme se skrývat mezi Karlovými Vary a Žatcem. Nechceme zasahovat do lidských záležitostí a tak nás raději nehledejte! Mějte se hezky a vzpomínejte na nás v dobrém! Vaši Ferdolín, Rudolín a Pepolín."

Kopyto se zapotácel a málem omdlel. Mňouk na tom nebyl o mnoho líp.
"No tak, kluci," konejšila je Jindra. "Přece vás neporazí jeden dopis! Už jste vydrželi daleko víc. Vezměte si příklad z Baskervilla, ten ani nehnul brvou!"
"Protože mu to ještě nedošlo!" vysvětlil jí Mňouk. "Až si to v plné míře uvědomí, tak žalem provyje celou noc a půl města kvůli tomu neusne."
"To je fakt," svěsil hlavu Kopyto. "Ale to nejpodstatnější. Mnohem horší je, že nám teď chybí důkazy o existenci zelených mužíčků. Jsme na tom jako skotští venkované, kteří viděli příšeru v jezeře Loch Ness!"
"A to jste si je ani nenatočili na video?" žasla Jindra. "Tohle každý objevitel okamžitě udělá."
"Nás to ani nenapadlo," přiznal Kopyto, "protože jsme je měli živé a byli ochotni vystoupit s námi v televizi! Teď jsme namydlení a sotva nás někdo spláchne!"
"Zabalit to nesmíme!" rozhodl Kopyto. "Je tady řada očitých svědků, kteří budou vypovídat třeba pod přísahou."
Jeho optimismus však dlouho nevydržel. Když si dopis přečetl učitel Pěnička, okamžitě omdlel. Když se probral, marně hledal vhodná slova, což u něho bylo dost neobvyklé.
"Žáci," pravil konečně, "to je katastrofa srovnatelná pouze s potopením Titanicu!"
Přesto se po nějaké době poněkud vzpamatoval a začal shánět očité svědky. Nejprve se rozeběhl za detektivem Ošmerou. Našel ho sedět u stolu s oteklou tváří.
"Vás bolí zub?" podivil se, "před hodinou jste byl v naprostém pořádku!"
"Jenže pak jsem potkal Kolenáče," žaloval Ošmera, "který mi vrazil pár facek. Říkám-li pár, nemyslím tím dvě. Spíše osm, nebo dokonce deset. Jsem vážně zraněn a na veřejnosti se v žádném případě neukážu! Nepřesvědčujte mě, pane učiteli, váš případ pro mne přestal existovat! Nikdy jsem neviděl pytláky, ani zelené mužíčky! A vás taky ne!" Načež vyprovodil Pěničku ze dveří.
Pedagog se nadechl a vyrazil do muzea, protože čekal, že porybný tráví tyto chvíle u bratra. Mýlil se.
"Brácha je v Praze," sdělil mu správce muzea, "a jak to vypadá, tak se nám odstěhuje. On totiž Pražák jménem Šustílek projevil zájem o ten domek u Podhraďáku. Nabídl, představte si, za něj čtvrt milionu a k tomu menší byt v Praze. To je přece terno, nemyslíte?"
"A co chce porybný dělat v Praze?" podivil se učitel. "Tady má krásné místo…"
"Rybník s pytláky není krásné místo," ušklíbl se správce, "protože je cítit krchovem. Jenže brácha teď bude zámožný člověk a nemusí dělat nic. Navíc je tlouštík, a to ho film s televizí zaměstnají v komparsu. Takhle tlusté herce abyste pohledal!"
To byla možná pravda, ale situaci to neřešilo. Zvláště když se Pěnička dověděl, že porybný hodlá v Praze přenocovat.

"Jak nám to mohl udělat?" zabědoval zdrcený kantor, "takový slušný, uvážlivý člověk! A jak pěkně by se vyjímal před kamerou!"
Zbýval praporčík Šantrůček, ale toho velitel odmítl uvolnit pro účinkování ve sdělovacích prostředcích.
"Šantrůček není žádný reprezentant policie," vysvětlil své stanovisko, "protože je mladý, nezkušený a nemá vojenské vystupování. Jestli chcete, uvolním vám svého tiskového mluvčího Breberku."
"Ale Breberka neviděl zelené mužíčky," namítl učitel, "takže jeho názory nemohou mít potřebnou váhu."
"Šantrůček je pouhý praporčík," upozornil ho velitel, "zatímco Breberka má hodnost nadporučíka. Názory nadporučíka mají vždycky větší váhu než mínění praporčíka. Jako bývalý voják byste to měl vědět!"
Pěnička pochopil, že se s velitelem nedohodne a proto raději vypadl. O Breberku v žádném případě nestál.
"A co teď?" řekl si, když osaměl. "Nepočítám-li sebe, mohou vypovídat a svědčit pouze děti. Kopyto, Mňouk a Bičiště. Přitom zejména svědectví Bičištěho může dopadnout všelijak. Jak to vypadá, tak se nervově zhroutím a bude po parádě!"
Tak se také stalo. Ještě před příjezdem televizního přenosového vozu byl učitel Pěnička převezen na psychiatrické oddělení městské nemocnice k nesmírné radosti Bičištěho.
Takže došlo k setkání se sdělovacími prostředky na zcela neobvyklé úrovni. Kopyto s Mňoukem se upřímně snažili, Bičiště se chvástal jako divý, ale na ohromení vědeckých kruhů Evropy to zřejmě nestačilo. Novináři i televizní pracovníci se tvářili velice rezervovaně, zejména když se dozvěděli, že organizátor a svolavatel tohoto zvláštního večera leží momentálně v blázinci. Velký úspěch to nebyl a slávy si hrdinové užili pomálu.
Bičiště se tvářil jako kakabus a nedovedl zatajit strašlivé zklamání. "Takhle dopadne člověk," mumlal, "který se spojí s nemehly Kopytem a Mňoukem! Kdybych jel po vlastní koleji, mohli se mi dnes klanět universitní profesoři z celého světa! Příště už takhle nenaletím!"
Kopyto a Mňouk nesli zklamání mnohem statečněji.
"Není všem dnům konec," sliboval Kopyto, "a my jsme nepronesli poslední slovo!"
"Jsem pro to," přidal se Mňouk, "strávit prázdniny u řeky Ohře! Vezmeme stan a Baskervilla a ty zelené zbabělce přivedeme za uši až do televize!"
"Prima," souhlasil Kopyto. "Do veřejnoprávní, nebo do Novy?"
"Zavoláme řediteli!" rozhodl Mňouk, "a přijmeme nejvyšší nabídku!"
Takže vše nakonec dopadlo dobře.